

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

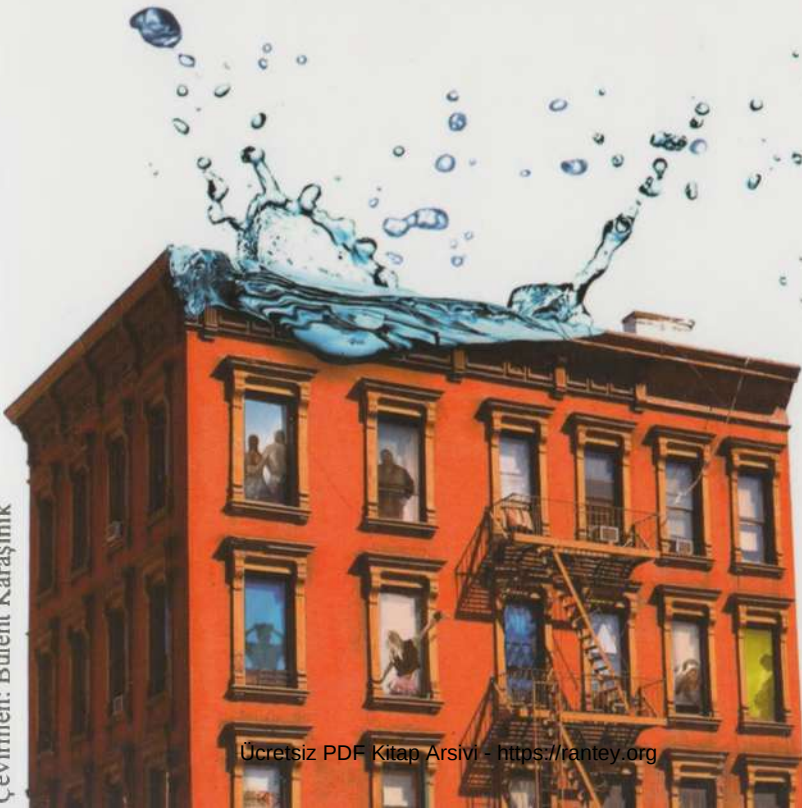
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRADLEY SOMER

BİR JAPON BALIĞININ DÜŞTÜĞÜ GÜN

Bir özgürlüğe atlayış romanı



Çevirmen: Bülent Karasınık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



Bir Japon Balığının Düştüğü Gün

Bradley Somer

Editör: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

Çevirmen: Bülent Karasınık

Redaksiyon: Bahtışen Karasınık

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Sultan Abi

Baskı Tarihi: Ağustos 2020

ISBN: 978-605-74944-7-4

Yayınevi Sertifika No: 35302

Copyright © Bradley Somer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmaksızın, kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Matbaa: Egem Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.

Adres: Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Center No: 28 Kat: 2 No: 436

Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624



Teras Kitap

Adres: Mareşal Çakmak Mahallesi, Ortaç Caddesi No: 7 34160
Güngören/İstanbul Tel: 0212 507 10 15

Bir Japon Balığının Düştüğü Gün

Bradley Somer

Bölüm 1

Hayatın özü ve geri kalan her şey aydınlanıyor.

Bir kutu var, hayatı ve her şeyi içinde bulunduran...

Bu kutu mecazi anlamda bir hayat kutusu değildir. Kâğıt parçalarının kesilerek birbirine tutturulmasıyla yapılmış, dinî yazıtlarla ya da insan ırkının yaşadıklarıyla, zaaflarıyla veya çelişkileriyle doldurulmuş bir kutu da değildir. Bu kutuda, eski bilgeliğin izleri veya kalıp kâğıdının kokusu bulunmaz. Büyük Patlama'ya kadar, hatta zamanın başlangıcından önce de var olan her şeyden izler taşıyan ve hücre zarlarında bulunan C, G, A veya T de değildir. O birleştirilemez, yeniden bir araya getirilip düzeltilmeye çalışılamaz. Herhangi bir Tanrı'nın veya Darwin'in evriminin bir eseri değildir. Akla gelebilecek, mantıklı veya mantıksız binlerce fikirden herhangi biri değildir. Bu şeylerden hiçbirisi değil, aksine hepsinin karışımıdır.

Artık onun ne olmadığını bildiğimize göre ne olduğuna odaklanabiliriz. O, hayatın ebedi varlığının ta ken-

disidir. Her şey onun içinde yaşadığı için bir süre sonra her şeyi içine alacak kadar uzun yaşamış olacak. Bir anda değil, zaman geçtikçe, yıllar birbirini kovaladıkça, sonsuz kere sonsuzluğa uzandıkça beklenen nihayete yaklaşacak. Zaman, bütün yaşanmışlıkları toplayacak, istifleyecek; anlar uçup giderken hatıraların kalmasını sağlayacaktır.

Bir anın geçmişte kalması onun yaşanmış olduğu gerçeğini değiştirmez.

Nihayetinde kutumuz, beşeri olandan semavi olana geçiş yapacaktır. Aşkın kalpleri kıran tadı, yürek parçalayan nefret, iç gıcıklayıcı şehvet, aile bireylerinden birini kaybetmenin dayanılmaz üzüntüsü, yalnızlığın acısı, gelmiş geçmiş tüm düşünceler, bugüne kadar söylenmiş tüm sözler, hatta söylenmemiş olanlar, doğumun sevinci, ölümün acısı, yani kısacası her şey bu hayatta yaşanacaktır. Havada yaşanacakların kokusu olur hep. Kaderin getirdiklerinin gerçekleşmesinden sonra da yaşanmışlıkların kokusu kalacak.

O kutu, insan eliyle yapılmış bir kutudur. Ama siz Tanrı'nın elleriyle yapıldığına inanmak istiyorsanız öyle olsun. Kimin elinden çıktığının önemi yok aslında. Önemli olan amacıdır. Yapısına bakınca onu da açıkça görebilirsiniz. Kutu, zamanın tüm bu yaşanmışlıklarının muhafaza edildiği bölümlere ayrılmış, ancak oluş sırası gözetilmemiş.

Tüm kargaşanın barındığı; yirmi yedi tane üst üste, üç tane yan yana, iki tane de arka arkaya yığılmış bölüm var. Bu yüz altmış iki bölüm içerisinde gerçekleşen olayları sıraya koyma fikri karşısında, kütüphanecilerin koruyucu azizi Melvil Dewey bile çaresiz kalır. Burada olanları sınıflandırmanın veya yapılandırmanın hiçbir

yolu yoktur. Olayları kontrol etme veya sisteme oturtma konusunda da yapılacak bir şey yoktur. Her şey olduğu gibi, karmaşık halde kalmak zorunda.

Bir çift asansör tüm bölümleri birbirine bağlıyor. İçlerindeki aynalı duvara çakılı küçük bir levhanın üzerinde yazdığı kadarıyla kutucukların her biri on kişi ya da 1814 kilogram kapasiteye sahiptir. Çok fazla kişi bindiğinde ya da çok fazla ağırlık yüklendiğinde avazı çıktığı kadar bağırarak alarm da levhada yazanla aynı fikirde gibi görünüyor. Asansörler bıkmadan, usanmadan bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Yağlı, pis şaftları üzerinde kâh kul yapısı eşyaları kâh o eşyaları yapanları bir kattan öbürüne taşımaya devam ediyor. Gece gündüz bir kattan öbür kata, sonra da tekrar giriş katına, durmadan çıkıp iniyor. Elektrik kesilirse veya yangın çıkarsa kullanılsın diye yapılmış merdivenler de var. Onlar sayesinde insanlar en değerli eşyalarını alıp kutularından kaçabileceklerdir.

Evet, bu kutu bir binadır. Daha doğrusu bir apartmandır. Oracıkta, öylece durur. Gerçek bir şehirde gerçek bir yer. Yabancılar onu kolaylıkla bulabilsin diye bir adresi de var. Ayrıca avukatların ve anketörlerin bulabilmesi için bazı numaraları da mevcuttur. Pek çok farklı şekilde tanımlanmıştır burası. Şehre göre burası imar haritasında siyahla taranmış turuncu bir dikdörtgendir. Altında da “çok yerleşimli, yüksek yoğunluklu, çok katlı yapı” ibaresi yer alıyor. Burayı kullananlar içinse “tek odalı, bodrum otoparklı, jetonlu çamaşırhanesi olan kiralık daire” demektir.

Bazıları için “şehir merkezinde yaşamamanın tadını çıkarmak ve avantajlarından yararlanmak için acayip ucuz bir yol” demektir.

Bazıları için “önü asla kapanmayacak iki odalı, tek banyolu daireleri mutlaka görmelisiniz” demektir.

Bazıları için hafta içi çalışmak, başka bir kesim için de hafta sonları arkadaşları ziyaret etmek için uygun bir yerdir.

Apartman 1976 yılında inşa edilmiş ve ağır aksak bu günlere kadar gelmiş. İlk zamanlarında caddedeki en yüksek binaymış. Şimdiyse hem eskidi hem de kendisinden yüksek üç tane bina var. Dördüncü de yolda. Eskiden zarif ve ihtişamlıyken günümüzde modası geçmiş, köhne bir bina gibi görünüyor. Bir yandan da, kendi adıyla anılan mimari bir akımın eseriymiş gibi duruyor; sanki yapıldığı zamanda kimse farkında değilmiş de kıymeti sonradan anlaşılmış gibi bir havası da yok değil.

Apartman, ihtiyaç duyulması üzerine yakın zamanda tadilatı geçirildi. Kabarıklıkları, çatlakları ve grafiti izlerini saklamak için boyandı. Hava sızdıran pencerelerle balkonlara açılan eski kapılar akşam serinliğini dışarıda tutmak için değiştirildi. Kazan, bulaşık yıkamak için yeterince sıcak su gelsin diye geçen sene değiştirilmişti. Elektrik yönetmeliğinde yapılan değişikliğe uyumlu olması için elektrik tesisatı da elden geçirildi.

Apartman, eskiden süt kiracılarıyla doluydu. Şimdiyse sütler parçalanıp daire daire kiralanıyor daha çok. Ev sahipleri hâlâ sütlerini kiraya vererek yatırımları üzerindeki riskleri en aza indirmeye ve portföylerini çeşitlendirmeye çalışıyorlar.

Binanın görevi, şu ana kadar anlatılanların hepsinden bir şeyler sunmaktır. Hayatın ruhunu ve kargaşasını yansıtmak, bunları yaşayan insanları gözler önüne sermektir.

Nerede yaşadığınıza bakmaksızın bu bina her za-

man karşınıza çıkar. Her zaman size yürüme mesafesindedir. Şehir merkezinde çalışıp şehir dışında oturanlar eve dönüş yolunda hep geçeceklerdir önünden. Hatta orada yaşayanlar da çıkacaktır içinden.

Bu binayı görürseniz bir an duraklayın ve ne denli muhteşem bir büyüğü olduğuna bakın.

O, siz bu kitabın son sayfasını çevirdikten sonra bile orada uzun süre kalacak. Hatta biz öldükten sonra, bu kitap unutulduktan sonra bile var olmaya devam edecektir. Zaman bu duvarların arasında, çatının altında, garajın üstünde başlayıp bitecek pek çoğu için. Ama şu anda, henüz ömrünün baharında bir bina gibi, gittikçe değerlenen kıymetli bir taş gibi duruyor.

Bu kitap da onun gençliğine dair bir anı olarak kalacaktır.

Binanın adı, ön kapının üzerindeki tuğla duvara çakılı paslı siyah harflerle yazıldığı üzere Seville on Roxy'dir.

Bölüm 2

Kahraman Ian dehşet verici düşüşüne başlıyor

Hikâyemiz şehir merkezinin manzarasının tadını çıkarmak için yirmi yedinci katın balkonundaki fanusundan tehlikeli şekilde atlayan Japon balığı Ian ile başlamıyor aslında.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde, güneşin uzun gölgeleri arasında kalan şehir, sıra sıra binaların oluşturduğu bir çit misali uzanmış. Kimileri kıvılgüneşi yansıtan tozlu aynalar, kimileri de tuğla ve gri betonun rengini almış camdan siluetler gibi görünüyor.

Bir yanda şirket logolarının gururla taçlandığı ofis binaları, bir yanda da dört bir yanlarını balkonların sardığı oteller ve apartmanlar var. Hepsinin ortak özelliği yere aynı şekilde çakılmış olmaları ve tepelerindeki düzensiz görüntünün aksine temellerinin son derece muntazam bir şekilde dizilmiş olması.

Ian, gökdelenlerin oluşturduğu anıtsal çiçeğin taç yapraklarına bakıp aklının izin verdiği ölçüdeki ihtişa-

mı izliyor. Dünyaya kuş bakışı bakabilen bir Japon balığı misali... Yüksek bir balkonun kenarına konulmuş, tanrısız bir bakış açısına sahip ama gördüklerini idrak edebilecek beyne sahip olmayan bir balık için bu manzara, olduğundan daha büyük hayranlık uyandırıyor.

Ian, sudan hapisanesinden kaçmayı düşünmesine yol açacak bir dizi olayın gerçekleştiği elli dördüncü bölüme kadar balkondan atlamayacak. Ama şimdiden Ian'dan söz etmemizin birinci sebebi, insanlık için birleştirici unsurların ilki olmasıdır. İkincisi, balık beynine göre zaman ve yer kavramlarının pek anlam ifade etmemesidir ki bunlar balık için her zaman yeniden keşfedilen kavramlardır. Ian şimdi de atlasa, on beş dakika önce veya sonra da atlasa onun için değişen bir şey olmayacak, çünkü olayların sıralamasını ve oluş zamanını kavrayabilecek kapasiteye sahip değildir. Onun dünyasındaki olayların sırası da yoktur, geçmiş ve gelecek algısı da.

Örneğin, şu anda, kariyerinin henüz başında bir gökyüzü dalışçısı olan Ian, bitpazarındaki bir dükkânın yeşil boyalı katlanır masasının üzerinde duran eski evini hâlâ su dolu haliyle hatırlıyordur. Fanus şu anda boş, suyu yok ama içinde birkaç çakıl tanesi, küçük pembe bir kale, camın dibini tutmuş bir miktar yosun ve ev arkadaşı salyangoz Troy var. Giderek artan miktarda hava, fanus ile eski sakini arasına dolmaya devam ediyor. Bu olayın ta elli dördüncü bölüme kadar gerçekleşmemesi Ian'ın umurunda değildir çünkü hikâyenin buraya nasıl geldiğini asla anlayamayacaktır. Yakında aylarca içinde yaşadığı fanusu unutacak, o komik pembe kale de hafızasından tamamen silinecektir. Ayrıca karşısında sabır taşı olsa çatlatacak kadar dayanılmaz olan Troy da hatıralardaki yerini alacak, kısa süre sonra da Ian'ın hafıza-

sından tamamen silinecek ve hiç yaşanmamış gibi unutulup gidecektir.

Yirmi beşinci katın penceresinin önünden geçerken Ian'ın gözüne orta yaşlı bir kadın ilişiyor. Oldukça iri cüsseli olan kadın oturma odasında geziniyor. Hafızası olmayan bir yaratık ne kadar dikkat edebilir, ne kadar hatırlayabilir bilinmez ama kadının üzerindeki sabahlığı, hareketlerindeki zarafeti ve giysisinin kaliteli kumaşını o kısa süreli bakışıyla da olsa yakalamayı başarıyor. Kumaşın rengi kırmızının en etkileyici tonlarından birine sahip. Kadının arkası Ian'a dönük. Bu yüzdendir ki özenle biçilip dikilmiş kıyafetin içindeki kaslı omuzların arasından aşağı süzülen sırt çukuru ve biraz aşağısındaki şehvet uyandıran kalçalar Ian'ın aklını başından alıyor. Kadın bir sehpanın etrafında dolaşıyor. Hareketlerinde biraz utangaçlık, biraz da gerginlik var gibi görünüyor. Ayak parmaklarının uçları kalkık. Dizleri birbirine değecek gibi. İki eli de aynı tarafta; biri karnının üzerine masumane uzanmış, diğeri de kalçasının üzerine konmuş, parmakları düğümlemiş.

Oturma odasının ortasında çam yarması gibi bir adam var. Adamın kolu kadının üzerine uzanmış. Geniş kollarının kılları gür, bakışları keyifli, yüzü sakin... Kadının gergin görünüşüyle adamın sakinliği bir tezat oluşturuyor. Adamın dudaklarında minik bir gülümseme belirliyor. Aynı anda, sevgiliye sarılmanın verdiği mutlulukla dolu bakışlar sarıyor yüzünü.

Bütün bu görünenler, Ian'ın yirmi beşinci kattan geçerken, en yüksek hızına ulaşmak üzere olduğu âna sığdırılabilen bir yansıma bu arada. Bir Japon balığının mevcut duyu organlarıyla hızı anlayabilmesi mümkün değil. Anlayabilseydi, yer çekiminin dünyadaki kargaşa

üzerindeki nicel etkisini gözlemleyebilir, tüm cisimlerin serbest düşüş esnasındaki hız artışına çaresizce boyun eğmelerini fark edebilirdi. Bu ilahi bir şey mi yoksa sadece fizik kanunlarının mı sonucu? Peki ikincisi geçerli olsa bile birincinin eseridir denebilir mi acaba?

Düşüşü üzerinde neredeyse hiç kontrolü olmayan Ian süzülerek atlayışını gerçekleştirirken sonsuz gökyüzüne baktığı sırada yüzlerce beyaz kâğıt parçasının uçtuğunu fark ediyor. Kâğıtlar havada daireler çizerek düşüyor, balıkçı teknelerinin üzerine üşüşen deniz kuşları gibi Ian'ın üzerine çullanıyorlar. Ian'ın tepesinde girdaplar çizerek düşen sayfalar, tam tamına iki yüz otuz iki sayfalık bir bitirme tezinin ta kendisi bu arada. İlk düşen sayfa kapak sayfası ve üzerinde kalın harflerle tezin adı yazıyor: "Idaho'nun Aşağı Salmon Nehri Kanyonu'ndaki Geç Pleistosen ve Holosen Dönemlere Ait Fitolit Kayıtları." Sayfanın biraz aşağısında da italik harflerle "Yazan, Connor Radley," sözcükleri yer alıyor.

Kâğıtların düşüşü, şarap şişesi mantarına benzeyen sakar balığımızın düşüşünden çok daha yavaş. Ne de olsa evrim, hızla düşen balığımızı uçacak şekilde değiştirmedigi gibi Tanrı da o şekilde yaratmamıştır zaten. Hangisine inandığınızın bir önemi yok; sonuç hep aynıdır. Sebebin ne olduğunun da önemi yok. Nitekim sonuç olağanca açıklığıyla önümüzdedir.

Dünya dönerken ve yalpalarken Ian kâh ufka ve açık mavi gökyüzüne, kâh yavaşça süzülen sayfalara bakıp düşüşüne devam ediyor. Zavallı balık, bir karınca olmadığı için ne kadar şanssız olduğunun farkında değil. Karınca olsaydı, boyunun binlerce katı yükseklikten düşüp yine de ayakları üzerinde doğrulabilecekti. Şu anda bir kuş olarak doğmadığı gerçeğini de yadırgamı-

yor; hem de kuş olmaya en çok ihtiyaç duyacağı böyle bir durumda. Ian hiçbir zaman iç denetimli ya da melankolik olmamıştır zaten. Uzun uzun düşüncelere dalmak veya yadırgamak yok Ian'ın doğasında. Onun karakteri, özünde carpe diem, laissez-faire ve Namaste'nin bir karışımından ibaret.

Japon balığının hayat felsefesi çok basittir: "Az düşün, çok çalış."

Konuşabilseydi, "Plan yapmak başarısızlığın ilk adımıdır," derdi.

Ian bon vivant* bir balıktır. Düşünme yetisi olsaydı bon vivant ifadesinin kendi dilinde karşılığının olmasından ötürü Fransızcadan alındığını biliyor olurdu. Ama Ian hep mutlu yaşadı. Şu anda da mutlu görünüyor çünkü yirmi beş kat daha düştükten sonra, olağanüstü bir şey ya da bir mucize olmazsa, hatırı sayılır bir hızla kaldırırma çarpacağı gerçeğinin farkında değil.

Bir bakıma Japon balığı aklına sahip olmak bulunmaz bir nimet gibi. Derin düşüncelere sahip olmanın yol açtığı sorunların yerine sadece temel içgüdülerle ve her şeyi saniyenin bilmem kaçta biri kadar zamanda unutan bir hafızayla yaşıyor. Kurgulayarak veya planlayarak değil de tepkisel yaşıyor. Herhangi bir konuda derinlemesine düşünmek veya bir şeye takılmak gibi dertleri yok. Yumurta kapıya dayanmadan folluk aramaya kalkmaz. Bu yüzden çok rahat uyur. Kaygılanacağı ya da kafa yoracağı şeylerden de çok uzak.

Bir başka açıdan da, düşüyor olmanın verdiği korkuyu tekrar tekrar yaşamak, vücut için epey sarsıcı. Oluk oluk adrenalin salgısı ve düşüşün fiziğine karşı verilen aralıksız tepkiler, altın kaplamalı minik balıkçığın vücu-

*Bon vivant: Fransızca, iyi yaşamayı seven (ç.n.)

dunu epey strese sokuyor olmalı.

“Nerede kalmıştık. Ne yapıyordum ben? Nefes alamıyorum! Hay aksi, düşünüyorum! Çok yüksek burası! Bir dakika, ne oluyor, nerede kalmıştık? Ne yapıyordum ben?”

Düşüncesizler ne kadar şanslı!

Balığımızın yirmi yedinci kattan geçişi ve yirmi beşinci kata gelişi esnasında belirttiğimiz gibi, hikâyemiz Ian’ın düşüşüyle başlamıyor.

Bölüm 3

Katie hayati bir iş için Seville on Roxy'ye yaklaştırmakta

Hikâyemiz Ian'ın atlayışından yarım saat önce, Katie'yle başlıyor. Katie, Connor Radley'nin kız arkadaşı. Seville on Roxy'den iki blok ötedeki eczanenin kapısında, ikinci güneşine bakıp duran kişi Katie'nin ta kendisi. Bir eliyle kapının kolunu tutmuş, kapatıp çıkmak yerine Seville on Roxy'ye yöneltiyor bakışlarını. Kaldırım oldukça kalabalık, insanlar omuz omuza bir o yana bir bu yana koşturup duruyor. Eczanenin önünden geçen yol da aynı şekilde yoğun; arabalar tampon tampona iş çıkışı trafiğinin yoğunluğuyla boğuşuyor.

Eczanenin yakınında bir inşaat sahası var. Önündeki reklam tabelasında "Baineston on Roxy'nin yeni yaşam alanında 180 lüks konut satışa sunulmuştur" yazıyor. Tabelada; önünde insanların yürüdüğü, yeşilliklerle çevrili, kutu gibi, camlı, yüksek bir binanın çizimi göze çarpıyor. Binanın net çizgilerinin aksine insanlar

ve ağaçlar nispeten bulanık resmedilmiş. Tabelanın bir köşesinde yapışkanlı bir kâğıt üzerinde “%40’ı satıldı” ibaresi yer alıyor. Kâğıdın alt kenarı hafifçe soyulmuş ve kıvrılmış olduğundan, uzun süredir orada olduğu izlenimi uyandırıyor. Katie, resimdeki insanlara bakıyor. Hiçbirini tanımıyor. Hepsi hareket halinde, hepsi de bulanık resmedilmiş; çünkü yaşadıkları hayatlardan ve kim olduklarından çok kapladıkları yer önemli.

İnşaat sahası etrafa öküç gibi bakan amelelerle dolu. Havada beton ve yanmış mazot kokusu var. Katie, üzerindeki bakışları umursamamış gibi davranıyor ama konuşmalarını duyabiliyor. Söylenenlerin tümünü anlayamasa bile kulağına ilişen müstehcen sözcükler amelelerin kendisi hakkında konuştuklarını anlaması için yeterli oluyor. Durumdan son derece rahatsız olsa da hepsine birden karşı koyabilecek cesareti bulamıyor kendinde.

İnşaat sahası sessizleşiyor. Makineler susuyor. Omzunda Griffin Güvenlik etiketi, göğsünde Ahmed adının basılı olduğu mavi üniformalı bir adam beliriyor tel örgülü kapıda. Yanı başında bir sandalye var. Sandalyenin turuncu süngeri kaplamanın kenarındaki yırtıktan dışarı fırlamış.

Kısa, kahverengi saçları, sürmeli mavi gözleri ve ince çenesiyle oldukça güzel bir kadındır Katie. Orada fazla kalmıyor. İşçiler de fazla kalmıyor, öğle yemeklerini alıp gidiyorlar. Katie eczanenin kapısını açıp caddeye adımını atıyor. Tam çıkarken, küçük bedeninin karşısında dağ gibi Garth beliriyor.

Garth, tıraşsız, iş giysisinin her yerine beton bulamış pis bir adam. Beden gücüyle çalışan birinin kötü kokusu geliyor üzerinden, iş, toz ve ter kokusu... Omuz-

larında sırt çantası, elinde şişkin, siyah bir naylon torba var. Diğer eliyle de Katie'ye uzanıyor. Katie aniden geri adım atıyor. Vücudunu devasa adamdan kurtarıyor.

"Affedersin!" diyor Katie. Biraz utanıyor. Aklı başka yerde. Bu dünyadan soyutlanma isteği, dikkatini dağıtıyor.

Garth gülümsüyor. Cüssesinin iriliğinin ve yabancılar üzerinde yarattığı etkinin pekâlâ farkında. Ama yabancılarla karşı ilk yakınlaşmalarında, cüssesi kadar tehlikeli bir insan olmadığını anlatmaya çalışır her zaman.

"Sorun değil," diyor ve kısa bir sessizliğe bürünüyor. Bu arada Katie'nin bir şey söyleyip söylemeyeceğine bakıyor. Bir şey söylemediğini görünce çekip gidiyor.

Katie arkasından bakıyor. Garth arabaların arasından seke seke caddenin karşısına geçiyor. Seville yönünde hızlı adımlarla yürümeye başlıyor. Katie, neon ışıklı eczane tabelasının altında bekliyor. Takip ediyor demesinler diye bir süre Garth'ın peşinden gitmiyor. Gerçi deseler ne olacak ki?

Griffin Güvenlik'ten Ahmed'in ona şüpheyile bakmasına neden olacak kadar bir süre boş boş dolanıyor orada. Ama Ahmed'in parmağını telsize götürüp, elini alet kemerine koyduğunu ve 240 lümenlik taktik el fenerine dayadığını fark etmiyor. El fenerleri taktik feneri olarak da kullanılabilir miymiş?

Trafik gürültüsünün ortasında, caddeyi seyrederek bir yandan Connor'ı, bir yandan üniversitede ilk karşılaştıkları ânı düşünüyor. Connor, Katie'nin sınıfına ders veren asistanlardan biriydi. Katie, yaklaşan bir sınavla ilgili soru sormak için onun odasına gitmişti. Sonrasında birlikte kahve içmeye gittiler. Ne hikmetse sınav hariç her şeyden konuştular. Connor yakışıklı ve havalı

biri; onun ilgi odağı olmak Katie'yi heyecanlandırmıştı. Connor ise Katie'nin aklından ve düşüncelerinden çok etkilenmişti. Aralarında bir bağ oluştu. Katie, hissettiği şeylerin sonucu olarak vücudunda meydana gelen kimyasal değişikliklerin ardından ilk görüşte aşkın gerçek olduğuna inanmaya başladı. Oysaki böyle şeyler sadece romantik komedilerde ve aşk romanlarında olurdu.

Sonra ilişkilerinin fiziksel boyutunu düşünmeye başladı. O gün, Connor'a onu sevdiğini söylemişti ama Connor, ateşli sevişme seansının ardından çoktan uyku moduna geçiş yapmış ve Katie'ye, çarşaf yığınlarının arasından hafif bir homurtuyla zar zor karşılık vermişti.

Geri dönüp baktığımızda, o ilk kahveleri içmelerinden başka, iki defa el emeği göz nuru akşam yemeği, üç sinema buluşması, sekiz akşam barda kafa çekip dans etme sefası görünüyor. (Çoğu erkeğin aksine Connor harika bir dansçıdır. Vücudu duygularını yansıtmada çok iyidir.) Bu etkinlikler haricindeki zamanlarının hemen hemen tamamıysa Connor'ın dairesinde pineklemeden ibaret.

Katie âşık olmakla nasıl bir belaya bulaştığının farkında. Bu belanın hayatında nasıl bir yıkıma yol açtığını bilmediğinden değil, heyecanla çarpan romantik kalbinin neşesini kaçırmak istemediğinden susuyor. O kalp ki üzüntülerin olduğu gibi sevinçlerin de kaynağıdır.

Akşam yemeğine davet ettiği, bir heves ailesiyle ve kız kardeşiyle tanıştırdığı adamları geçiriyor aklından. Masanın etrafındaki herkesin mutlu görüldüğü, rahatça sohbet ettiği ve içtenlikle güldüğü anları hatırlıyor. Sonra da yalnız katıldığı aile yemeklerini düşünüyor. Genellikle kız kardeşiyle kırık kalpler konulu fısıltılı sohbetleriyle gecenin geç saatlerinde sona eren yemeklerdi bunlar. Bu

arada, babaları oturma odasındaki sandalyesinde çoktan uykuya dalmış olurdu. Masanın başındaki fısıltılarının arasında oturma odasındaki televizyonun sesi duyuluyordu: "Aradığınız cevap İsa'dır... Hemen PartyBox'ı arayın! Yüzlerce güzel kadın sizi bekliyor!"

Dünyada Katie gibi âşık olan başka insanlar da vardır muhtemelen. Katie, başına gelen felaketleri iyi bir şey olarak görmekte birlikte, defalarca reddedilmiş olmanın onu üzmesine izin vermemeye çalışıyor. Ona göre aşk bir insanı zayıf yapmaz. Âşık olmak zayıflık değil, süper güçtür. Aşk insanı güçlü kılar.

Katie'nin bugünkü görevi, Connor Radley'nin de ona âşık olup olmadığını öğrenmektir.

Arabaların arasından gelen bir korna sesi Katie'yi adeta uykusundan uyandırıyor. Gözlerini kırıp caddeye bakıyor, yaya sürüsünün arasında, hiçbir yerde GARTH'ı göremiyor. Sonra orada yeterince zaman geçirdiğini düşünüyor. Hesaplaşma zamanı gelip çattı. Ya yüreğinin götüreceği yere gidecek ya da dairesinin yolunu tutup, eczaneye gitmeden önce aldığı abur cuburları yiyerek Connor Radley'yi aklından çıkaracak ve ertesi güne arınmış olarak başlayacak. Nihayet kararını veriyor ve kaldırım boyunca yürümeye devam ederek köşe başındaki ışıklara varıyor. Işığın sevdiği renge dönmesini bekliyor ve karşıya geçiyor.

Griffin Güvenlik'ten Ahmed, tehlikenin geçmesiyle beraber kaslarını gevşetmeye çalışıyor. Yüzünde hafif bir mutsuzluk ifadesi var. Bu, elinde taktik feneriyle yatak odasındaki ayna karşısında denediği yüz ifadelerinden biri değil besbelli. Elini fenerinin kılıfından çekiyor ve parmak uçlarını telsizin düğmesinin plastik yüzeyi üzerinde kaydırıyor.

Katie kafasını kaldırıp, yaklaşmakta olduğu yirmi yedi katlı Seville'e doğru bakıyor.

Connor'ın tam da orada, beton kutunun tepesinde olduğunu düşünüyor.

Bulunduğu yerden balkonun alt tarafını ve dairenin yuvarlak penceresini görebiliyor. Çok geçmeden de kapıdaki diyafonun önünde beliriyor. Kapılar kilitli, ser-seriler girmesin diye. Kapı camlarına yansıyan caddenin derinliklerinde apartmanın girişi var. Floresan ışıklarla aydınlatılmış loş giriş mutsuz ve boş görünüyor.

Katie diyafonun üzerinde dört düğmeye basıyor ve çalışını dinliyor. Birkaç saniye sonra cevap geliyor. Titrek bir nefes ve çekingen bir ses, "Merhaba," diyor.

O anda kalçasına çarpan bir çocuk dikkatini dağıtıyor Katie'nin. Çocuğun şaşkın yüzüne baktığı anda bir adam gelip çocuğu kollarının altından tuttuğu gibi çekip alıyor.

"Yakaladım seni ufaklık!" diyor adam. Çocuk da babasına bakıyor, ciyaklayarak gülüyor. Sonra ikisi birden kaldırımdaki yollarına devam edip uzaklaşıyorlar.

Katie diyafonun başına dönüp bekliyor. Galiba yanlış numaralara bastı. Rehberini kontrol ediyor ve yanlışlıkla Connor'ın hemen altındaki Ridgestone C.'yi aradığını fark ediyor. Başparmağını numaraların üzerinde gezdiriyor, Radley C.'nin numarasına geldiğinde dört haneli sayıyı tuşluyor. Diyafon iki defa çalınca karşıdan cevap geliyor:

"Evet."

Connor'ın sesi diyafonun minik hoparlöründen cızırtılı çıkıyor.

"Benim."

Kısa bir duraklama ve sessizlik. Ardından Con-

nor'ın sesi yeniden duyuluyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle, "Kim?" diye soruyor.

"Katie!"

Yine sessizlik. Diyafonun öbür ucundaki mikrofona bir şey tıkanmış gibi bir sessizlik. Ardından kapı otomatığının gıcirtısıyla birlikte kilidin açılma sesi geliyor.

Bölüm 4

Zampara Connor Radley ve Şeytani Cazibe Faye ile tanışıyoruz

Connor balkonunda oturuyor. Üzerinde sadece eşofman altı var. Soğuk betonun üzerine yalınayak basıyor. Ayak tabanlarına toz ve kum bulaşmış. Öğleden sonrasının ılık havasıyla rahatlamak güzel, ama plastik sandalyenin arka kısmı terden ıslanmış olacak ki kuruması için dirseklerini dizlerinin üzerine dayayıp öne eğilmiş. Neredeyse oraya yapışmış.

Yüz yirmi sayfa kâğıt dizlerinin üzerinde yığılı duruyor. Dudaklarının arasında tükenmez kalem var. Yüz on iki sayfa da Ian'ın fanusunun üzerine konulmuş. Kâğıtların ortasına, serseri rüzgârların uçurmasını engellemek için yarıya kadar dolu bir kahve kupası yerleştirilmiş. Ian'ın fanusu balkonun korkuluğuna dayalı katlanır bir masanın üzerinde duruyor. Ortadaki eşyaların görüntüsüne bakılınca nasıl bir hikâye anlatmaya çalıştıkları her hallerinden belli oluyor.

Connor'ın balkonda oturmasının sebebi küçücük stüdyo dairesinin üzerine üzerine gelen duvarlarının, yazma kabiliyetini baltalıyor olmasıdır. Yaşadığı yer düşünceleri için oldukça dar kalıyor.

Tezi için danışmanının yazdığı ilk yorumlar üzerinde çalışıyor. Gerekli düzeltmeleri yapıyor. Bir yandan da kendi kendine belirlediği son teslim tarihinden önce tüm işleri bitirmek için var gücüyle çalışıyor. Şu lanet olası okuldan bir an önce mezun olmasının son şartı bu tezi bitirmek.

Balkonda çalışmayı sevmesinin nedenlerinden biri de karşısındaki manzaranın sunduğu geniş bakış açısı. Balkonun çalışma odası haline gelmesi biraz da bundan. Burada katlanır bahçe sandalyesi bile var. İhtiyaç fazlası ikinci el eşya satan bir yerden aldığı, yetmişli yıllardan kalma sandalyesi alüminyum çerçeve üzerine sarılmış tozlu yeşil ve badem kahvesi renginde plastik kamışların sarılmasıyla yapılmış. Bir de dışarıda durduğu için havanın yıpratıcı etkilerini fazlasıyla yansıtan katlanır masası ve Ian'ı var. Kahve kupası da var; üzerinde "Paleoklimatologlar yaparsa pis yapar" yazıyor. Faye'in yaratıcı tasarımlı hediyesi... Yoksa Deb'den mi gelmişti? Katie'den de olabilir...

Önündeki sayfaya uzun uzun bakıyor.

Sayfadaki hiçbir harfin bir anlamı yok onun için. Harflerin bir araya gelerek oluşturduğu sözcükler de tek başlarına anlam ifade etmiyor. Ancak diğer sözcüklerle birlikte bir anlam kazanıyorlar. Tüm sözcükler bir araya geldiklerinde de anlamlı bir bütün oluşturmayı başarıyorlar. Ancak o zaman, bu sayfalarda yazan şeyin bir araştırmamanın istatistiksel analizi olduğu anlaşılabilir.

Connor'ın incelemekte olduğu bölüm, tez danış-

manının sayfa kenarlarına yazdığı küçük notlara bakılırsa, tek başına da yeterince ilgi çekici görünüyor, ama tezin tamamını düşününce çok daha anlamlı olduğu kesin. Benzer şekilde, dünyanın tarih öncesi dönemlerini bilmeden, Connor'ın paleoiklimsel dalgalanmaların Idaho'daki insan yerleşimleri üzerine etkilerini incelediği araştırması da pek ilgi çekici olmayacaktır.

Connor bu günlerde başka şeylere kafa yoracak durumda değil. Şu anda tez danışmanının yazdıklarının gereğini yapmakla meşgul. Bir denklemin yanındaki notu görünce küplere biniyor. Galiba şöyle yazıyor: "Belirsiz. Daha iyi olabilirdi." Bu kadar boş bir yorum ne anlama gelebilirdi ki?

Matematik. Evet, bu durumda belirsiz olan tek şey matematikti. Tamam da, doğası gereği ya doğru ya da yanlış olan şey nasıl "daha iyi" olabilirdi acaba?

Connor, kaleminin tepesini kemirirken dışarı bakıyor. Bakışları Ian'ın yanından geçerek arka plandaki binalara odaklanıyor.

Ian ise olanların hiçbirini umursamıyor. Umursama yetisi yok zaten. O, katlanır masanın üzerindeki fanusun da şehir manzarasına anlamsızca bakarak öylece yaşayıp gidiyor.

Connor bu tez üzerinde çalışmaktan kafayı yemezse iyidir. Tezi yetmezmiş gibi, bir de gittikçe sabır sınırlarını zorlayan cinsel tatmin isteğiyle savaşıyor. Akli başında bir adam işi olmayan bu isteğiyle boğuşurken bir yandan da balığın karşısında üstsüz oturduğu için utanç duyuyor. Gözlerini bile kırpmadan bakan bir balığın karşısında mastürbasyon yapamaz. Öte yandan Ian için hiçbir şeyin önemi yok. Karşısındaki giyinik mi çıplak mı, mastürbasyon mu yoksa zina mı yapıyor, umurunda

değil onun.

Kablosuz telefon çalıyor. Connor telefonun sesini duyuyor, Ian da zil sesinin sudaki frekans dalgalarını hissediyor.

Connor fanusun yanındaki telefonu eline alıp konuşma düğmesine basıyor ve cihazı kulağına götürüyor.

"Evet."

"Benim," diyor karşıdaki ses. Derinden gelen, dışarıda, kapının önünde bekleyen birinin sesi.

Connor birini beklemediği için sesi tanıyamıyor. Sadece kadın sesi olduğunu anlayabiliyor. Bir de ön kapıdan geldiğini. Caddeden balkona gelen trafik sesiyle telefonda duyulan aynı. Yakından geçen motosiklet sesi, korna sesi, hepsi telefondan ve balkondan aynı ahenkle geliyor.

"Kim?"

"Katie."

Connor, eliyle ahizeyi örterek, "Siktir," diyor.

Ardından kablosuzun "9" numaralı tuşuna basarak giriş kapısının açılmasını sağlıyor ve telefonu yerine koyuyor.

Kucağındaki kâğıtları düzelterek onları da Ian'ın fanusunun üzerindeki kâğıtların tepesine bırakıyor. Ardından kahve kupasını yeniden kâğıtların üzerine koyuyor. Şu anda bir kahve lekesi, rüzgârın tüm kâğıtları uçurmasından daha kötü olamaz.

Oturduğu yerden kalkıp eşofmanını yukarı çektikten sonra Ian'a dönerek, "Otur!" diye emir veriyor, bir balıkla değil de köpekle konuşuyormuş gibi.

Connor hep bir köpeği daha olmasını istemişti. Çocukluğu şehrin kenar mahallesinde, çoğunlukla yaşlıların yaşadığı yerde, yalnız bir çocuk olarak geçmiş ve

Ian hep en iyi arkadaşı olmuştu. Uzun, aylak yazları hep beraber geçirdiler. Arka bahçede takılırken, evin arkasındaki yeşil alandan geçen kanalda oynadıkları zamanlarda da birlikteydiler. Ian, Connor'ın okuldan çıkışını hep beklerdi. Hatta zilin ne zaman çalacağını bile biliyormuş gibiydi. Şaşırtıcı gelebilir ama okulun bitiş saatlerini nadiren şaşırdı. Connor sınıfın penceresinden Ian'ın bisiklet parkının yanında oturuşunu ve bazen saatlerce bekleyişini görürdü.

Bir gün, okul otobüsü Ian'ı çiğnedi. Connor öylesine kötü etkilenmişti ki ailesi ona yeni bir köpek almaya asla cesaret edemediler. Bir köpeğini daha kaybederse altından kalkamayacağından korktular. Connor da geri kalan yazlarını arka bahçede çizgi roman okuyarak, kanal boyunda hep bir yanı eksik olarak tek başına oynamakla geçirdi.

Bu hikâyesini Katie'ye de anlatmış; o da tipik bir üzüntülü ifadeyle, "Ayy, zavallım!", "Ne kadar tatlısın!", "Seni çok iyi anlıyorum" gibisinden laflar etmişti. Sonra da, acı kaybının ardından maruz kaldığı yıkımı bir nebze hafifletebilsin diye Connor'a balık Ian'ı hediye etmişti.

"Sana, ben yokken birlikte vakit geçirebileceğin birini getirdim," demişti plastik bir torba içindeki Ian'ı uzatarak.

Derinlerinde bir yerlerde, Connor, balık Ian'ın köpek Ian'la ruhani bağları olduğuna inanmaya başladı. Hatta Japon balığı Ian, köpek Ian'ın reenkarnasyon sonucu dünyaya gelen ruh ikizi bile olabilirdi pekâlâ.

Katie ona bir köpek de alabilirdi ama Seville on Roxy'de kedi veya köpeğe izin yok. Evcil hayvanlar yalnızca apartman yöneticisinin izniyle kabul ediliyor. Yönetici denen adam da küçük fanuslardaki tek balıklardan

başka evcil hayvanı asla kabul etmeyen biri. Ona sorarsanız hayvanlar içeriye ait değiller ve hepsi pis. Ayrıca büyük akvaryumlar su sızıntısı bakımından komşular ve bina için tehlikeli bir potansiyele sahip. Balık bakılacak kap en fazla bir galonluk bir hacme sahip olabilir. Azı olur çoğu olmaz.

Connor kablosuz telefonu alıp, balkon kapısını kaydırarak açıyor ve dairesine giriyor. Gözlerinin karanlığa alışması için kısa bir süre duruyor. Sandalyede otururken sırtı terden ıslandığı için içerideki serinliği hissediyor.

Kısa bir süre sonra yatağın üzerindeki yastık ve çarşaf yığınının bakarak, "Gitmen lazım. Hemen şimdi. Kız arkadaşım geliyor," diyor.

Odanın öbür tarafına dolanmaya çalışırken bir bira şişesine takılıyor, hafifçe sendelese de toparlıyor. Hemen ardından yatağı sallayarak, "Eşyalarını topla, çık. Seni sonra ararım."

Bir an duraklıyor ve yatağın üzerindeki çarşafları çekip yere atıyor.

Faye mırıldanarak yatağın üzerinde öbür tarafına dönüyor. Connor'ın karşısında öylece çıplak duruyor. Arsızca çıplak, hayasızca davetkâr, son derece seksi... Öğleden sonranın parlak güneşinin arasından Connor'a göz kırpmıyor.

Bölüm 5

Çilekeş Jimenez hiçbir ustalığı olmamasına rağmen asansörü tamir etmeye çalışıyor

Jimenez sandalyesine yaslanıp derin bir nefes alıyor. Ardından sandalyenin ön ayaklarını kaldırıp arka ayakları üzerine dayanıyor. Bu yüklenmeyle beraber kocaman bir çatırtı geliyor sandalyeden.

Ofis olarak kullandığı küçücük odanın içi oldukça sıcak, gürültülü ve floresan ışıklarla aydınlatıldığı için beyaz. Kapının üzerinde “BAKIM” yazan plastik bir tabela var. Kapı açık ama içerideki durgun havanın değişmesine hiç faydası olmuyor.

Yandaki odada kalorifer kazanı var. On, on beş dakikada bir kıvılcım çakıp kükreyen kazan ateşleyicisinin sesi duyuluyor. Ateşleyicinin paslanmış metal ızgarasının arkasında kocaman mavi ateşiyle doğalgaz alevi görünüyor. Seville on Roxy’nin sakinleri, kazanın içinde dolaşan suyun bu alevle ısınmasıyla sıcaklığa kavuşuyor. Püskürtücü, patlayarak, gümleyerek ateşleniyor.

Patlama sesi boyalı briket duvarın ardından duyuluyor ve iki oda arasındaki menfezden geçerek yankılanıyor.

Jimenez'e göre, saat gibi çalışan, insanlar sıcakta otursun diye kazanı ısıtan bu mekanik canavarın sesi keyifli ve rahatlatıcı.

Bu makine, binanın damarlarına kan pompalayan bir kalp gibi. Jimenez hariç herkes tarafından küçüm-senen bu kalp, sorgusuz sualsiz işini yapıyor. Sıcak su kalorifer borularında gezindikçe herkesin evine soğuk sonbahar akşamlarında sıcacık hava yayıyor. Sıcak su sabahları duş başlıklarından akarken işe gitmeden önce temizlenmeyi seçen kiracıları yıkıyor veya akşamları yatmadan önce temizlenmeyi tercih edenleri kirlerinden arındırıyor. Sıcak su insanların bulaşıklarını, çamaşırlarını temizliyor, hafta sonları evine paspas çekmek isteyenlerin kovalarını dolduruyor. Apartmanda yaşayanların arkadaşları geldiğinde de kendi halinde, sessizce borulardan akan sıcak su modern, unutulmuş bir köleden farksız.

Çilekeş Jimenez ilgi ve şefkat göstermese, kazan gibi, Seville on Roxy de fazla dayanamaz, yıkılıp giderdi herhalde. Kazan gibi Jimenez de bu apartmanın varlığını devam ettirmesinde önemli unsurlardan biri. İkisi de bodrumda yaşıyor ve ikisinin de yalnızlığına yürek dayanmaz.

Jimenez, tombul parmaklarını kenetlemiş, kazanın ateşlemesini seyrediyor. Bir ara kolunu başının üzerine kaldırdığında misk kokulu koltukaltları açılıyor. Burnunun ucuyla koltukaltlarının kokusuna bakıyor. Jimenez'i küçük ofisinde izleyen biri olsa ve de koltukaltını kokladığını görse ne derdi acaba? Jimenez için cevap gayet basit: "Evet, koltukaltımı kokladığım doğrudur. Her sefe-

rinde başka koktuğu da doğrudur. Tamam, kokuyorum ama bütün gün çalışmışım, o kadarcık olsun yani!"

Sadece iki tane iş emri kaldı. İkisi de Jimenez'in masasının köşesindeki eski çevirmeli telefonun yanında duran çivili tutucuya geçirilmiş, kare şeklinde bir kâğıda yazılı halde. Her ne kadar mesaisi bir saat önce bitmiş olsa da Jimenez iş emirlerini öylece bırakıp gidecek bir adam değil. Ne de olsa binaya düzen getiren kişi olmayı da seviyor bir yandan. Kazanı tamir etmesi gibi, yaptığı işler göze görünmez pek, ama o, her şeyin düzgün çalışmasını sağlayarak apartman sakinlerinin hayatlarını kolaylaştırdığı için kendisiyle gurur duyuyor.

Sandalyesini yeniden dört ayağı üzerine indirerek iş emirlerinin yazılı olduğu kâğıtları alıyor.

İlkinde, "Mutfak lavabosunun altında sızıntı var. Daire No. 2507," yazıyor. İlk kâğıdı cebine sokuşturup ikincisini çöpe atıyor. Onda ne yazdığını biliyor. Sabah-tan beri o kâğıdı oradan oraya sokuşturup durmuş; şimdi çöpe atmanın tam sırası. Derin bir iç çekiyor ve askıdaki alet kemerini alıp beline takıyor, loş bodrum koridorundan ilerleyerek merdivenlere doğru yürüyor.

Yorgun adımlarla, aletlerin tıngırtıları arasında üst katlara çıkarken neden fazla mesai yapmaktan gocunmadığını soruyor kendi kendine. Bodrum katındaki ofisinde gecenin geç saatlerine kadar kaldığı olur; oysaki iş tanımında bu kadar uzun süreler çalışacağına dair bir koşul yok. Yaptığı işin karşılığında ortalama bir maaş alıyor ve üçüncü katta bir nevi lojman gibi olan dairede oturuyor. Dairesinin balkonu garaj girişinin hemen üzerinde, dar sokağa bakıyor, yatak odası da hemen altındaki çöp bidonunun yaz aylarındaki kokusuyla dolup taşıyor.

Cevabı biliyor. Bu kadar çok çalışmasının nedeni

yalnız olması. Eve gitmesi için veya geç vakitlere kadar çalışmaması için bir sebep yok. Bodrum katındaki ofisinde, kendisine birilerinin ihtiyacı olduğu duygusunu doyasıya yaşayabiliyor. Her ne kadar damlayan muslukları tamir etmediği veya tıkalı tuvaletlerden taşan pislikleri temizlemediği zamanlarda pek kimsenin aklına gelmese de orada kendisini önemli hissediyor.

“Beni, sadece ihtiyaçları olduğu zaman ulaşamadıklarında özleyeceklerini biliyorum,” diye düşünüyor.

“Şu şeyleri tamir eden adam nerede kaldı?”

“Nerede bizim her eve lazım adamımız? Lavabomdan bayat süt kokan bir şeyler taşıyor.”

Jimenez varacağı kata varıp kapıyı açıyor ve aradaki boşluğa adımını atıyor. Karşısındaki boşlukta düşmanlarını, yani asansörleri görüyor. Bir tanesi yaklaşık bir ay önce bozulmuştu ve o günden bu yana “Arızalıdır!” uyarısıyla öylece duruyor. Diğeri de bu sabah çalışmamaya karar vermiş. Üst katlardan boş inip giriş katında kalmış, bir daha da yerinden kıpırdamamış. Çağrı düğmesine basıldığında hâlâ sevimli “ding dong” sesiyle kapılarını açıyor, insanlar içeri doluştuklarında yumuşakça kapılarını kapatıyor fakat insanlar çıkmak istedikleri katın düğmesine bastıklarında tepki vermiyor, kıpırdamadan duruyor. Neyse ki bir yere gitmese de kapı açılabilir ve insanlar asansörden inebiliyor.

Jimenez insanların bitmek tükenmek bilmeyen çağrılarından bıktığı için, iş emirlerini yazdığı kâğıtlardan birine keçeli kalemle “Çalışmıyo. Yakında tamir. Merdivenle çık.” yazıp kapının üzerine yapıştırdı.

Hatta o notu yapıştırdıktan sonra yöneticiyi arayıp, “Marty, benim, Jimenez. Diğeri asansör de bozuldu,” demişti.

"Tamir et o zaman," diye karşılık vermişti Marty de, patates cipsi yiyormuş gibi sesler çıkararak.

Jimenez bir süre düşünmüştü bunun üzerine. Asansörlerin nasıl çalıştığı hakkında pek az bilgi sahibiydi. Çok geçmeden, "Ya tamir edemezsem?" diye sormuştu.

"O zaman yapacak birini buluruz," demişti Marty. "Ama sen yine de bir dene şansını. Biliyorsun ki teknisyen çağırmak dünyanın parası. Bana haber ver, işin ne durumda olduğunu bildir."

Yarım saat kadar önce Jimenez çiçekleri sulayarak zaman öldürüyordu. O esnada on beşinci kattaki çocuklardan biri giriş holünden geçmişti. Jimenez'e sorsan iyi çocuktu, sorun çıkardığını hiç görmemişti, merdivenleri kirletmez, balkondan çöp atmazdı. Ama bu sefer bir tuhaflığı vardı.

Jimenez çiçekleri sularken, çocuk asansörün düğmesine basmıştı. Asansörün kapıları yine "ding dong" şeklinde açılmış, çocuk kabine binmişti. Jimenez birkaç çiçek daha suladıktan sonra çocuğun çalışmayan asansörün içinde ne yaptığını merak etmişti.

Kovayı yere bıraktı ve beklemeye başladı. Sonunda asansörün kapıları açıldı ve çocuk asansörden çıktı.

"Affedersiniz, bu benim çıkacağım kat değil. Bizim kat nerede?"

"Asansör bozuk evlat, merdivenleri kullan."

Jimenez işte böyle, asansör tamiri işini tüm gün ertleyip durmuştu. Fakat karşısında asılı duran iş emri kâğıtları işler yapıldıkça birer birer azalıyordu. Jetonlu çamaşır kurutma makinesinin pamuk filtresi artık tıkalı değil, yangın çıkış kapısı artık sıkışmıyor ve P1'deki kaka kokusu giderildi. Ancak iki tane iş emri kâğıdı hâlâ orada duruyor. Şu ana kadar ertelendiler ama artık zamanı

geldi. Merdivenlere açılan kapının hidrolik kolu hafif bir tıslamayla arkasından kapanıyor. Kapının mandalından kilitlenme sesi geliyor. Jimenez, her adımında asansörü süzmeye devam ediyor. Fayans zeminler parıldıyor, havalandırma ünitesi temiz hava pompalıyor, acil çıkış kapısının ardındaki trafiğin sesi azalıyor.

Jimenez'in belindeki alet kemerinin bir gözünden çekici sarkıyor. Ağırlığından kemerin bir tarafı aşağı esnemiş.

Asansör tamir eden birine hangi aletler lazım olur acaba? Jimenez bunu düşünürken kemerini biraz daha yukarı çekiyor.

Arızası ne ki? Bu sorunun cevabını bile bilmiyor. Asansörün düğmesine basıyor.

Kapılar yumuşakça açılıyor, aynalı kabin yavaşça ortaya çıkıyor. Jimenez aynadaki yansımasına bakıyor. Derken arkasındaki giriş kapısında iri kıyım bir adam beliriyor. Tanımak zor değil, yirmi beşinci katta yaşayan adam. Kafasında bareti, elinde siyah alışveriş poşeti var. Jimenez adamın aynadaki yansımasına karşı kafasını sallayarak selam veriyor. Adam da aynı şekilde karşılık veriyor.

Bir yandan kabindeki panel üzerinde bulunan pirinç vidaları sökerken, bir yandan da, "Asansör tamir etmek ne kadar zor olabilir ki?" diye düşünüyor.

Kapılar kayarak kapanıyor.

Panelin kapağını kapıya dayayan Jimenez panelin muhtelif yerlerini dürtmeye başlıyor. Bir yandan bu zımbırtının nasıl çalıştığını anlamaya, bir yandan da arızaya dair bir ipucu bulmaya çalışıyor.

Sorun nerede olabilir acaba?

Kurcalamaya devam ediyor. Nasılsa çalışmıyor. Bundan daha kötü olacak değil ya!

Bölüm 6

Petunia Delilah kasıklarında garip bir sancı hissediyor

Sürenin dolmasına üç hafta kala Dr. Ross, Petunia Delilah'yı tansiyonunu yükseltecek veya kendisini üzecek her şeyden ve her türlü yorucu aktiviteden kaçınması konusunda uyarıyor. Petunia Delilah'nın hiper bilmem ne sorunu varmış ve bu yüzden kendisinin ve bebeğinin sağlığını tehlikeye atacak gereksiz risklerden kaçınması gerekiyormuş. Yemeklerine tuz koyamayacak ve Dr. Ross'un verdiği, yavan ve tatsız şeylerden oluşan diyeti uygulayacak. Petunia iki sayfalık yiyecek listesini alıyor. Sayfalardan biri yeşil, diğeri kırmızı. Kırmızı sayfada, yani yasaklı yiyecekler üzerinde göz gezdiriyor, okurken dudakları kıpırdıyor. Tam da canı dondurma çekmişken onun kırmızı listede olduğunu görünce üzülüyor. Dondurma sodyum bakımından zenginmiş meğer.

Petunia Delilah son zamanlarda hep yatay pozisyonda duruyor. Sol bacağındaki uyuşma tekrarladığında

olduğu yere sırtüstü uzanmak zorunda kalıyor. Bunun sinir sıkışmasından olduğunu biliyor ama bu lanet okumasına engel olmuyor. Televizyon kanallarını durmadan değiştirip gündüz vakti iyi program bulmaya çalışırken kanepede uzanır halde oluyor mesela.

Genellikle öğleden sonraları, güneşin en sıcak olduğu, yoğun akşam trafiği gürültüsünün keyfini kaçırarak seviyeye ulaşmadığı zamanlardaysa balkondaki şezlongda uzanıyor. Ama son zamanlarda bunu pek tercih etmez oldu çünkü kalkarken tutunabileceği ve kendisini yukarı çekebileceği bir şey yok.

Şu anda da yatakta yatıyor Petunia. Yastık dağının arasına gömülmüş, sayfa kenarları kırıışmış bir kitap okuyor. Şu iyilik timsali kahramanların uzun ve düzgün cümlelerle konuştuğu eski bilim kurgu hikâyelerinden biri. Yumuşak sayfaların kenarlarını çevirirken başparmağıyla işaret parmağı arasında kıvrırmayı çok seviyor. Sararmış sayfaların ve eski yapıştırıcının kokusunu da seviyor. Böylece geçmişe dokunuyormuş gibi oluyor.

Petunia okumayı bırakıp gözlerini tavana dikeyor. Aşağılarda bir yerlerde, kasıklarında sancı duymaya başlıyor. Şu anda kasıklarının olduğu yeri tam olarak hissedebiliyor, bacaklarıyla gövdesinin birleştiği yerde. Bir aydır orayı hiç görmedi. Son zamanlarda karnı çok büyüdüğü için aynasız ya da başkasının yardımı olmadan göremiyor orasını.

Sancı yine geliyor. Başını bir yana bırakıp, kitabı karnının üstüne bırakıyor. Yatağın kenarına doğru sürünerek bir ayağını yere salıyor. Büyük bir çabayla, sendeleyerek yatak odasından banyoya geçiyor. Bacakları ince, dizleri geniş. Bu haliyle kriket oyuncularına benziyor.

İş yerindeki masasının başında bayılmasından

sonra doktoru yatak istirahati vermişti. Aslında ağır işi yoktu, sadece evrak getir götür işi yapıyordu. Gözlerini açtığı anda hastanedeydi. Son hatırladığı şeyle hastanede gözlerini açması arasında bir bilişsel boşluk vardı ama bu durum onun için pek rahatsız edici değildi.

Çalıştığı cenaze hizmetleri şirketinin tören salonunda yere yığıldığında, salonda büyük yankı uyandırmıştı. Böyle bir yerde, yere yığılmış ve hiçbir şeye tepki veremeyen bir beden herkese ölümü tatmış bir beden çağırışımı yapabilir. Petunia yere yığıldığında, öbür tarafa göç etmiş arkadaşlarının cenazesine katılmak üzere orada bulunan yaşlı ve deneyimli bir çift ilk yardım çağırışını ve sağlık ekibi gelene kadar yanından hiç ayrılmamıştı.

Yaşlı çift cenaze töreninden sonra da hastaneye gelip Petunia'yı ziyaret ettiler. Ona çiçek verdiler, neredeyse bir saat sohbet ettiler. Tıpkı kitaplarındaki kahramanlar gibi iyilik timsaliydiler onun gözünde.

Kısa süre sonra, cenaze hizmetleri şirketinin yöneticisi de geldi ziyarete. Petunia'ya gayet samimi ama bir o kadar da sert tondan, "Petunia Delilah, istirahatlisin. Kendi iyiliğini düşün. Sağlıklı bir bebek doğurmanı dilerim. Yakında yine konuşuruz," dedi.

Böylece apartman dairesinin yatak odasındaki hapis hayatı başlamış oldu.

Petunia Delilah küçük banyosunda yana dönmeye çalışıyor şimdi. Geceliğinin düğmesini ortaya kadar çözüyor ve gövdesinin alt kısmının ecza dolabı aynasında ki görüntüsünü inceliyor. Cildi gerilmiş, göbeği şişmiş ve rengi biraz solmuş ama kötü bir şey yok; sancılar hariç tabii. Gülümsüyor, göbeğini sıvazlıyor ve geceliğinin önünü yeniden ilikliyor.

Erkek arkadaşı Danny, bu göbeğe aşk baloncuğu di-

yor.

Bugün ayna karşısında birkaç defa kendine baktı. Sancılar doğumun yaklaştığını, bu acıların biteceğini, hatta evdeki hapis hayatının sona ereceğini müjdeliyor gibiydi. Sabahtan beri sancılanıyordu. Zaten uyanması da bu yüzdendi. Danny de uyandırıldığında doğumun başladığını sanmış; sabahın sessizliğinde, şehrin yumuşacık sesi yatak odasının penceresine vururken, el ele yatmış, gelecek o günü düşünmüşlerdi.

Ama bir şey olmadı.

Danny işe gitti, Petunia da kitap okudu.

Doğurmaktan korkmuyordu aslında. Ebesinin söylediği gibi, kadınlar yüz binlerce yıldır, modern tıp olmadan doğum yapıyordu. Yine de doğuruyorlardı. Petunia Delilah da o kadar heyecanlıydı ki içinde kaygıyı sığdırabileceği bir yer kalmamıştı.

“Olumlu düşünürsen ve sakın kalırsan doğum kolaydır,” diyordu ebesi. “Bazı düşünceler insanın vücudunu değiştirir. İyi düşünceler vücuduna bazı kimyasallar salgılatır ve doğum hoş bir deneyim olarak kalır sadece. Aklından geçirdiklerin başına getirdiklerindir.”

Kasılmaları başladığında yalnız olmaktan korkmuyor Petunia. Uzun zamandır onu bekliyor zaten. Nur topu gibi bebeğini kucağına almaya sabırsızlanıyor. Tek odalı dairesinde, yatay vaziyette geçirdiği zaman boyunca emzirmekten kurabiye pişirmeye kadar pek çok fantezi kurmak için fazlasıyla fırsatı oldu. Her akşam, inşaattan döndüğünde Danny’yi öpecek. Danny de onun öpücüğüne karşılık verdikten sonra bebeklerinin alnına küçük bir buse konduracak. Birlikte yemek yiyecek, birlikte gülecek ve harika bir aile olacaklardı.

Beklenmedik bir anda doğuracak olsa bile Danny

iki adım ötedeki inşaatta çalışıyor zaten. Baineston on Roxy'ye beton döküyorlar. Eve gelmesi birkaç dakika sürer. Geçenlerde ceptelefonu da aldı, bir ihtiyacı olduğunda hemen yeni telefonundan haber verebilir.

Tuvaletin üzerindeki saate bakıp Danny'nin vardiyasının bitmek üzere olduğunu düşünüyor. Ama çıkışta arkadaşlarıyla bir iki kadeh bir şeyler içmeye giderse geç de gelebilir.

Çok geçmeden, aynadaki yansımasını bırakıp ağır hareketlerle mutfığa gidiyor. Dondurucuyu açıyor ve bir süre dondurmalı sandviçlere bakıyor. İşaret parmağını sıkıca kapatılmış sandviç paketinin üzerinde gezdiriyor. Sandviçlerin paketin içinde birbirlerine yumuşakça, ritmik bir şekilde çarptıklarını hissediyor. Her dokunduğu parça çıtırtılı bir ses çıkarıyor. Soğuk plastik parmağının ucunu serinletiyor.

"Buzdolabımda altı tane ayrı ayrı paketlenmiş dondurma var ve ben hiçbirini yiyemiyorum," diye düşünüyor.

Dondurmaların kutusunun kenarını kıvrıp dondurucunun kapısını sertçe kapatıyor ve gidip elektrikli su ısıtıcıyı çalıştırıyor.

Kahve yok, kafeinli çay yok, sadece ot çaylarından içebiliyor.

Bitkisel çayların olduğu seramik kavanozun içinde parmağını gezdirdiği sırada geliyor; şu ana kadar hissettiği en güçlü sancı bu. Kavanozu düşürüyor. Tezgâhın lavabo tarafı kırık seramik parçalarıyla kaplanıyor. Kavanozun kalanı kendi çevresinde yuvarlanmaya devam ediyor.

İçgüdüsel olarak elini göbeğine götürüp altından tutuyor. Hafif ıslanmış bir kumaşa dokunuyormuş his-

sine kapılıyor. Islak kumaşın sıcaklığını vücudunun sıcaklığından ayırt edemediği için kafası karışıyor. Ama dokunduğu kumaşta, az önce olmayan hissedilir bir ağırlaşma olduğuna şüphe yok. Kafasını eğip, yerdeki muşamba kaplamanın üzerinde yayılmakta olan bulanık sıvı birikintisine bakıyor. Sıvının ayaklarına doğru yayılmasını seyrederken bir yandan da neden Kimmy'nin söylediği gibi berrak olmadığını düşünüyor.

"Suyum geldi," diyor kendi kendine. "Oluyor, bebeğim geliyor. Danny'yi aramalıyım. Bebeğimiz yolda."

Petunia Delilah ve Danny, Dr. Ross'un ultrason, amniosentez ve sezaryen gibi tüm önerilerini reddetmişlerdi. Petunia'nın pelvis boşluğunun küçük olması, ailesindeki sorunlu doğum hikâyesi gibi nedenlere rağmen normal doğum istiyorlardı. Onlar ağrı kesici veya rahimdeki çocuğa radyoaktif doğum sancıları verilmesini istemiyorlardı.

Ebesinin de söylediği gibi, kadınlar yüz binlerce yıldır modern tıp olmadan doğum yapıyorlardı ne de olsa.

Petunia Delilah erkek mi kız mı olacağını merak ediyor bir kez daha. Ebese Kimmy'ye göre, aşk baloncğunun şekline bakılırsa erkek olacak. Ama nedendir bilinmez, Petunia kız olacağından emin. Öyle hissediyor. Danny'ye henüz söylemedi. Ayrıca Chloe, Persephone ve Lavanta gibi isimleri sevdiğini de henüz söylemedi. Bunun için daha sonra bolca zamanları olacak. Kollarını yana uzatmış, bacaklarını yaymış, yatak odasına doğru gidiyor. Bacakları, sanki bir hafta boyunca at üstünde kalmış da yeni inmiş gibi yayık, sarhoş gibi duvara yaslanmış ilerlemeye çalışıyor. Komodinin üzerindeki telefona uzandığında gözlerinde beliren gülümseme henüz yüzüne yayılmadan bir sancı daha giriyor kasıklarına.

Yüzüne yayılan şey gülümseme değil acı oluyor bu kez. Çok fena bir acı ama anne adayı olarak katıldığı kurslarda anlatılanların sonucunda beklediği kadar kötü değil. Danny'yi arıyor hızlı aramayla. Telesekretere düşmeden üç defa çalışıyor.

"Danny'nin numarasını aradınız. Lütfen mesajınızı bırakın."

Petunia bip sesini bekliyor. "Danny, bebeğimiz geliyor. Neredesin? Eve gel. Beni ara. Kimmy'ye haber vereceğim."

Bölüm 7

Garth elinde gizli bir kargoyla Seville on Roxy'ye dönüyor

“Bak, bak bak!” diyor Danny çılgınca sesler çıkarak. Beton mikserini beslemeyi bırakıp küreğine yaslanıyor. Avlu boyunca yürüyen genç bir kadına takılıyor bakışları.

“Şuna bak, harika yahu! Buna tüm gün bakıp her saniyesinde sevecek bir şeyini bulurum.”

Garth kafasını çevirip Danny'nin bakışlarını takip ettiğinde avlu boyunca yürüyen kadını görüyor. Kadının kısa kahverengi saçları, sürmeli gözlerinde gizemli bakışları, ihtişamlı bir yapısı, ince omuzları var ve belden aşağısı hafif topluca. Formda ama yine de yumuşak bir et, sıkı kaslarının üzerinde pürüzsüz bir cilt. Üzerindeki yazlık elbisesi her yanını su gibi sarmış, vücuduna dokunduğu yerlerde iç gıcıklayıcı ayrıntılar ortaya çıkarmış. Vücuduyla kumaşın her buluşması, altında yatan güzelliklere dair beyhude umutlar doğuran bir kıvılcı-

ma sebep oluyor. Elbisesi, inşaat sahasının karşısındaki eczanenin basamağından inerken kalçalarının üzerinde gerilip yukarı sıyrılıyor, bu haliyle herhangi bir erkeğin aklını başından almaya yetiyor.

Etin kumaşı yumuşakça gerdiğini gördüğü an, Garth'ı bütün öğleden sonra, hatta bütün akşam boyunca büyülemeye yetecek kadar kışkırtıcı bir an oluyor. O elbisenin içinde istediği şeyi görebiliyor. Hem güzel, hem güçlü, hem de alabildiğine dişi bir şey var içinde. Mucize tam karşısında, gerçekten de yaşıyor, evrende yer işgal ediyor.

Garth gözlerini kapatıyor. Göğsünden aşağı süzülen sıcak duygunun ve hayalindeki güzelliği yakalamış olmanın tadını çıkarıyor. Göz kapaklarının altındaki karanlığa hapsedtiği görüntüyü içine çekiyor, en derinlerine. Neredeyse yazlık elbisenin tenine dokunduğu yerde oluşan gıdıklamayı da hissedecek duruma geliyor.

"Benim gördüğümü sen de görebiliyor musun? Şuna bak! Alacaksın, tokatlayacaksın, etini titreteceksin..."

Garth'ın fantezisinin içine Danny de giriyor. Büyülü sis perdesini bir kaldırıyor ki işte orada! Kadının tam arkasında duruyor. Bir eliyle kalçasını tokatlıyor, diğer elinin içine de penisine sürmek üzere kocaman, yapışkan, titrek jel gibi bir tükürük salıyor.

"Biz avlunun bu tarafındayız, o ise öbür tarafında. Hayvanat bahçesi gibi; hayvanlar bu tarafta, insanlar öbür tarafta," diye düşünüyor Garth.

"Şu çeneni kapatacak mısın artık?" diye gürlüyor Danny'ye. Gözleri hâlâ kapalı. Danny'nin kadının arkasındaki halini hayalinden çıkarmaya çalışıyor. Birkaç saniye sonra hayalleri yıkılmış olarak derin bir nefes ve-

riyor ve gözlerini açıyor. Onu geri getiremez artık. Eve gidip yalnız olduğu bir zamanda, Danny'nin fantezisinin içine etmeyeceği bir ortamda hayaline devam etmek için biraz daha beklemesi gerekiyor.

Danny ise çoktan işine dönmüş. Beton mikserinin içine küreğiyle çimento doldurmaya devam ediyor. İşine hiç ara vermemiş gibi çalışıyor. Garth biraz bekliyor. Saatine bakıyor ve Seville on Roxy'nin olduğu caddeye çeviriyor bakışlarını. Orası yaşadığı yer. Şu ana kadar çalıştığı en iyi yer burası, yani Baineston on Roxy. Evi iki blok ötede, yürüme mesafesinde. Danny de kız arkadaşıyla birlikte aynı yerde yaşıyor. İş dışında nadiren görüşmeler de Garth, Danny'nin kız arkadaşının hamile olduğunu biliyor. Biliyor çünkü Danny her fırsatta hamile kız arkadaşından söz ediyor. Ondan bir bebek beklediği için çok heyecanlı. Garth onların sekizinci katta yaşadıklarını biliyor. Birkaç defa asansöre birlikte bindiklerinde Danny sekizinci katta inmişti. Bunun dışında bildiklerini kendine saklıyor.

Garth, Roxy'de çalışmaktan çok memnun. Sadece evine yakın olmasından değil, en sevdiği alışveriş yerinin Seville'in istikametinde, iki blok ötede olmasından da memnun. Neredeyse her gün şantiyeden çıkıyor, oraya uğrayıp geliyor. Etrafta çok fazla iş arkadaşı olduğu için onlara görünmekten korkmuş ve dükkân sahibinden arka kapıyı giriş çıkış amacıyla kullanmak için izin bile istemiş. Oraya gidecek diye işini riske atacak değil herhalde. Ama gitmeden de duramıyor.

Dükkân sahibi, "Tabii ki Garth, sen en iyi müşterilerimizden birisin," diyerek arka kapıyı kullanması talebini memnuniyetle kabul etmiş. Bir de Garth'a kahverengi kâğıda sarılarak düz bir poşete konulmuş bir paket ver-

miş. O sabah gelen özel sipariş.

Garth çok heyecanlı. Dar sokağa doğru, elinde pakete koşmaya başlıyor. Paketi sadece sallamakla yetiniyor, açmaya cesaret edemiyor. Bir cep telefonu kutusu büyüklüğündeki paketi biraz sıkıştırıyor, hafifçe eziyor. Sarılı olduğu kâğıt hışırdıyor ve ambalajı saran siyah naylon tıslayarak içindeki havayı salıyor. Garth, yüzünde kocaman bir sırıtişla sokağa çıkıyor. Şantiyeye yürüdüğü süre boyunca heyecanını bastırmaya uğraşıyor. Zıplama, koşma ve havaya yumruk sallama gibi isteklerini de kontrol etmeyi başarıyor.

Kalan on beş dakikaya öğle yemeğini sığdırması gerekecek.

Öğle arası bitiminde Garth eski taş kalpli haline dönüşüyor. Paketi de ofisteki dolabın içindeki tozlu yemek kabının arkasına güvenli bir şekilde sıkıştırıyor.

Öğle arası bitiyor ama Garth'ın akli hâlâ paketinde. Dükkânda gördüğü anda hemen paketlenmesini istemişti mağaza görevlisinden. Aslında işyerine getirmek istemiyordu paketini ama paydos zilini beklemek çok zor olacaktı.

O anda paketini alıp, apartmanın yirmi beşinci katındaki dairesine çıkan asansörün düğmesine basıp, dairesinin kapısının kilitlenme sesini duymak istiyor. İsteği o kadar kuvvetli ki eve gidip paketi açmanın dayanılmaz çekiciliğini iliklerine kadar yaşıyor.

Danny tüm öğleden sonra homurdanıp duruyor. Ara sıra şantiyenin önünden geçen seksi kadınları işaret ediyor. Garth bazılarının gerçekten seksi olduklarını kabul ediyor ama kalanları için Danny'nin abarttığını düşünüyor. Danny'nin sesi arka plandaki makineler gibi çıkıyor. Tekdüze bir ses olduğundan Garth'ın beyni bu

sesi kanıksıyor.

Günün sonunda Garth dolabına gidiyor, öğle yemeği kabını ve siyah poşeti alıyor. Etrafındaki kişiler sokak ağzıyla sıradan şeylerden konuşuyor, yakındaki bir içkili mekânda bira içmekten ve burger yemekten bahsediyorlar.

Oysaki Garth şantiyeden hışımla çıkıp, Roxy trafiğinin içinden geçip, Seville'e doğru koşup, apartmana dalıp, dairesine girdikten sonra kapıyı arkasından kilitleyip, nefessiz kalmış göğsüne sıkıca bastırdığı paketi açmanın heyecanıyla yanı tutuşuyor.

Günün geri kalanını, güvenlik kemeri belinde, kulaklıkları kulağında, espri yapanları bile umursamadan, hiçbir planı yokmuş gibi davranarak geçiriyor.

Giden arkadaşlarıyla vedalaşıyor, el sallıyor, onlarla çıkışta takılamayacağını söyleyerek özür diliyor, kimilerinin omuzlarına dokunuyor, yine el sallıyor ve Seville'e doğru yürümeye odaklanıyor.

El salladıktan sonra, tam arkasını döndüğünde onunla burun buruna geliyor; Danny'nin gösterdiği yazlık elbiseli, sürmeli gözlü kadına. O harika kadın eczane-den çıkarken yanı başına yumuşakça sürtünüyor.

"Affedersiniz!" diyor kadın duraksayarak.

"Sorun değil," diyor Garth gülümseyerek ve iri cüsesinin, göbeğinin, kıllı kollarının, kıllı göğsünün, yağlı cildinin, terli saçlarının, maymun gibi vücudunun, sarıkık penisinin, geniş omuzlarının, ürkütücü boyuttaki erkeksiliğinin farkında olarak. Keşke şu erkeksiliği, özellikle böyle durumlarda biraz daha az belirgin olsaydı.

Kendi kendini tarttığı o kısacık an içerisinde Garth ve kadın duraklamış, göz göze gelmiş ve o süre boyunca bakışmışlardı. Garth gözlerini kapatıyor, kadının görün-

tüsünü göz kapaklarının altına iyice kaydettikten sonra gözlerini açıyor ve Seville'e doğru yoluna devam ediyor. Elindeki paketi göğsüne bastırmış, kalbi heyecandan duracak gibi çarpıyor.

Muhteşem bir gece olacak gibi görünüyor.

Adımları birbirine karışıyor. Köşedeki yeşil ışığı beklemeden trafiğin içinden karşıya geçiyor. Daha fazla bekleyemez.

Bölüm 8

Münzevi Claire ön kapıdan gizemli bir çağrı alıyor

Claire'in kusursuz bir dairesi var. Öğleden sonrasının güneşi sekizinci katın penceresinden girer, balkon kapısından süzülür ve evin içini adeta ilahi bir ışık gibi olağanca parıltısıyla sarmalar. Mutfak tezgâhının üzerindeki paslanmaz çelik espresso makinesi göz kamaştırıcı şekilde parlamaktadır. Yerdeki fayanslar ise güneşin her ışınını yansıtarak ikinci bir güneş gibi ışıldamaktadırlar. Böylesi göz alıcı parlaklığın arasında bile ne bir toz zerresi ne de bir saç teli görebilirsiniz yerlerde. Birileri kanepe'nin veya sehpanın altına bakacak olsa orada bile hiçbir şey göremeyecektir.

Claire, evlerinden hiç çıkmayan insanlarla ilgili televizyon programlarından nefret eder. Bu tür insanlar gazeteleri kocaman bir yığın halinde üst üste dizerler ve kirli içecek kutularını koltuklarının arkasında metal dağlar oluşturacak şekilde biriktirirler. Onların poşet yığınları ve eski bilgisayar aletleri arasından geçen pis

patikalarına sinir olduğu için o türden televizyon programlarını izlemeyi bıraktı.

Ama eve kapananların hepsi öyle değil tabii. Yok yok, “eve kapanan” demek doğru değil. Daha ziyade, teknik olarak yani, onlara “agorafobik” demek lazım. Ama Claire, “içe dönük asabi bireyler” demeyi tercih ediyor.

Claire, hijyenik, tek kullanımlık plastik bardakların jelatinlerini çıkarmaya çalışırken, bir yandan da düşünüyor. Televizyonlarda gördüğü, teneke yığınlarının arasında kaybolmuş, bulaşıklarını mutfak lavabosunun içine yığmış insanların, sağlıksız zihinlerin ürünü olduğuna karar veriyor. Şişe suyunu bardağına döküp bir seferde hepsini içiyor ve hem şişeyi hem bardağı geri dönüşüm kutusuna atıyor. Ardından hijyenik el mendillerinden bir tane çıkarıyor, avuç içlerini ve parmak aralarını iyice temizledikten sonra ellerinin üstünü de hafifçe siliyor.

Claire hep içe dönük asabi bir birey değildi. Küçükliğünde komşu çocuklarıyla şehrin kenar mahallelerinde bisiklet sürerdi. Yara bere içindeki dizlerinden çamur temizlediği, arka bahçede solucan çıkardığı çok olmuştur. Büyüdükçe okula yürüyerek gitmeye, teneffüslerde arkadaşlarıyla oynamaya başladı. Yirmili yaşlarının başında kolejin kalabalık derslerine katıldı, amfilerde ders gördü. Cuma akşamları ter kokulu kulüplere takılıp eski moda kadehlerde votka içti. Ara sıra evine erkek aldığı oldu ve neredeyse her seferinde seks yaparlardı. Bir kere sinde, barın kapanmasına yakın, masaları dolaşarak başkalarının kadehlerinde bıraktıklarını ve şişelerin dibinde kalanları içmişti. O gece zil zurna sarhoş olmuştu. Sorsan kesinlikle inkâr eder öyle bir şeyi. Biraz sıkıştırırsan yine hatırlamadığını söyleyecektir ama yüzünde beliren ifade

o gecenin gerçekten yaşandığına dair ipucu verecektir.

Yirmili yaşlarının sonunda, arkadaşları birbiri ardına evlenmeye başladı. Birer birer Claire'in hayatından çıktılar, kendilerini mortgage ödemelerine ve çocuklarına adadılar. Claire ise çok da eğlenceli bir hayat geçirmediğini düşünmeye başladı. Dönüp çocukluğuna ve gençliğine baktığında, ömür boyu arkadaşlık ve dostluk kavramlarının hayatlarında sadece o zamanlarda yer bulabildiğini fark etti. O bağlar bu kadar zayıfsa, yılların arkadaşlıkları bu kadar çabuk sönüp gidebiliyorsa, hiçbirine ihtiyaç duymadığına karar verdi.

Ve sonunda dairesinden dışarı çıkmamaya başladı.

Evinde iki telefon hattı var. Birinin numarasını sadece annesi biliyor, diğeri de sadece iş için kullandığı numara. O hattan bakkala sipariş veriyor ve aldıklarını kapısına kadar getiriyor. Bilgisayarında filmler ve diziler izliyor, internetten indirdiği kitapları okuyor. Bazen, sırf nostalji olsun diye internetten kitap ve plak satın alıyor ve onları da kapısına kadar getiriyor. Böylesi dört duvarını terk etmekten daha kolay geliyor eve getirtmek. Claire için dairesinin tavanı gökyüzü, zemini de dışarıda ayak bastığı yerlerdir.

Güneş yükseliyor, güneş batıyor, Claire mutlu oluyor. Burası onun için kurtarılmış bölge gibi. Roxy'ye yukarıdan bakıyor, koşuşturan insanları izliyor, onların yakınındaymış gibi hissediyor. "Ama çok da içlerine girmemek lazım," diye düşünüyor. Kendini gerçekten mutlu hissediyor. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyor.

Hâlâ ödemesi gereken faturaları olduğu için çalışması gerektiğini biliyor. Çok sevdiği bir iş yapıyor aslında. Sosyal ihtiyaçlarını asgari düzeyde karşıladığı ve

evden çalışabildiği bir işi var. İşvereni Claire'in tüm masraflarını ödüyor, hatta evinin bir bölümünü işine ayırdığı için belli bir miktar da bunun için ödüyor. Dairesi tek odalı olduğu için bilgisayarı ve telefonu mutfağın ortasında kurulmuş vaziyette.

Claire pencereden bakıp dışarıdaki araç trafiğini izliyor. Taburesine oturuyor ve bilgisayara bakıyor. Vardiyasının bitmesine dokuz dakika kalmış. İş telefonu çalıyor. Eller serbest düğmesine basıyor.

"Efendim. Kiminle görüşüyorum?" diyor telefonda. Kısa bir sessizlik.

"Jason?" diye devam ediyor Claire. "Şu dakikadan itibaren Jason adının bir anlamı kalmadı, sana bundan sonra Domuz diye sesleneceğim çünkü tam bir domuzsun. Şimdi... Penisinin ne kadar sert olduğunu ve onu nereye sokmak istediğini söyle bana." Kendi kendine kafa sallayarak söylediklerini onaylıyor. "Kapa çeneni Domuz! Sen benim için sadece üzerine abandığım sıcak bir kazıktan ibaretsin!"

Sekiz dakika. Hızlı ama bir rekor sayılmaz. Bu yüzden telefon görüşmelerinin ilk dakikalarını daha pahalı yapıyorlar.

Yapabilirim diye düşünüyor ve sonra... "Akşam yemeği için kiş yapayım!"

Claire, akşam vardiyasını seçmediği için çok mutlu. Cuma akşamları en yoğun zaman. Telefon seksi söz konusu olduğu zaman, haftanın herhangi bir gününün diğer günlerden daha yoğun olması anlaşılır gibi değil, ama öyle işte, ne yaparsın! Cuma her zaman yoğundur. Bütün hafta mahalle baskısı altında ezilen dürtüler, bir barajın dolması gibi hafta boyunca suyu biriktirir, sağanak yağışlarla şişer ve sonunda patlayarak normal sevi-

yesine döner. Belki de rahatlamamanın doğal yoludur. Pek çok insan telefon ediyor. Aşağılanmak istiyorlar, kendilerini aşağılatıyorlar sonra da sabah kalktıklarında aileleriyle birlikte geç kahvaltıya gidiyorlar veya çocukları için ucuz kıyafet almak için bitpazarını geziyorlar.

Cuma akşamları pek çoğu için yalnızlık, şehvet ve ahlâksızlık demek; Claire içinse annesinin tarifiyle kiş yaptığı akşamlardır. İşin sırrı hamurunu maden suyuyla karmaktır. Nedense öyle karınca kabuğu daha kabarık, yumuşak ve daha az yağlı oluyor. Claire böyle olmasının sırrının minik kabarcıklarda olduğunu düşünse de kimyasal bir şey olduğundan emin. Cuma gece vardiyasında çalışıyor olsaydı da fark etmez, o kişi yine de yapardı.

“Sen geveze mahlûkun tekisin, Domuz. Sanırım ağzını pis külotumla tıkayıp susturmalı, sonra da kıcını kızarana kadar tokatlayıp cezalandırmalıyım seni. Belki de seni kayışla bağlayıp becermek lazım. İster misin? Belki de sadece yırtıp...”

Telefon çalıyor.

Claire gözlerini kırıyor.

Diğer telefon çalıyor. Çalmaması gereken telefon.

Domuz’un uflayıp puflaması hâlâ kulağının dibinde, klostrofobisini azdırıyor, beyninin içine işliyor. Claire titriyor.

Telefon yine çalıyor.

Bu numarayı sadece annesi biliyor ve o da sadece pazar sabahları arar.

Kalbi hızla çarpmaya başlıyor.

“Hey, Jason, bir şey oldu, hemen gitmem lazım,” diyor Claire kulaklığa. Gözlerini özel telefondan hiç ayırmıyor, çalışını izliyor, dehşetle izliyor. “Bilmiyorum... Bir kere de kendi kendine boşal,” diyor ve kapatıyor.

Telefon bir kere daha çalınca Claire korkuyor.

Bir şeyler ters gitmiş olmalı. Acaba annesi iyi mi? Başka kim arayabilir ki?

Kolu telefona gidiyor, ahizeyi kapıldığı gibi kulağına götürüyor. Telefondan gelen sesleri dinlemeye başlıyor. Caddenin gürültüsü geliyor. Bir arabanın kornası telefonla ve dışarıyla aynı anda yankılanıyor kulağında. Pencereden duyabiliyor aynı sesi. Sekiz kat aşağıda binanın önünde, görüntülü interkom cihazının önünde biri var. Binanın derin mavi gölgesinin vurduğu yerde, kaldırımında biri duruyor. Sanki Claire'in bir şey söylemesini bekler gibi dikiliyor orada.

"Merhaba," diyor Claire titreyen bir sesle.

Derinden gelen bir hareket sesi işitiliyor hoparlörden.

"Yakaladım seni ufaklık."

Hattın öbür ucundan acı bir çığlık geliyor, ardından sert bir yumruk vurulmuş gibi şiddetli bir hareketin sesi duyuluyor.

Hat kesiliyor.

Claire olduğu yerde kalıyor. Kısa bir süre sonra arama sesi kesintisiz bir bip sesine dönüşüyor. Derken koridordan bir gümbürtü geliyor, Claire ahizeyi yerine çarpıp kalkıyor, kapıya koşuyor, kilitli olup olmadığına bakıyor. Kilitli. Zaten hiçbir zaman açık olmaz. Derin bir nefes alıp kapı deliğinden dışarı bakıyor. Bir şey yok. Sa-dece boş koridor görünüyor.

Kapının güvenli olduğuna kanaat getirdikten sonra pencereye koşup aşağı, caddeye bakıyor. Apartman girişini görmek için çaresizce uzanırken neredeyse cama dokunuyor. Ateşten kaçarmış gibi geri çekiliyor. Roxy boyunca insanlar koşuşturuyor. Onlardan herhangi biri

aramış olabilir onu.

Girişı görmek için daha da fazla uzanıyor ama açıdan dolayı yine göremiyor. Keşke balkona çıkabilseydim diye düşünüyor. Öyle olsa balkonun korkuluğuna abanıp, aşağıda onu kimin beklediğini görebilirdi.

Bölüm 9

Okula gitmeyen Herman aradığı bilinci buluyor

Bazen çocuklar Herman'la dalga geçiyor. O ise, diğerlerinden daha küçük ama daha akıllı olduğu için onunla dalga geçtiklerini biliyor. Son üç yıl içinde iki sınıf atladı. Gözlük takıyor ve teneffüste yakan top veya futbol oynamak gibi bedensel hareketlilik gerektiren şeyleri sevmiyor.

Bir keresinde çocuklara zaman yolculuğu yapabildiğini ve zaman yolculuğunun filmlerdekinden çok farklı bir deneyim olduğunu söylemişti. Gökyüzünde çakan ışıklar, füzyon ateşlemeli DeLorean'lar veya sapanla uzay gemisi fırlatmaya gerek olmadan zaman yolculuğu yapabilmekten bahsediyor. Olay beyinde bitiyor. Boyutların sınırlılığından arındırılmış bir bilinç düzeyiyle ve zamanın belirginliğinden ziyade, parçaların rastgele karıştırılmasıyla zaman yolculuğu mümkün olabilir. Bazen geleceği, bazen de –yani çoğunlukla– geçmişi görüyor.

Yani kısacası, diğer çocuklara zaman yolculuğu ola-

yını söylemesi bir hataydı.

Aslında çocuklar Herman'ın kendisiyle değil, söyledikleriyle veya yaptıklarıyla dalga geçiyorlar. Dalga geçtikleri kişi karşılarında duran değil de zihinlerinde şekillendirdikleri kişi. Her seferinde, ne zaman tuhaf bir şey yapsa veya söylese diğer çocuklar Herman'ın kendisine değil, o tuhaf şeye tepki gösteriyorlar. Herman da, ikisi arasındaki küçücük farkın bilincinde olarak bunlarla başa çıkmaya çalışıyor.

Ayrıca, diğer çocuklar Herman'ı dolaba kilitlediklerinde veya alay ettiklerinde de aynı durum söz konusudur. Onunla kişisel olarak değil, farklı oluşuyla dalga geçmektedirler. Diğer çocukların nefreti Herman'ın şahsiyetine karşı değil, bilinmeyene, farklı olana karşı ilkel güdülerin ve duyulan nefretin dışavurumudur.

Herman, zamanda yolculuk yapanı kimsenin sevmeyeceğinin bilincinde. Ama neden? Geçmişi bildiği ve geleceği de gördüğünden başkaları için bir tehdit mi yoksa? Diğerleri mekânın üç boyutu arasına sıkışmış, kendilerini zamanla sınırlandırmış halde mahkûmiyetlerini yaşıyorlar. Oysaki Herman özgürce evrende dolaşabiliyor.

Hakikaten de diğerleri her gün belli bir ritimde ve belli bir yönde gidip geliyorlar. Fakat Herman için zamanın akışı da değişebiliyor, yönü de. Çok araştırdı bu durumu. Diğerleri de onun bildiklerini bilseydi hepsi şimdiki zaman için birer tehdit olurdu.

"Zaman yolculuğunu gerçekleştirdiğim o gün de bana sadece dedem inanmıştı," diye düşünüyor Herman. "Oyun parkında birden her yer kararmıştı. Gözlerimi açtığımda hemşirenin odasında yalnız başıma bekliyordum. Herkes zaman yolculuğunu kanıtlamamı

istiyordu.”

“Yine yapsana,” demişlerdi. “Hadi, şimdi, yine yap da görelim, şapşal!”

Ama o iş öyle, bildikleri gibi olmuyordu ki.

Herman kendi kendine düşünüyor. Zaten zaman yolculuğu kontrol edebildiği bir şey olsaydı çoktan uzaklara gitmişti.

Diğer çocuklar Herman’dan korkuyor, bu nedenle onu kendilerine karşı bir tehdit olarak algılıyorlar. Özellikle Darrin Jespersen; geçen sene onun kaburgalarını yumruklamıştı. Okuldaki bisiklet parkının orada toplanmışlardı. Derslerin bittiğini müjdeleyen zil yeni çalmıştı. Darrin’in tayfası Herman’ı sıkıştırmıştı. Darrin hiçbir şey söylemedi. Sadece Herman’ın kaburgalarına üç defa vurdu. Sonuç: üç kırık. Yani aslında iki kırık, bir çatlak diyelim. En azından öyle hatırlansın.

Darrin farklı olan her şeyden korkuyordu ve zaman yolcumuz onun için büyük bir tehditti.

Herman’ın stresli zamanlarda bayılma huyu var. Ama bu özelliğinin evrimin erken aşamalarından kalma bir savunma mekanizması olduğunu biliyor. Araştırmaları sonucunda buna benzer bir çeşit keçi olduğunu bulmuş. O keçiler de herhangi bir tehlike anında bayılıyorlarmış. Bazı köpekler ve opossum gibi başka hayvanlar da aynı savunma mekanizmasına başvuruyormuş. Ölü taklidi yapmak düşmanların saldırma içgüdülerini törpülüyormuş. Herman’ın peşindeki karanlık düşmanlar da bayıldığı zaman kovalamaktan vazgeçme eğiliminde oluyorlar. Karanlık düşman bazen Darrin veya Charlie, bazen de Gail olabiliyor. Hangi karanlık gövdenin kovaladığı her zaman belli olmayabiliyor; arkasında gözleri olmadığı için peşinden gelen kişiyi göremeyebiliyor. Ar-

kasına dönüp baksa hemen yakalanacağını biliyor. Bu yüzden arkasına bakmadan, panik içinde, durmadan koşuyor. Ama bir yere kadar. Bazen kendini yere bırakan bir vücut en iyi savunma mekanizması olabiliyor işte.

Ortada av olmazsa avlayacak bir şey kalmaz.

Herman'ın bayılma krizleri boyunca oldukça gerçekçi görüntüler canlanıyor zihninde. Ancak hemen arkalarından hafıza kaybı geldiği için hiçbirini hatırlamıyor. Bazen dakikalar, bazen de saatler süren bayılmaları süresince yaşananlarla birlikte bayılmanın kendisi de hatırlanamayabiliyor.

Hatıralar bazen geri gelebiliyor, bazen de tamamen kayboluyorlar. Geri geldikleri zaman da parça parça ve olağanın dışında bir halde karşımıza çıkabiliyor. Ya çok uzaktan ya da mikroskopla bakıyormuşuz gibi yakından görünüyorlar. Bazen çok yakinen yaşanmış, bazen de çok uzaktan izlenmiş gibi hissettiriyorlar. Sesler bazen hiç yok, bazen de bozuk, boğuk tonlar halinde duyuluyor. Öyle ki, söylenenler duyulsa bile anlaşılamıyor.

Örneğin bisiklet parkının oradaki olayda Herman, Darrin'in ilk darbesiyle yere düştü ve ardından gelen iki darbeyi hiç hissetmedi, çünkü düştüğünde bilincini kaybetmişti zaten. İlk darbeden sonra sadece karanlık kaldı aklında. Zaten Darrin de, kıpırdamayan bir et yığınının vurmaktan bıkınca, ilkel dikkati diğer çocukların hareketleriyle dağılmış, çekip gitmişti. Yanındaki dalkavukları da peşinden.

"Herman, iyi misin?" diyen bir ses duyuldu sonra.

Dedesinin sesiydi bu. Herman'ın başının sol tarafındaki karanlığın içinden gelen bir sestti.

Dedesi yolun karşısında arabanın içinde oturmuş, Herman'ı alıp eve götürmek için bekliyordu. Torununun

tuhaflıklarını ve tek başına yaptığı zaman yolculuklarının hepsini biliyordu. Onun asla gözde bir öğrenci olmayacağını da farkındaydı. Kendisi de gençliğinde aynı sorunu yaşamıştı ama Herman'ın arkadaşları tarafından nasıl kurban edildiğine, bisiklet parkında olanları görene kadar tanık olmamıştı. Herman'ın dedesi, o anda derinlerden gelen belirsiz sesler duymasına rağmen tüm olanları görmüştü.

Ertesi gün müdürle bir görüşme ayarladı. Görüşmelerinden memnun kalmayınca da okuldan aldı Herman'ı. Torununu evde kendisi eğitecekti. O da bir ara bu şekilde eğitilmişti. Herman'ın okula gitmeyen Herman'a dönüşmesi işte böyle oldu.



Şimdi soğuk fayans zeminde gözlerini açıyor Herman. Kendine geldiği ilk anları çok seviyor. O anlar hep güzeldir. Karanlığın yavaşça kaybolduğu, hayatın uzaklardan huzur dolu elini size uzattığı muhteşem bir duygudur kendine gelmek. Bayılmaya sebep olan travmatik durum birazdan kendini göstermeye başlayacak, ama bu sefer, ilkinde nazaran daha dayanılır bir halde elbette.

Herman, kendine gelmeye başladığı sakin anların tadını çıkarıyor. Bu büyüüyü, tamamen bitmeden olabilirdiğince yaşamak istiyor. Oraya nasıl düştüğünü, nasıl bu hale geldiğini bilmesede hiç telaşlanmıyor çünkü böyle bir şeyi ilk defa yaşamıyor.

Bu anlar yavaş geçiyor. Gözlerinin önündeki perdenin açılması ve görüntüyle beraber seslerin duyulur olması ona büyük keyif veriyor. Yukarıdaki ışıklar büyülü bir görüntü oluşturuyor. Herman havanın yavaşça hareket ettiğini duyabiliyor ama henüz tenine dokunmasını

hissedemiyor.

Bir süre sonra doğrulup topuklarının üzerine oturuyor, biraz bekledikten sonra da kalkıyor.

Küçük odayı tanıyor. Apartmanın asansörü burası. Her yanı kaplayan aynalar farklı bir görüntüsünü yansıtıyor. Aynaların derinliklerine bakılınca tuhaf bir sonsuzluk görüntüsü oluşuyor. Bir ara kaç tane Herman olduğunu saymayı düşünüyor ama çok saçma bir fikir olduğuna karar verip vazgeçiyor.

Sonsuz sonsuzdur diye düşünüyor. Sonsuzluğu nicellemek benim işim değil. Onu öyle kabullenmeliyiz.

Asansör sabit duruyor. Herman düğmeye basarak kapıları açıyor. Asansörden çıktığında kocaman kapıcıyı çiçekleri sularken görüyor. Dev adamın bowling tişörtünün üzerine, el yazısı gibi süslü bir karakterle "Jimenez" yazılmış küçük bir etiket dikilmiş.

"Bizim kat nerede?" diye soruyor Herman. Adamın suladığı çiçeklerin aslında sahte olduklarını çaktırmamaya çalışıyor.

"Asansör bozuk evlat, merdivenleri kullan," diyor çocuğa Jimenez, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Herman etrafa bakıyor ve hâlâ Seville on Roxy'nin giriş katında olduğunu anlıyor. Giriş holünden merdivenlere yöneliyor.

Bayılmasına yol açan sarsıntının parçaları geri gelmeye başlıyor. Elle tutulur bir şey yok ama yanlış giden bir şey olduğu muhakkak. Merdivenleri çıkmaya devam ediyor. Adımlarını attıkça hatıralar birbiri üzerinde şekillenmeye başlıyor.

Bölüm 10

Henüz başlayan düşüşünde Japon balığı Ian'a eşlik ediyoruz

Cennetten inen bir melek gibi, troposfere giriş yapan bir meteor gibi düşen Ian'ı havada birkaç metre yukarıda bıraktık. Bir zamanlar yaşadığı kattan iki kat aşağıda, Seville on Roxy'nin önünden geçen sıcak ve sert beton kaldırımından yirmi beş kat yukarıda.

"En son ne yapıyordum ben? Aman yahu... Nefes alamıyorum. Kahretsin! Yüksek bir yerden düşüyorum galiba! Peki şimdi... En son ne yapıyordum ben?"

Hatırladığı kadarıyla özgürlüğü arıyordu. Önce de belirttiğimiz gibi Ian bir Japon balığı beyniyle donatılmış olup, onun için, "hatırladığım kadarıyla" ifadesi saniyenin bilmem kaçta birine tekabül etmektedir. Özgürlük arayışına gelince, o bir hafıza meselesi değildir, ondan daha derinlerde bir yerdedir. Turuncu pullarının altında, soğuk kırmızı etinin içinde bir yerlerde bulunan özgürlük özlemi karakterinin önemli bir bileşenidir. Köpekle-

rin kedileri kovalaması gibi, kedilerin kuşları kovalaması gibi balıklar da düşüşü kovalar. Bu bir içgüdüdür. Ian'ın ailesinden gelen bu içgüdü Japon balıklarına atalarından miras kalmıştır.

Aslında, "taşınma ve yeni yer keşfetme" ihtiyacı su canlılarında uzun zamandır var ve yükseklerden ağır yağmur damlaları gibi düşen balıkların başarıları pek çok olayda belgelenmiştir. İnsan gözünün görmediği pek çok olay da ne yazık ki yitip gitmiştir. Ian, kaslarının arkasındaki dürtücü geçmişin farkında değil. Ian için tarih, az önce terk ettiği fanusu, dibinde duran pembe plastik kale ve biraz sinir bozucu ama sevimli bir canlı olan fanus arkadaşıdır. Salyangoz Troy'dan bahsediyoruz.

Ian'ın zaman algısının dışında, yazının bulunmasından çok önce de balık sağanakları yaşanmıştır. Bu sağanaklar o kadar çok görülmüştür ki bunları şansa, kaderle veya doğanın tuhaf davranışlarıyla açıklamak mümkün değildir. Kara kurbağaları, balıklar veya kafadanbacaklılar, yani tüm su canlılarının doğasında var yükseklerden uzaklara uçmak. Hepsi de, genellikle susuzluktan veya düşüşten ötürü telef olurlar. Ama hepsi, tıpkı Ian gibi, diğer binlerce balık gibi özgürlüğe olan özlemlerini dışa vurmuşlardır.

Ian özgürlük arayışında yalnız değildir ve kesinlikle anormal olarak değerlendirilmemelidir.

Deniz biyolojisi alanındaki en iyi bilimadamları, balıkların olağanüstü çabalarının tek mantıklı açıklamasının Dorothy kompleksi, diğer bir deyişle "evim gibisi yok" hipotezi olduğunu savunmaktadırlar. Aynı bilimadamlarına göre bu hayvanları kocaman bir su hortumu yakalayıp uçurmuş, birkaç yüz mil hızla esen rüzgârların arasından geçirerek sağlam şekilde, tek parça olarak

karaya çıkarmıştır.

Durum apaçık ortada.

Charles Tomlinson, 1839 yılının Eylül ayında, Kalküta'da yayınladığı, "Yağmur Bulutu ve Kar Fırtınası; Yağmur ve Karın Doğası, Oluşumu, Muhteviyatı, Özellikleri, Tehlikeleri ve Kullanım Alanları" adlı kitabında, günün birinde, öğleden sonra saat iki civarında başlayan bir yağmur sağanağında gökten düşen çok sayıda balıktan söz eder. Balıkların neredeyse tamamı yaklaşık üç inç boyundadır. Sert yüzeylere düşenler çarpmanın etkisiyle oracıkta ölürler ama çimenler gibi yumuşak yüzeylere düşenler hayatta kalmayı başarır. Balıklar yağmurla birlikte düşmüştür. Varsayıma göre, balıklar bir su hortumu tarafından yukarı çekilmiş ve daha sonra köye dökmüşlerdir. Peki, olay bu şekilde gerçekleştiyse neden sadece bir balık türü geçirildi kayıtlara?

Ian kitabı okumadı ama cevabı biliyor. Balıklar keşfediyorlardı. Yağmur bulutları bir Soyuz roketi gibiydi, yani bir keşif aracıydı. Tomlinson'un kitabında böylesi önemli bir ayrıntının gözden kaçması gerçekten üzücü.

Durum apaçık ortada.

Ian'ın Troy'da kızdığı şeyler; doğadaki yerini ve coğrafi kısıtlamalarını gayet olağan şekilde kabullenecek, sabahtan akşama kadar su yosunu yemesi ve karnını doyurmaktan başka bir şey düşünmüyor olması. Ayrıca kendini güvende hissettiği fanusun hemen dışındaki dünyanın harikalarına son derece kayıtsız bir şekilde yaşayıp gitmesine de çok kızıyor.

22 Şubat 1861 tarihinde, Singapur'da bir köye gökyüzünden binlerce kedibalgı düşmüştür. Köylülerin anlatımına göre, sanki yaşlı kadınlar evlerinin çatılarını sopalarla dövüyordu. Sonraki üç gün köyde ziyafet

vardı. Sokaklardan, hendeklerden, su birikintilerinden, ağaçlardan balık topladılar. Sanki çalılıklardan böğürtlen topluyormuş gibi sepetlerini doldurup çatlayana kadar balık yediler.

Bu balıkları da mı su hortumu yakalamıştı? Onlar da mı huninin karşı konulmaz gücüne yenik düşmüşlerdi? Nasıl olup da karaya tek parça halinde, sapasağlam inmişlerdi? Peki bu balıklar yere inerken diğer deniz canlıları neredeydi? İçlerinde tek bir salyangoz ya da bir deniz yosunu parçası bile yoktu.

Singapur'daki balık vakasını hiç duymamış olmasına rağmen Ian cevabı biliyor. Bu olay, balıkların topluca "yeni dünya" arayışı macerasının acı sonuydu. Balıklar tehlikeli bir yola baş koymuşlardı.

Salyangoz Troy'un yaptığı doğru şeylerden biri macerasız bir hayat sürmesidir. Böylece uzun ve sorunsuz bir yaşamı garantilemiş oluyor. Ama bilinmeyenden korkup da fanusu hiçbir zaman terk etmemeyi göze almaya değer mi? Ian'a göre değmez. Fanusta geçen koca bir ömür, sadece yaşlı bir balık olarak ölmeyi sağlar. Tek bir maceraya bile atılmadan ölmüş olursun.

Şimdi de Rhode Island'a bakalım. Bu seferki başka bir şey.

1900 yılının Mayıs ayında, Rhode Adası iki kâşif balık grubuna tanıklık etti. İki ayrı sağanak yağmurda gökyüzünden levrek ve yayın balığı yağdı. Kuzeybatı Atlantik havzasında binlerce su canlısı sürüsü vardır. Madem öyle, havzada her türden balık, her türden su bitkisi, omurgasız ve kabuklu hayvan olduğu halde neden sadece levreğe ve yayın balığına rastlandı? Bu seferki de seçici bir yayın balığı türü müydü, yoksa yeni yer arayışıyla yola çıkmış iki balık türü müydü?

On yıllar boyunca ve bu yıla kadar; Hindistan, Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyi, Avustralya'nın Kuzey Bölgesi ve Filipinler'de yağan balık vakaları yaşanmıştır. Liste uzadıkça uzar. Bilimadamları elbette bu durumu su hortumları, fırtınalar ve olağanüstü hava koşullarıyla açıklamaya çalışabilirler, ama doğanın ne kadar akıllı olduğunu unutuyorlar.

Durum apaçık ortada.

Balıkların yüksek bir atlama noktasına çıkmalarının zor olduğu söylenebilir. Ama onlar aslında su ve atmosfer tarafından sınırlandırılmış, doğuştan kâşiflerdir. Onlar hep dar kalıplar tarafından engellenmiş ruhlar gibidir. Sonunda bedenleri de bu duruma isyan etmektedir. Onlar akvaryumlar ya da fanuslar tarafından hapsedilmiş korkusuz maceracılarıdır. Onlar dünyanın bittiği yeri arayan, bilinmeyenin peşinde koşan ve yeni yerler keşfetmek için hiç kimsenin cesaret edemeyeceği yüksekliklerden kendilerini tehlikeye atarak atlamaya meyilli mahpus ruhlardır.

Ian kısacık bir an için, yirmi dördüncü katla yirminci kat arasındaki mesafenin farkına varıyor. Fanustaki Troy'un ve pembe kalenin hatıraları zihninden silinmeye başlıyor. Ama şu anda yaşadığı deneyim kesinlikle elle tutulur bir şey; hatıralar gibi değil. Varlığının sebebi olan keşfetme isteği onu gökyüzünde yüzdürüyor adeta.

Bırakın sıkıcı hayatlar salyangozlara kalsın!

Ian kaldırıma doğru dalışına son hızla devam edecek.

Bölüm 11

Katie asansör düğmesinden medet umuyor

Kapı, Katie'nin arkasından kapanıyor. Küçük hidrolik kol esniyor ve caddeden geçen arabaların sesleri çelik ve camdan oluşan tabakanın ardında kayboluyor. Giriş boşluğundan geçerken, solmuş kahverengi saksılardaki bitkilerin kaldırıldığını ve yerlerine gür bitkilerle dolu teraryum konulduğunu ve ne kadar iyi sulandıklarını fark etmiyor. Yerdeki fayansların nasıl göz alıcı şekilde parlatıldıklarını, üzerlerinde tek bir leke bile olmadığını da fark etmiyor. Ancak havadaki limon, çamaşır suyu ve sirke kokusunu fark etmemek mümkün değil.

Katie asansöre geliyor. Bir zamanlar yukarıyı gösteren ama zamanla otuz derece yana yatmış olan ok işaretinin olduğu düğmeye basıyor. Parmakla dürtüldüğü zaman tıkırdayan düğmenin şu anda işaret ettiği yer asansör kapısının sağ üst çaprazındaki duvar lambası. Katie düğmeyi dürtüyor. Tıkırtılar açıkça duyulabiliyor.

Asansörün kapısında bekliyor. Normal şartlarda

yukarılardan bazı mekanik seslerin çıkması ve asansörün hareket ettiğini hatırlatması gerekirdi. Düğmeye bakıyor, bir kere daha basıyor. Bekliyor. Bu defa daha sert basıyor, tekrar tekrar deniyor ama düğmenin hüzünlü cırcır böceği gibi çıkan sesinden başka bir şey duyulmuyor.

Birinci basış asansörü çağırmak içindir. Nerede dursun, düğmeye basıldığında yirmi yedi katlı binanın hangi katında olursa olsun, gökten iniyormuş gibi gelmesi gerekirdi. İkinci basışının sebebi ilkinde yanmayan ışığın yanması içindi. Pek de nazlıymış düğmemiz. Yarı saydam, süt beyazı plastik ışık ikinci basıştan sonra yanıyor. Sonraki basışlar ise hayal kırıklığının yol açtığı sinirle yapılan ve parmakların uyuşmasıyla sona eren vuruşlardır.

Katie'nin duyguları yeniden canlanıyor. Onlarla başa çıkması lazım. Düğmeyi maruz bıraktığı şiddetli dokunma ve vurma olayı asansörün inişini hızlandırmaya pek etki etmiyor. Sadece huzursuzluğun dışavurumuna dair bir işaret veriyor. Connor'ın önünde duruyor olmayı istiyor o anda. Onunla yüzleşmek için sabırsızlanıyor. Söyleyeceklerini söyleyip, kendi hayatına devam etmek için sabırsızlanıyor.

Uzun bir öğleden sonra olmuştu. Saniyeler son derece yavaş geçerek dakikaları, dakikalar da çok daha ağır ilerleyerek saatleri meydana getirmiş, çalıştığı manavdaki mesaisinin bittiği vakit nihayetinde gelmişti. Bugüne kadar saniyelerin ne denli uzun zaman birimleri olduğunun hiç farkına varamamıştı Katie. Her biri zamanın dondurulmuş gereksiz dilimleri gibiydi. Ama hepsi bir araya geldiklerinde gerçekten anlamlı bir bütün ortaya çıkarıyorlardı.

Şimdi de parmağıyla o düğmeye basmaya devam

ediyor Katie.

İlk eklem yeri geri doğru esniyor. Her basışında tırnağının altındaki pembe renk tamamen beyaza dönüyor. Çok rahatlatıcı bir eylem. Kırk bin fit yükseklikteki dondurucu Atlantik üzerindeki uçak yolculuklarında yastıkların yaptığı yatıştırıcı etkinin aynısını yapıyor. Bu yüzen yastıklar, dalgalı okyanus suyuna burun üstü dalışa geçildiğinde pek fayda sağlamayacak olsa da en azından rahatlatıyor. Dalışta mucizevi bir şekilde fayda sağlasalar bile hipotermiye karşı işe yaramazlar ve yolcuları bekleyen soğuk ölümü engelleyemezler. Ama o yastıkların orada olduğunu bilmek güzeldir. Ne olur ne olmaz. Katie asansör düğmesini Connor'ın göğsüymüş gibi hayal ediyor. Her ne kadar göğsüne "pat" diye vurmakla bir şeyleri değiştiremeyeceğini bilse de her vuruş biraz rahatlama getiriyor.

"Sen (pat!) – benim (pat!) – duygularımla (pat!) – oynadın (pat!) – onca (pat!) – zaman". Bir damla gözyaşı. "Sen de beni seviyor musun? Onu bilmek istiyorum." (Pat!).

Connor'ın kalın ama yumuşak sesiyle birlikte yakışıklı yüzünde beliren bir aptallık ifadesini hayal ediyor. Tuzağa düşmüş bir hayvanın bakışına benziyor. Köşeli çenesi düşüyor, öpülesi harika dudakları açılıyor. Sesi titrek ve tereddütlü,

"Bebeğim, şeyy, biliyorsun, hımm, sen harikasin," dedikten sonra duraklıyor. Hemen ardından, "Bence sen gerçekten harika birisin," diye ekliyor.

Ondan duymak istediği sözler bunlar değil.

"Seni seviyorum. Şu anda söyleyebileceğin iki kelime bunlar." (Pat!) "Birini seç ve söyle." (Pat!) "Yalan söylersen anlarım."

Katie onun ne söyleyeceğini bilmiyor. Ama ne söylerse söylesin bakışlarını Connor'ın üzerinden ayırmayacak. Gözü seğiriyor mu, gözlerini kaçırmaya çalışıyor mu diye bakacak. Böylelikle yalan söyleyip söylemediğini anlayacak. Ağzından o iki sözcük çıkarsa ve yalan söylemezse Katie onunla hemen oracıkta sevişecek. Olmadık yerde tereddüt ederse, duraklarsa hemen anlayacak. Yalan söylerse veya hiç söyleyemezse hemen diş fırçasını, en sevdiği kupasını ve pembe geceliğini alıp gidecek. Çıkarken dairenin kapısını olağanca gücüyle çarpacak. Komşularının da canı cehenneme!

Asansörün sesi Katie'nin duygularını koridorda yankılandırıyor. Kapılar yavaşça açılıyor, kabinin içindeki Jimenez ortaya çıkıyor. Kabinde para attıkça soyunan striptizcilerin çirkin olanlarına benziyor. Bir elinde tornavida, diğer elinde de küçük sarı bir vida tutuyor. Alet kemeri biraz sarkmış, sarkarken de pantolonunu azıcık indirmiş ve çatalını ortaya çıkarmış. Bowling tişörtünün altından taşan göbeği de görünüyor. Katie, gözünü Jimenez'in kaba etinden almaya çalışsa da manzaraya bakmadan duramıyor.

Jimenez'in ilk adının ne olduğunu bile hatırlamıyor. Apartmanın etrafında ara sıra görüyor onu. Soyadını da bowling tişörtünün göğsündeki cebe dikilmiş, belli belirsiz okunan etiketten biliyor. Etiket küçük oval bir yama gibi, üzerine Jimenez yazısı işlenmiş. Gelip geçerken birkaç kelime etmişlikleri vardır. Birbirlerine her zaman gülümserler ve kafalarını sallayarak selamlarını alırlar. İyi bir adama benziyor.

Jimenez ve Katie bir süre birbirlerine bakıyorlar. Jimenez'in kaşları kalkık, alnı kırışik. Katie'nin parmağı hâlâ asansör düğmesine yönelmiş, silah doğrultmuş

soyguncunun nişan alması gibi duruyor. Her ikisi de birbirinin varlığına şaşırmış gibi bakıyor.

“Asansörler bozuk bayan,” diyor Jimenez. “Aşağı da gitmiyor, yukarı da. Merdivenleri kullanman lazım.”

“Merdivenler mi?” diye geçiriyor içinden Katie. “Yirmi yedinci kata kadar yüzlerce merdiven çıkmam lazım. Muhtemelen yukarı varamadan kalbim durur. Bunu bir de inmesi var. Tüm merdiven boşluğu boyunca kendi ağlamalarımı, bağırmaalarımı dinleyeceğim yirmi yedi kat var önümde.”

Katie’nin duyguları birbiriyle çatışıyor. Connor’a duyduğu nefret ve kendine acıma hissi arasında gidip geliyor. Acaba hangi duygu Katie’nin üzerinde daha baskın çıkacak?

Düşündükçe midesi düğümleniyor. Ağlayarak çıkacağı koskoca yirmi yedi kat.

İçindeki sese kulak veriyor. Ne kadar erken başlarsa o kadar erken ulaşacak huzura. Bir an önce derdinden kurtulacak, yüreği şifa bulacak ve hayatına devam edecek. Fakat merdivenleri çıkmak yerine, kuru gözlerle, mahcup bir şekilde Jimenez’e bakıyor. Dudaklarından belirsiz bir gülümseme yayılıyor. Çenesi hafifçe büzülüyor. Sonra bir anda kendini toparlıyor.

Güçlü olmak zorunda.

Her şeye hazır.

“Kusura bakmayın,” diyor Jimenez.

Katie, uzun zamandır Jimenez’e tuhaf bir şekilde bakmakta olduğunu fark ediyor. “Zavallı adam,” diye düşünüyor. “Onu zor durumda bıraktım. Onun suçu yok. Çok iyi bir insan. Her zaman bana selam verir.”

“Senin kabahatin değil,” diyor Katie. Bu sefer daha gerçekçi bir gülümsemeyle konuşmaya çalışıyor. “Teşek-

kür ederim, merdivenleri kullanacağım.”

Jimenez’e neden teşekkür etti ki şimdi?

Merdivenlere doğru ilerlerken bunu düşünüyor. Adam yapmaması gereken bir şey yapmadı. Yapması gereken bir şey de yapmadı. İyi haberler getirmedi sadece.

Tam o anda asansörün kapısının uyarı tonunu ve kayarak kapanma sesini duyuyor. Sonra da arkasına bakmadan, merdiven kapısından geçip çıkışına başlıyor.

Bölüm 12

*Şeytani Cazibe Faye, Zampara Connor Radley'ye
"elveda" diyor*

Faye yana doğru yuvarlanıyor. Altındaki döşek hışırdıyor. Çatırtı ya da gürültü yok. Alt tarafı minder sonuçta. Çarşaflar cildinde harika bir his uyandırıyor. Kuş tüyü yumuşaklığındaki çarşafın dokunuşu teninin çıplaklığını iliklerine kadar hissetmesini sağlıyor. Koltukaltından küçük bir ter damları süzülerek göğsünün altından akıp geçiyor. Gıdıklanma hissiyle hafifçe titriyor, derin bir nefes alıp veriyor. Vücudu dışarıdan bakınca bitkin görünüyor ama içerisinin enerji dolu olduğu belli.

Seville on Roxy'nin tepesindeki küçük stüdyo dairenin içi boğucu derecede sıcak. İçerisi nemli ve havasız. İçerideki her nefeslik hava yüzlerce defa solunup bırakılmış gibi. Öğleden sonra güneşi balkon kapısından içeri vuruyor. Faye çarşafı kafasına geçirip ışığı engellemeye çalışıyor. Katlanmış çarşafın boşluklarından birinden Connor Radley'yi görüyor sonra. Ayakları çıplak, üze-

rinde gömleği yok, omurga kemiklerinin görüldüğü sırtı hafif eğimli. Kucağındaki kâğıt yığınıyla cebelleşiyor. Ona şu kadcılık bakmak bile Faye'i ateşlendirmeye yetiyor. Üzerine oturup, onu içine alıp, durmaksızın gidip gelerek iliklerine kadar boşaltmak geçiyor içinden.

Faye çarşafın altında derin bir nefes alıyor. Connor'ın vücut kokusuyla birlikte ter, sevişmişlik ve nefes kokusu birbirine karışmış. Terden nemlenmiş, bileğin etrafına dolanarak bir yana çekştirilmiş saçların kokusu. İç içe geçmiş bacakların birbirine değdiği yerlerdeki terleyen bölgelerin kokusu. Vücutlarının ortaya çıkardığı muhteşem karışım bu. Faye'in vücudunda da aynı kokulardan var. Yıkanmamaya, dişlerini fırçalamamaya karar veriyor. Bu öğleden sonrasını az önce yaptıklarının izlerini silmeden geçirmek istiyor.

Çok güzel bir koku sayılmaz bu. Kimse bu aromalardan oda parfümü yapmak istemez. Güzel bir çiçek kokusundan ziyade ekşi kokan pis bir hayvandan geliyormuş gibi. Az önce yaptıklarını hatırlatması bakımından muhteşem bir koku bu.

Faye az önce yaptıklarını hatırlıyor; zevkin doruklarına doğru ikisinin de savaştığı anları hatırlıyor. Savaşıyorlar, savaştıkça mutlu sona daha da yaklaşıyorlardı. Ağzındaki mayalanmış tadın nereden geldiğini hatırlıyor. O biyokimyasal afrodizyak, altının sulanması için yetip artıyor bile. Dizlerini birbirine değdiriyor, seks yapmayı bu kadar iyi hissedebildiği için mutlu oluyor, onun sayesinde zinde kalabiliyor.

Balkon kapısı gıcırdayarak açılıyor. Faye gözlerini kapatıyor. Roxy'nin aşağısından geçen insanları ve arabaları duyuyor. Geliyor. Yatağın etrafından dolanıyor, üzerindeki örtünün hemen dışında, çok yakınında. Faye

üçüncü bir kere için dua ediyor. Connor'ın vücudunun sarılışını, sıcaklığını, tenine dokunuşunu yeniden hissetmek istiyor.

Kapının açılmasıyla giren ılık bir esinti içerideki havayı biraz temizliyor. Esintiyle birlikte üzerindeki çarşaf hafifçe dalgalanıyor. Balkon kapısı açık kalıyor. İçerideki kirli hava çabucak yerini temiz havaya bırakıyor. Dışarıdaki sesler de artık içeriye doluyor.

"Gitmen lazım. Hemen şimdi," diyor Connor yatağı sarsarak. "Kız arkadaşım geliyor." Sesi delirmiş gibi çıkıyor. "Eşyalarını topla, çık. Seni sonra ararım."

Faye orada öylece yatıp, üzerindeki çarşafı çeken Connor'a homurdanıyor. Sonra gözlerini açıp ona bakıyor dikkatlice. Yatağın başucuna yaslandığını görüyor. Ama Faye yatakta ters yattığı için Connor tepetaklak görünüyor. Gözleri Faye'in vücuduna doğru kayıyor. Faye gülümsüyor ve Connor için yatağa uzanıyor, iyice yayılıyor. Sonra doğrulup boynuna sarılıyor, onu kendine çekiyor, öpüyor. Karşılık gecikmiyor, ama sanki Connor'ın acelesi var. Sığ, endişeli ve aceleci bir öpücük bu. "Peki seni öpeceğim ama ondan sonra buradan toz olup gideceksin, tamam mı?" öpücüğü.

Vücudunun büyüğü bozuluyor. Connor çabucak gözünün önünden kayboluyor.

Faye olduğu yerde bir kere yuvarlanıp Connor'ı bir süre izliyor. Sonra yataktan atlayıp, bitpazarından alınma komodinin üzerine az önce katlayarak attığı kot pantolonunu giyiyor. Etrafına bakınıyor. Connor üzerine abanmadan önce külot giyip giymediğini hatırlayamıyor. Çok da önemli değil aslında, külotlu ya da külotsuz, ne fark eder ki?

Connor elinde bir alışveriş poşetiyle odanın her ye-

rini geziyor. Bir eliyle poşeti tutuyor, diğer eliyle de top gibi sıkıştırılmış peçeteleri, porno dergileri ve yabancı giysileri dolduruyor. Mutfaktaki bıçak çekmecesinin kenarına sarılmış olan prezervatifi alıyor, başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırarak küçük bir balığın ölüsü gibi sarkıtıyor. Parlak yeşil, ekşi elma kokulu, Faye'in daha fazla zevk alması için tırtıklı, bar tuvaletlerindeki jetonlu makinelerden alınan bir dolarlık bir balık.

Faye, Connor'la ne yaptığını sorgulayacak olsa, ki bunu yapmak zorunda değil, cevabı bulmak için ona bakması yeterli. Cevap basit. Connor, bir kızın isteyebileceği en iyi seks oyuncağı. Tanrı onu sadece Faye için, dilediğince boşalabilsin diye yaratmış.

Connor birkaç yaş büyük ve neredeyse otuz santimetre daha uzun Faye'den. Anatomi derslerinde kaslar konusu işlenirken gösterilecek türden bir vücuda sahip; sıkı bir cildi, yakışıklı bir yüzü ve köşeli bir çenesi var. Şeyi de tam Faye'in sevdiği gibi. Sarkıyor ama çok büyük değil. Faye'i kucağına alıp odanın bir köşesinden öbürüne fırlatacak gücü var. Ama o güç, tehdit unsuru olan güçten değil. Bazen pislik herifin teki olabiliyor ama Faye yapabileceğinden fazlasını istemiyor ondan.

Tüm bunlar birbirleri için yaratıldıklarını anlamasına yetiyor. İkisi de diğerinden vazgeçmeyi düşünmüyor. Bütün mesele, bir iş hangi aleti gerektiriyorsa onu kullanmakta.

Biftek kesmek için asla kaşık kullanmayacaksın.

"Gömleğimi bulamıyorum," diyor Faye. "Su şişemi de."

Connor mutfak tezgâhının üzerindeki pembe geceliği alıyor. "Al, bunu giy." Sonra odanın diğer tarafına geçiyor. "Hah, işte!" Geniş ağızlı sporcu şişesini sehpanın

üzerinden alıp Faye'e veriyor. Faye geceliği üzerine geçiriyor, elleriyle saçlarını düzeltiyor, kotunun cebinden bir paket lastiği çıkarıp yüzüne düşen saçları bağlıyor ve kuyruk yapıyor.

Birkaç dakika içinde apartmanın kapısında hazır durumdalar. Connor hâlâ gömleksiz, eşofman altıyla duruyor. Faye'in üzerinde kot pantolon ve pembe geceliği var. Connor'ın ayağında bir şey yok. Ayak parmaklarının boğumlarındaki kıllar görünüyor. Faye'in ayaklarında babetleri var. Elini Connor'ın omzuna koymuş destek alırken birden göğsünden aşağı kaydırmaya başlıyor, yine destek için, yanlış anlaşılmasın. Elinin altındaki meme ucunu avucunun içinde hissetmesiyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor. Connor karşı koysa da, eşofman altının içindeki kabartı ona ihanet edercesine büyüyor.

Sonunda, bu şehvetli anlara nokta koymak için, Connor eğilip onu öpüyor ve, "Merdivenleri kullan, kız arkadaşım asansörle çıkacaktır," diyerek uyarıda bulunuyor. Faye'in kızgın bakışlarına cevap olarak da, "Lütfen!" diyor ezilerek.

Faye gülümsüyor, başını sallıyor ve tam merdivenlere giden kapıya doğru iki adım atıyor ki Connor arkasından sesleniyor. Faye duraklıyor, gülümsüyor ve ona doğru dönüyor. Koridor ışıkları sönüyor. Sadece pencereden sızan güneşin ışıkları aydınlatıyor ortamı. Connor sadece bir silüet gibi görünüyor loş ışık altında.

"Faye, canım, bakar mısın?" diyerek yanına çağırıyor. Işıklar yeniden yanıyor. Connor'ın elinde çöp dolu bir poşet var. Yeşil elma kokulu prezervatif saydam poşetin kenarında ezik ve yapışmış bir şekilde, dışarıdan bakınca görünüyor.

"Şunu da çıkarken çöpe atar mısın?"

Bölüm 13

Jimenez mavi kabloyu çıkarıp kırmızı kabloyu yerinde bırakmaya cesaret ediyor

Uzaktan tıkırtılar duyuluyor. Sanki acı sesli böceğimiz asansörün duvarının arkasında bağıyor. Jimenez siyah kaplamalı bakır bir kablonun açık ucunu üfleyip kafasını yaklaştırıyor ve bir şeyler dinliyormuş gibi yapıyor. Acaba bir sonraki iş talebi böcek istilasını sona erdirmek mi olacak? Bir süre sesi dinliyor, ama sonra kablonun ucunu bir çengelde eğerek tornavidanın ucuna düğümlüyor. Sonra o düğümü çıkarıp asansörün servis panelindeki bir vidanın etrafına geçirerek, kablo temas sağlayana kadar sıkıyor.

Kablodan akım geçiyor, dişliler dönüyor ve kapılar kayarak açılıyor. Tıkırtı sesi kayboluyor.

Jimenez panelden kafasını kaldırıp baktığında Katie'yi görüyor. Bir işaret parmağı asansörün düğmesine basmak üzere. Yukarıyı gösteren ok işaretinin hemen karşısında duruyor.

Jimenez Katie'yi tanıyor. Pek muhabbetleri yok, samimiyetleri de yok, ama onu buralarda hep görüyor ve de beğeniyor. Bazen merdiven boşluğunda karşılaştıkları ve birbirlerine, "Merhaba" dedikleri oluyor. Bir keresinde kapıda kalmıştı ve üzerinde sadece pembe bir gecelikte çıkagelmişti. Jimenez, Katie'nin özeline girmemek için bakışlarını kaçırmaya çalışmıştı ama kız da içine düşülmeyecek gibi değildi. Aslında Jimenez ona tutkun. Romantik bir tutku değil, onu dünyanın kötülüklerinden korumak isteyen bir tutku bu. Katie'yi çok nazık buluyor; ne zaman girişteki çiçekleri sularken görse selam vermeden geçmiyor.

Yirmi yedinci kattaki pislik herifle ne işi olabilir, anlamak mümkün değil. Tamam, herif yakışıklı, uzun boylu, beyaz dişleri var, güzel vücudu var, filinta gibi ama belli ki Katie'yi sevmiyor. Önceki altı ay içinde Marty, Jimenez'i iki defa Connor'ın evine karşılıksız kira çeklerini tahsil etmesi için yollamıştı. Ayrıca Jimenez, Connor'ı başka kızlarla birlikte dairesine çıkarken görmüştü. Connor'ın, elini kızların arkalarına, fazla aşağılara koyduğuna da şahitlik etmişti. Hatta elini kızların arkalarına koyarken avucunu açmış, bel kemiklerinin aşağısına, kalçalarının en kabalarının bittiği yerin üzerine dokunurken de görmüştü.

Niyetini yanlış anlamak mümkün değildi. Kızlarla konuşurken aşırı yakınlaşmasından, onlara güzel sözler söylemesinden, konuşurken sıcak nefesini kızların tenine dokundurmasından, kullandığı sözcüklerle kızların tüylerini diken diken etmesinden belliydi her şey. Muhtemelen her kıza aynı şeyleri söylüyordur. Hatta asansörün düğmesini döven şu zavallı kızı da aynı sözlerle etkilemeyi başarmıştır.

Jimenez yalnızlığını düşünüyor. Kendisi ve oracıkta duran kızcağız gibi hep iyi insanların başına gelen yalnızlığı. O kız da az sonra edepsiz erkek arkadaşıyla ilgili gerçekleri ve apartmanın tepesindeki dairesine attığı diğer kadınları öğrenecek ve yalnızlığı tadacak.

Jimenez, Katie'nin gerçekten yalnız olup olmadığını bilmiyor. Ama yirmi yedinci kattaki herif gibilerine takılmaya devam ederse yalnızlıktan kaçışı yok gibi görünüyor. "Birliktelik" ve "yalnızlık" arasında büyü, ince bir perde var.

Bu kız erkek arkadaşını arıyor ve kendisini yukarı çıkarması için asansörü bekliyor.

"Asansörler bozuk bayan," diyor Jimenez.

Keşke biraz daha genç ve biraz daha yakışıklı olsaydı da onu kahve içmeye davet edebilseydi. Masanın üzerindeki milföy pastayı kenara itip elini tutabilseydi, ona erkek arkadaşıyla ilgili gerçekleri anlatabilseydi, ağladığında onu teselli edebilseydi. Ona kendisini daha iyi hissetmesi için yeni bir milföy ısmarlardı. Katie'nin dudaklarının kenarında milföy kırıntıları kalmış olurdu, kötü bir haber aldığı için ağlamasından ötürü gözlerinin kenarlarından yaşlar akmış olurdu.

Onun yerine, "Aşağı da gitmiyor, yukarı da. Merdivenleri kullanman lazım," diyor sadece.

Bu dili iyi konuşmadığı için kendine çok kızıyor. Bazen de o muhteşem İspanyolcayı bilmeyen insanlara kızıyor. Bilselerdi onun romantik, derin hislerini de anlayabileceklerdi. Ne yazık ki yabancı bir lisanın az bildiği dil bilgisiyle ve yetersiz sözcükleriyle idare etmek zorunda. Her ne kadar konuşması iyi de olsa, bazen duygularının yabancı dilin kafesine sıkışıp kaldığını hissediyor. Dil bilmek çok iyi bir şeydir ancak ana dilinin güzelliği

hiçbir yabancı dilde yoktur.

"Tüh!" diyor Katie. Yüzü düşüyor, Jimenez Katie'nin hüznünü yüreğinde hissediyor. Onu bağrına basıp teskin edeceği yerde acısını daha da arttırıyor. Belli ki Katie sadece asansör yüzünden üzgün değil. Şu anki üzüntüsü önceki birikmiş hüznlerin üstüne eklenmiş, hepsini birden daha da dayanılmaz yapan son damla gibi bir şey.

"Üzgünüm."

Söyleyebildiği tek şey bu.

"Sizin kabahatiniz değil," diyor Katie ve umursamaz bir şekilde el sallayarak, "Teşekkür ederim. Merdivenleri kullanırım," deyip gidiyor.

Jimenez arkasından bakıyor. Katie koridorda uzaklaşırken asansörün kapısı kapanıyor ve koridorun görüntüsünü tamamen örtüyor. Jimenez bir süre düşünüyor, iç çekiyor, omuzlarını silkiyor ve asansörün aynalarındaki görüntüsüne bakıyor. Aynalardaki sonsuz yansımalar bu derin yeşil sonsuzluk içindeki yalnızlığını yüzüne vuruyor. Orada yapayalnız. Acaba sonsuz yansımalarındaki diğer Jimenez'lerin içinde mutlu olan var mıdır?

Sonsuzluğun derinliğine doğru son bir bakış atkıktan sonra asansörün paneline, işine dönüyor.

Siyah kablodan olmadığını düşünerek panelin diğer tarafına yöneltiyor bakışlarını. Orada belki elli tane kablo varır. Hiçbiri gevşek, aşırı yük binmiş veya zarar görmüş gibi durmuyor. Şuradaki minik parçalar hayret verici bir uyum içinde çalışarak koca asansörün hareket etmesini sağlıyor. İçlerinden bir tanesi bile bozulsa asansör çalışmıyor, tüm sistem çöküyor.

Sorun, şuradaki bakır ve plastik yığınının içinde bir yerde de olabilir.

Sırada mavi kablo var. Her birini teker teker denerse sorunlu kabloyu bulabileceğini düşünüyor. Tüm öğleden sonrasını bu iş için tüketebilir ama yapacak başka bir şey var mı ki? Tek kişilik yatağı olan, yalnız yaşadığı dairesine çıksa en fazla dolaptan dondurulmuş bir şey çıkarıp, mikrodalga fırında ısıtıp yiyebilir. Yoksa içerideki ışıkları kapatıp, batan güneşin arkasından çökmekte olan akşam karanlığının içinde kırpışan şehir ışıklarını seyre dalıp aydınlık pencerelere mi baksa? Her pencerenin arkasında birileri var. Kâh akşamlik bir şeyler atıştırıyorlar kâh yarın da aynı şeyi tekrarlamak üzere hazırlık yapıyorlar.

Gidecek bir yeri yok. Alt tarafı elli kablo var.

Jimenez mavi kabloyu da söküp konektörden çıkarıyor. O anda asansörün ışıkları kapanıyor. Jimenez alet kemerindeki el fenerini çıkarana kadar bir süre karanlıkta kalıyor. Feneri açtığında asansör kısa bir süre, loş da olsa aydınlanıyor, ama sonra yine karanlığa bürünüyor. Jimenez feneri sallıyor, fener iki defa yanıp sönerik tepki veriyor. Piller bitmiş.

Jimenez kapı açma düğmesini bulmak umuduyla paneldeki düğmelere körlemesine basıyor. Bulamıyor. Bu sefer paneldeki düğmelere sırasıyla basmaya başlıyor. Yine bir şey olmuyor. Bu sefer, arasındaki boşluğa parmaklarını sokarak kapıları yana kaydırıp açmaya çalışıyor. Çok uğraşıyor. Kapılar aralarından hafifçe ışık sızdıracak kadar aralansa da açılmıyor. Jimenez yeniden deniyor ama parmakları kayıyor ve kapılar tamamen kapanıyor. Yine karanlıkta kalıyor.

Jimenez küfür ediyor. Ellerini panelin üzerinde gezdirerek, az önce söktüğü mavi kablonun yerini tespit etmeye çalışıyor. Bir ara parmağının ucuyla keskin metal

bir parçaya dokunuyor. Onun mavi kablonun konekt6r6 olduğunu d6ř6n6yor. Mavi kabloyu el yordamıyla bulduğu yere takıyor ve k66k bir elektrik arkıyla birlikte g6zleri k6r edecek derecede parlak bir ışık yanıyor. Jimenez sarsılıyor, kolları aniden kasılıyor ve kabloyu elinden d6ř6r6yor.

Sarı bir kıvılcım alev alıyor ve panel yanmaya başlıyor.

Bölüm 14

Garth merdivenlerde su katılmamış yalnızlığı buluyor

Garth anahtarıyla kapıları açıp Seville'in lobisine giriyor. Işıldayan fayanslara basarak geçtikten sonra asansörün kapısına dayanıyor. Kapıdaki küçük bir kâğıt parçasına yazılmış "Çalışmıyo. Yakında tamir. Merdivenle çık" notunu görüyor.

Etrafına bakıp bu sorunla ilgili konuşabileceği birini arıyor ama giriş koridorunun boş olduğunu görüyor. Dışarıda insanlar var, oradan oraya koşuşturuyorlar. Apartman kapısının önünden her geçtiklerinde içeri dolan güneş ışığı yanıp sönüyormuş gibi gidip geliyor.

Garth yirmi beşinci kattan daire kiraladığı için bir an pişmanlık duyuyor. Önünde çok sayıda merdiven var. Keşke giriş katından bir daire kiralasaymış.

Sonra biraz merdiven çıkmanın iyi geleceğini düşünüyor. Kendi kendini teselli etmeye çalıştığı her halinden belli. Merdiven çıkarak egzersiz işini de aradan çıkara-

cakmış gibi düşünüyor.

Merdivenlere yöneliyor, merdiven boşluğunun kapısını açıyor, loş ışıklı basamaklardan tırmanışına başlıyor.

İlk katı çıkması çok sürmüyor. Sırt çantasını bir omzuna takmış, paketi koltuğunun altına sıkıştırmış, zikzaklar çizerek tırmanmaya devam ediyor. Çıkar-ken tırabzandan tutunuyor, bir an duvardaki tabelanın önünde duruyor. Telle sarılmış loş, sarı bir ışık küresinin altındaki bir briket üzerine çakılı plastik bir tabela görüyor. Tabelanın üzerindeki ışık göz kırparak koridoru karanlıkta bırakıyor. Aşağıdaki karanlığın içinden takırtılar ve vurma sesleri yankılanıyor.

Işıklar yeniden yanıyor çok geçmeden. Başta biraz zayıf ve soluk, sonra hayata tutunmaya çalışır gibi, bir yanıp bir sönüyor.

Duvardaki tabelanın üzerinde altıncı kat yazıyor. On dokuz kat kalmış. Garth, koltukaltındaki paketi diğer tarafına değiştiriyor. Merdivenleri çıkma işkencesi, paketin içinde olanlara dair duyduğu heyecanın bir kısmını alıp götürüyor. En azından Garth öyle düşünüyor. Paketi sarıp dünyaya kapatan bandın kenarlarıyla oynayan parmaklarının yavaşça bandı çıkardığını hayal ediyor; paketin içindekileri ortaya çıkaracak şekilde tüm ambalajı açmak için duyduğu sabırsızlığın arttığını hissediyor. Galiba heyecanının yarısı paketi açmak için duyduğu sabırsızlığın ta kendisiydi.

Devam ediyor. Daha ileri, daha yukarı.

Aşağıdan gelen vurma sesleri ve takırtılar bir ara daha gürültülü bir hale geliyor. Garth bir an duraklıyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Yanından bir çocuk geçiyor. İnce yamuk bacaklarıyla merdivenleri ikiye

ikişer çıkıyor. Garth'la karşı duvar arasından, neredeyse çarpacak gibi hızla geçiyor ve gözden kayboluyor. Arkasından ayak sesleri ve az da olsa homurtular duyuluyor. Az sonra kapı açılma sesi geliyor. Kısa süre sonra da kapanma sesi duyuluyor. Merdivenler yine az önceki sessizliğine bürünüyor.

Çocuğun aniden ortaya çıkışı ve kayboluşu Garth'ın içindeki yalnızlık duygusunu uyandırıyor. Şehrin ortasında, hayat dolu, yoğun bir caddede, insanlarla dolu beton bir kulenin içinde, yalnız bir şekilde yaşamaya çalıştığı fikri ruhuna işliyor.

Merdivenlerden çıkmaya devam ediyor.

Sekizinci kat tabelasının yanından geçerken apartmanın her yanında insanların olduğunu düşünüyor. İnsanlar onun üzerinde tepiniyor, ayaklarının altından geçiyor, sağ taraftaki kendisine çay koyuyor. Yüzlerce insan var ama hiçbirini tanımıyor. Onların yaşadığı binada kendisini hediye paketi yapılmış gibi hissediyor. İnsanlar onun kafasında tepiniyor, Garth ise onların ayaklarının altında oturuyor. Sola dönüp sağ taraftan kendisine bir çay koyuyor. Yüzlerce insan, her yandalar. Hiçbirini tanımıyor. Onların hayatları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hiçbirinin ismini bile bilmiyor. Hepsi ona yabancı. İçine hapsedildiği hediye paketinin dışındaki şehirde de bu insanlardan yüzlercesi, yüz binlercesi var. Dairesinin penceresinden binaları görebiliyor. Işıklar gün batımı gibi ufka doğru uzanıyor. Hepsinin içinde yalnız, hapsedilmiş insanlar var. Birbirini tanımayan, birbirine yabancı insanlar.

"Bu merdiven boşluğu," diye düşünüyor, "su kalmamış yalnızlığın ta kendisidir. Ben de bu yalnızlığın tam ortasındayım."

İnsanlarla dolu bir dünyada sadece birkaçını tanıyor olmak nasıl mümkün olabilir? Nasıl olur da otuz yedi yaşında olmasına rağmen onu hiç kimse tanımaz? Koltuğunun altındaki paketi diğer kolunun altına değiştirirken naylon ambalaj yine hışırıyor.

Az önceki çocuk, öylesine geldi ve gitti. Sadece ince bacaklarını ve Cushe marka, kırmızı ayakkabılarını görebilmişti.

"Onun için ben ne ifade ediyorum? Annesiyle yiyeceği akşam yemeğinin veya bilgisayarda oynayacağı oyunun veya her ne için eve koşuyorsa, önünü kapatan şişman bir adamım," diye düşünüyor. "Sonra birden yok oluyorum. Burada hiç var olmamışçasına ortadan kayboluyorum."

Kalbinin biraz sakinleşmesi için derin bir nefes alıyor.

Koltuğunun altındaki paketi dirseğiyle belinin arasında iyice sıkıştırıyor. Kutudan çatırtılar geldiğini duyabiliyor. Bu sefer iki elinin arasına alıp kutuyu yeniden sıkıştırıyor. Kutu gittikçe eziliyor fakat ortasında bir yerde bir sertlik olduğu belli oluyor. Kutuyu sıkıştırmaya devam edecekken, kalan basamakları da çıkması gerektiğini düşünerek vazgeçiyor. Bir an önce kendisini eve atması lazım. Bir an önce dairesine çıkıp kutuyu açmak için duyduğu heyecanı ve sabırsızlığı geri kazanması lazım.

Koşmaya başlıyor.

"İnsanlarla dolu bir şehir, milyarlarca insanın yaşadığı bir dünya... Ve işte ben! Ama nasıl olur da sadece bir tane 'ben' olabiliyor?" diye düşünüyor.

"Ben olmasaydım benim yerime kim olacaktı?"

Merdivenleri çıkarken bunları düşünüyor.

"Ben olmasaydım, bu duvarların arkasında, bu

şehirde kim olacaktı? Bu Garth olmasaydı hangi Garth olacaktı? Diğer Garth'ın hikâyesi benimkinden ne kadar farklı olacaktı?"

Peki, az önce yanından geçip giden çocuk? O ne olacak? O daha dünyayı yeni yeni tanımaya başlıyor. Şu an Garth da dünyayı yeni yeni tanımaya başlıyor olabilir, dünyanın bütün sıradanlıklarını ve harikalarını aynı anda öğreniyor olabilirdi.

Peki, Danny'yle birlikte gördükleri, inşaat sahasının önünden geçen genç kadın? Eczaneye girmişti. Oradan ne aldı acaba? Başka bir yerden çikolata, moda dergileri alabilir ama eczaneden ne alabilir?

"Onun yerinde olsaydım, yiyecekmiş gibi bakılan kişi olmanın nasıl hissettirdiğini bilirdim. Arkamdan fısıldayanların benim hakkımda konuştuklarını da bilirdim."

Acaba burada yalnız yaşamak mı, yoksa seni tepeden aşağı süzen bakışlara maruz kalmak mı daha yalnız hissettiriyordu.

Garth derin bir iç çekiyor. Az önceki hızlı çıkışı artık zoraki bir sürünme halini alıyor. Daha üç kat çıkmadan ter içinde kalıyor, tişörtünün arkası ıslanıyor. Ciğerlerine yeterince hava doldurmak için derin nefes alıyor. Garth şişman biri. Kendisiyle alay edercesine gülüyor. Vücudu yukarı çıktıkça yavaşlıyor, her adımda ağırlaşıyor ve her merdivende gücü daha da azalıyor.

"Ben başkası olamazdım. Kendimi başkası olarak hayal bile edemem. Zaten kendim olmak bile zor geliyor."

On birinci kata geldiğinde iyice yavaşlıyor. Basamakları zor çıkmaya başlıyor. Kat boşluklarına geldikçe dinlenip biraz nefes alıyor. Paketi koltukaltından çıkarı-

yor ve eline alıyor. Siyah poşet biraz sıyrılmış ve şeffaf bantla çevrili kenarındaki katlanmış kâğıt kısmı ortaya çıkmış. Garth'ın koltukaltından akan ter, ortaya çıkan kâğıdın üzerinde uzunlamasına iz bırakmış, çikolata görünümlü bir leke oluşturmuş. Bütün gün çalıştıktan sonra oluşan koltukaltı kokusunun kutunun içindeki şeye sinmemiş olması için dua ediyor. Kâğıdın görüldüğü kenarı eliyle düzeltiyor, kırışık kısımları düzlüyor.

Sonra da gülümseyip yoluna devam ediyor. Hızla çarpan kalbini ve kesilmek üzere olan nefesini umursamıyor. Devam ediyor, çıkmaya devam ediyor, "12. Kat" tabelasını geçiyor. On altıncı kata geldiğinde yine mola veriyor. Karnına kramp girmiş. Her nefes alışında bıçak saplanıyormuş gibi hissediyor. Böyle bir tempoda, mola vermeden uzun süre hareket etmek için fazla büyük ve ağır Garth. Duvara dayanıyor, ellerini dizlerinin üzerine koyup eğiliyor, bir süre öyle dinleniyor.

O anda kalbi dursa ne yapacağını düşünüyor. Ona ve paketine ne olurdu acaba? Bu kadar çaba sarf etmesinin sonucunda olabilecekleri düşünüyor? O kadar heyecanlı ki kendi ölümünü hazırlayabilir.

Bunları bir süre düşündükten sonra ölümü dert etmemeye karar veriyor. Çünkü öldükten sonra kendisine ne olacağını umursayacak değil. Ayrıca üç beş kuruşluk mirasının kimseye faydasının olmayacağını da biliyor.

Derin bir nefes alıyor Garth ve yoluna devam ediyor. Daha ileri, daha yukarı.

Bölüm 15

Petunia Delilah doğumun karmaşık bir iş olduğunu anlıyor

Petunia Delilah'nın altında ince bir ter tabakası oluşmuş. Vücudunun her yanı endişeyle sarılı.

Danny birazdan döner nasıl olsa. Saatine bakıyor. Şu anda işinin bitmiş olması gerekiyor. Ama henüz aramadığına göre bitirmeleri gereken başka işleri var demek. Belki de inşaat sahasının gürültüsünden telefonun sesini duymamıştır. İnşaat sahası o kadar gürültülü ki seslerini evin balkonundan duyabiliyor. Muhtemelen cevapsız aramayı görecektir, mesajını okuyacaktır ve hemen eve gelip imdadına yetişecektir. Danny'yi gözünde canlandırabiliyor; elinde telefonuyla bir yandan arama yaparken bir yandan da Roxy'ye doğru koşarak geliyor. Bareti kafasından düşüyor, tıkırdayarak kaldırıma yuvarlanıyor ama Danny onu almak için durmuyor. Telefonda, bir blok ötede olduğunu, apartmana girdiğini, asansöre bindiğini, dairenin kapısına geldiğini söylüyor

ve geliyor. "Canım, sayende bugün hayatımın en mutlu günü. Seni çok seviyorum."

Petunia yeniden telefonu alıp ebesini arıyor. Tuşları ezecekmiş gibi bastırıyor. Kimmy, erkek arkadaşıyla birlikte bir-iki blok ötede yaşıyor. Kimmy yardımcı olabilir. Bir gelse harika olur.

Bebek sağlıklı bir şekilde doğar, Danny geldiğinde anne ve bebeği yatakta onu beklerken bulur. Petunia da bağrına bastığı bebeğiyle yatağında beklerken nihayet dondurmali sandviç yiyebilir.

Telefon beş defa çalıyor. Tam telesekretere düşecek-ken derinden bir "Alo?" sesi duyuluyor.

Hay aksi! Bu ses Kimmy'nin sesi değil.

Petunia Kimmy'nin erkek arkadaşının adını düşünüyor. Neydi adamın adı? Meg miydi, Mel miydi? Ona benzer bir şeydi.

"Bana Kimmy'yi bul," diye inliyor Petunia. "Söyle ona, benim, Pet! Bebek geliyor. Hemen buraya gelmesi lazım!"

Üç tane "bip" sesiyle birlikte telefon kapanıyor.

Petunia ekrana bakıyor, kararmış. Açma düğmesine bastığında pilin bittiğine dair işaret belirliyor. Birkaç gündür şarj etmeyi ihmal etmişti.

Acaba telefon konuşmasının kaçta kaç işe yaradı? Bir yandan bunu düşünüürken bir yandan da söylenerek şarj cihazını arıyor. Telefonunu pil tamamen bitene kadar şarj etmediği için kendine çok kızıyor. Allah bilir Kimmy şu anda ona ulaşmaya çalışıyordur. Petunia burnundan soluyarak komodinin etrafına bakıyor, hâlâ şarj cihazını arıyor. Kızgınlığı ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

Kimmy mesajı alır almaz gelecektir. Hemen araya-masa bile Meg ya da Mel ona ne kadar kötü durumda ol-

duğunu anlatacaktır. Kimmy çantasını kaptığı gibi bisikletin sepetine koyacak ve hemen yola çıkacak elbette. Birkaç blok öteden pedala basıp gelecek, bisikletini zincirledikten sonra, daireye uzman bir ebe gibi girerken, "Sakin ol, buradayım, geldim, her şey çok güzel olacak!" diyerek yetiştirilecek.

Petunia duraklıyor, derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor, bir sonraki kasılmanın vücudunu ele geçirmesini izliyor. Gözlerinin arkalarındaki karanlıktan derin nefes almasını söyleyen sesi duyuyor. Tıpkı Kimmy'nin öğrettiği gibi yapmaya karar veriyor. Dışarıdan bir korna sesi geliyor. O sese odaklanıyor. Kasılan vücudundaki acı dalgasına odaklanmaya çalışan beyninin dikkati dağılıyor. Kasılmaları arttıkça evde doğurmanın iyi bir fikir olacağını düşünmeye başlıyor. Şu anda ağrı kesicinin her türlü süne ihtiyacı var. Üstelik kasılmalar daha yeni başladı.

Acıları yavaşça zirveye çıkıyor ve sonra geçiyor.

Gözlerini yeniden açıyor.

O kadar da kötü değildi.

"Evet, şimdi... Şarj cihazım nerede?"

Petunia Delilah, Danny'nin komodinine, yatağın öbür tarafına bakıyor. Hiçbir yerde yok. Çarşafı karıştırıyor. Birkaç dakika önce okumakta olduğu kitap yere düşüyor ve sayfaların arasına eğreti koyduğu ayraç da aradan sıyrılıp düşüyor. Petunia ayrıca bakarak neredeyse ağlamaklı bir şekilde, haykırırcasına, "Olamaz!" diye inliyor.

Bir çırpıda karman çorman ettiği çarşaf yığınının bakıyor. En son hangi sayfayı okuduğunu hatırlamıyor.

"Olamaz!" diyor yeniden. Bu sefer daha yüksek sesle söylüyor. Çarşafı yatağın üzerine vuruyor. Garip bir

çarpma sesi çıkarıyor çarşafı. Okuduğu kitabın hikâyesini bile unutuyor. Sadece kitabı okuduğunu hatırlıyor.

Bir sonraki kasılma, sol elinde sıkıca tuttuğu telefonu düşürmesine sebep oluyor. Petunia iki büküm oluyor ve vücudunun ağrısı azaltma umuduyla keşfettiği otomatik tepkiyle birlikte dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini yere koyuyor. Yatağın kenarında dört ayak üzerinde durmak işe yarıyor. Yere düşürdüğü telefonuna ulaşması da böylece daha kolay olacak. Şu anki pozisyonu hayvanlara mahsus aslında, ama çok rahatlatıcı olduğu için istifini bozmuyor.

“Şu toza bak!” diye düşünüyor. Bulunduğu yerden yatağın altını görebiliyor. Orada haftalar boyunca epey toz birikmiş. Şekerleme ambalajı, kâğıt atacı, açılmamış prezervatif ve yatağın öbür ucundan gelen ışıktaki silüetleri görünen binlerce nesne var. Şu “hiper bilmem ne” teşhisi konulup yatak istirahati verildiği zamandan beridir temizlemiyordu yatağın altını. Danny zaten hiç yapmazdı o işi. Açılmamış prezervatif paketi mi? Yatağın altının temizlendiği zamandan beri ne kadar süredir orada duruyor o paket? En azından iki çizginin çıktığı zamandan beri orada olmalı. Danny pezevengi temizliğe asla yardım etmez zaten.

Petunia ağrının şiddetlenmesiyle birlikte dişlerini sıkıyor. Her şeyin değişeceğini umuyor. Danny’nin yaptıkları yanına kâr kalmamalı.

Avucunun içiyle yere iki defa sertçe vuruyor. Ağrıları tavan yapıyor. Keskin bir nefes vermeye birlikte kızgın bir çılgılık atıyor. Danny’nin bundan sonra üzerine düşeni yapmasını umuyor.

Gözlerini bir açıyor ki orada, az önce aradığı şarj cihazı karşısında duruyor.

Cihazı kaptığı gibi telefonu da alıyor ve yataktan aldığı destekle diz üstü vaziyette doğruluyor. Bir süre duraklıyor, okuduğu romanı düşünerek üzülüyor. Sonra, doğrulmak zorunda kalmadan ulaşabileceği tek priz mutfakta olduğu için oraya doğru sürünmeye geçiyor. Belki de telefonun kullanılabilecek kadar şarj olmasını beklerken dondurmali sandviç yiyebilir. Bu haldeyken bir şey yapmaz herhalde. Ne de olsa bebek geliyor artık.

Ancak daha ilk adımında bir şeylerin yanlış gittiğini fark ediyor. Daha önce hiç doğum yapmamış olsa da, içinde bir yerde bir sorun olduğunu anlıyor. Vücundaki kasılmalar dalga dalga gelirken sıklaşmaya başlıyorlar. Sık ama düzensiz kasılmalar bunlar. Kendisine anlatılanlar kadar şiddetli olmasalar da bir terslik var.

Nihayet banyoya geçiyor ve kapının kenarına dayanıyor. Işığı açmak için düğmeye dokunuyor. Işıklar kısa süreliğine yanıp sönüyor ve tamamen gidiyor. Neyse ki karanlık çok sürmüyor, ışıklar yeniden yanıyor.

Aynaya bakıyor, geceliğinin önünün ıslaklıktan ötürü kırıştığını görüyor. Ter su içinde, kolunu kapının pervazına dayamış dururken, tamamen açılmış olan koltukaltlarındaki karartıyı fark ediyor. Koltukaltı kıllarını almasının zamanı gelmiş de geçiyor bile. Keşke şu ana kadar kesseydi onları. Bu kadar korkunç görünmüyor olsaydı keşke. Ebese onu bu halde görse bakımsız ve pis olduğunu düşünecek. Sonra ebesinin Kimmy olduğunu hatırlayınca onun da koltukaltlarında kıllar olabileceğini düşünüp rahatlıyor.

Petunia kendisini hiç çekici bulmuyor. Her ne kadar her zaman böyle düşünmese de, nadiren bu hisse kapılsa da, şu anda hiçbir şekilde umurunda değil çünkü bir bebeği olacak. Koltukaltı kıllarını ya da yatak altı tozlarını

kim ne yapsın ki böyle zamanlarda? Ama uzun zamandır kendini itici bulmasından sonra biraz güzel hissetmeye de ihtiyacı var. Kısacık bir an bile olsa bakışların göbeğinde değil de kendisinin üzerinde toplandığını görmeyi özledi. Yeniden kadın olarak görülmek istiyor. Ayaklı bir kuluçka makinesi gibi görünmekten bıktı.

Bir sonraki kasılma da geliyor. Öne eğilip, elleriyle lavabonun kenarlarına tutunuyor. O esnada telefonun ve şarj aletinin lavabonun içine yuvarlanmasını umursamıyor. Ellerinde tutsa hem telefonu hem şarj cihazını kırmaktan korktuğu için bırakıyor ikisini de. Telefonun arkasındaki pil yerinden fırlayıp porselen lavabonun içinde yuvarlanıyor. Aynadaki görüntüsüne bakınca, saçlarının arasından gördüğü kafa derisinin, bu kadar zorlanmadan sonra açık pembe renge bürünmüş olduğunu fark ediyor.

Kolları gergin kas yığınları gibi düğümlenmiş. Ağzından küçük bir çizgi şeklinde salya akıyor. Boynundan yeşil-mor karışımı bir damar çıkıntı yapmış, başka bir damar da alnında çizgi şeklinde bir kabartma oluşturmuş.

Kasılmalar artıyor. Petunia lavaboyu duvara doğru iterek, titretecek kadar sarsıyor. Ağrıları azalınca ellerini belinin alt taraflarına doğru uzatıyor, parmak hareketleriyle aşağılara doğru iniyor ve toplaşmış kumaş parçasını parmaklarının arasına alıyor. Pek çok defa yaptığı gibi, kumaşı yukarı çekip aynanın önünde inceliyor. Ancak bundan öncekilerin aksine, bu seferki görüntü pek hoşuna gitmiyor. Bu seferki hoşnutsuzluğu şiş göbeğinden değil; bebeğin gelişiyile ilgili sıcak duygular da beslemiyor.

Aynaya bakınca anlıyor ki lavabonun içindeki tele-

fonu da şarj cihazı da bu saatten sonra ona bir fayda sağlamayacak. En azından telefonun açılabilceği kadar şarj toplanabilmesi için birkaç dakika zaman lazım. Yardım çağırılmayı başarsa bile ne kadar zamanda geleceği belli olmaz.

Aynaya bakınca yüzünün parlak ama solgun olduğunu görüyor. Korkunç bir manzara. Gözleri patlamış, neredeyse yerlerinden fırlayacaklar. Ağzı sıkılmış, büzülmüş. Bir eliyle hâlâ lavaboya tutunurken diğer eliyle geceliğinin ucunu tutuyor.

Aynada, Petunia'nın dizlerinin kavuştuğu noktaya yakın, göbek bağının biraz aşağısında, kasık kıllarının hemen altında, yapışkan, yağlı, mavi bir ayak ve beş harika parmak beliriyor.

Bölüm 16

Eve kapanmış Claire tarihi bir yemek işine giriyor

Buz gibi maden suyu sodası. Çok soğuk. Öyle ki yüzeyinde buz kristalleri yüzüyor. En harika kişleri yapmak için, Claire'in annesinin öğrettiği püf noktası maden suyu sodasıydı. En harika kişiler o sayede yapılırdı. Annesinin tarifi nesiller boyu aktarılagelmiş ve deneme yanılmalar, tarif üzerinde küçük oynamalar, pişirme süresi denemeleri vesaire sonucunda en kusursuz şeklini bulmuştur.

Claire aile fertlerinin hepsini her an yanında hissediyor; geçmişte yaşamış kızlar, anneler, eşler, ne zaman kiş yapsa aklına geliyor. Solmuş kurşun kalem yazılarıyla, sararmış kâğıtlarıyla elden ele dolaşarak, analarından kızlarına aktarılarak bugünlere gelmiş en harika tarifler. Kâğıdın üzerindeki yarı saydam leke, yanlış yola sapmış bir yağ damlacığının, güneşin aydınlattığı mutfaktaki özel bir anı ölümsüzleştiren nişanı gibi duruyor. Atalarını toz toprak içindeki Fransız tarlalarında çalışırken

hayal ediyor. Yarı öğütülmüş buğday unu, atalarının çalışan ellerini toza bulayarak beyazlatıyor. Tarif de büyükkanneden torununa, bir dergiden koparılmışa benzeyen mavi çizgili bir sayfayla geçiyor. Sayfanın üzerinde mürekkep lekesi var. Büyükanne unlu elleriyle lekeyi silmeye çalışmış.

Tarifin sonucu tam bir harika!

Claire yemek yaparken temizliği de ihmal etmiyor. Tezgâhın üstünde kalan unları dikdörtgen bir bezle lavabonun içine sıyrıyor. Henüz çocukken yaptığı ilk iş, annesinin hâlâ yaşadığı, buradan iki blok ötedeki tavukçu dükkânında çalışmaktı. Tavukçuda çalışmak temizlik konusunda ziyadesiyle titiz olmasını sağladı. Temizlik takıntısı, Claire büyüdükçe daha da derinlerine işledi. Tavukçuda çalışması onun üniformalı erkeklerle ilgili düşüncelerinin de temelini oluşturdu. İşi bıraktığı günden beri hiç tavuk pişirmese de, yemese de üniformalı erkeklerle çıkmaya devam etti.

Matt de onlardan biriydi. İlk aşkı. Okulun futbol takımında yer alan ve ağırlık çalışan bir çocuktur. Claire'le aynı vardiyada çalışıyordu. Üniformasının içinde çok hoş görünüyordu. Şirket logosu göğüs kasının üzerinde hafifçe bir eğim oluşturuyordu. Logonun yanında garson kıyafeti giymiş bir adam, Matt'in koltukaltından göğsünün ortasındaki çukura doğru yürüyor, elinde kafası kadar büyük bir hamburger taşıyordu. Logonun üzerindeki üç çizgi ise yiyeceklerin tazecik ve sıcacık olduklarını ifade ediyordu.

Claire, kendi kendine Matt'i saatlerce izlerdi. Güçlü kolları, pürüzsüz teninin altına döşenmiş kasları, burger pişiricinin içindeki köfteleri çıkarırken iyice belirginleşirdi. Matt'i ısı lambasının altına siparişleri yerleştirmek

üzere eğilirken izlerdi. Pamuklu polyester kumaştan yapılmış pantolonu kalçalarının üzerinde gerildiğinde bir avın yırtıcı bir hayvanın dikkatini çekmesi gibi Claire'in bakışlarını üzerine çekmeyi başarırdı.

Claire kollarına bakıyor. Sarı tüylerinin üzerinde un ve tuzdan, ince bir toz tabakası oluşmuş. Malzemeleri geniş bir kâsede karıştırıp iyice çırpıyor ve Matt'ten bu yana ne kadar zamanın geçtiğini düşünüyor. Henüz bir hafta bile geçmemiş gibi hissetmesine rağmen daha yaşlı görüldüğünü kabul ediyor. Midesine küçük bir melankoli esintisi dokunuyor. Zaman geçiyor. Anlamak zor değil. Geçen her saat hissedilebiliyor. Acaba Matt de şişmanladı mı? Saçları döküldü mü? Bronzlaşmış teni beyazladı mı?

Matt'in bronzlaşmış teninin rengi, burger pişiricinin ısı lambasının rengiyle daha da belirginleşirdi. Claire onun görüntüsünü zihninde şimdi de canlandırabiliyordu. Giysilerinin altındaki teninin beyazlığıyla mükemmel bronzlaşmış teninin rengi muhteşem bir tezat oluşturuyordu. Şapkası ve gömleği yatak odasının zemininde buruşturulup atılmış halde duruyor. Pantolonu da yerde. Ellerini sildiği yerinde köfte kokulu yağ lekeleri var. Bir elinde boxer şortunu tutuyor. Mis kokulu teri kumaşa sinmiş.

Claire öylece izliyordu. Onu sonsuza kadar orada tutabilirdi, bir o yana, bir öbür yana döndürüp, yatak odasına sızan ışığın altında durmadan izleyebilirdi. Matt'in vücudunun kıvrımlarına vuran ışık, Claire'i mest ediyordu.

Yapması gereken tek şey gözlerini kapatmaktı. İşte orada, üniforması üstünde, rafa burger diziyor. Araba sürerken dışarı sarkıttığı sol kolu diğerine göre daha faz-

la kararmış.

Birkaç defa buluşmuşlardı. Yemeklerini birlikte yemişler, molalarını birlikte geçirmişlerdi. Ara sıra personel odasında, pervane motorlarının seslerinin arasında sohbet etmişlerdi. Bir yaz gecesi, otoparka çıkan arka kapıyı, mutfak havalandırmak için açtıklarında Matt plastik bir kasanın üzerine oturup, çocukların masalarına servis açılırken konan kâğıdı pastel boyayla boyamaya başlamıştı. Çok geçmeden, kalın çizgilerle çizilmiş bir dünya haritası çıkmıştı ortaya. Afrika kıtasındaki bir ülkeyi turuncuya boyamıştı.

"Hangi ülke bu?" diye sordu Claire.

"Bilmiyorum," dedi Matt, boyamaya devam ederek. Ardından, kafasını bile kaldırmadan, "Benimle oraya gelmek ister misin?" diye sordu.

Claire, gençliğinin rahatlığıyla olumlu cevap vermişti. Onunla gidebilirdi.

Matt işten sonra onu evine bıraktı. Evin önünde öpüştüler. İkisi de, kızartma makinesinden gelen kanola yağı kokusu yayan üniformalarının üzerinden birbirlerinin vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Şimdi de kanola yağını düşünüyor Claire. Tarifteki diğer sır buydu, kişinin kabuğu için asla kanola yağı kullanma. Çeyrek bardak zeytinyağı yeterlidir. Zeytinyağının tadı, boş bir resim tuvali gibi yavan olan kanolaya göre çok daha iyidir, daha ağır ve daha seksidir. Ayrıca zeytinyağı, kanola yağıyla aynı anıları canlandırmaz.

Matt gibi tatminsiz erkek sürüsünü akla getirmez. Ayrıca göğsünün içinde, derinlerde Matt için hissettiği o şeyden beri ne kadar zaman geçtiğini de hatırlatmaz. Çünkü o ezici his Ne yazık ki gittikçe azalmış ve çoktan toz olup uçmuştur.

Fırın, ısındığına dair işaret veriyor. O anda elektrikler gidip geliyor, ışıklar sönüyor ve fırın kapanıyor. Ama bir anda elektrikler gittiği gibi geliyor ve fırın yeniden çalışmaya başlıyor. Claire, fırının saatini ayarlamak için düğmelere basmaya başlıyor.

Matt'le ikisi de gençtiler. Matt'in birlikte gitmek istedikleri ülke Gabon'du. Gabon'a bakmıştı haritada, biliyordu, ama oraya hiç birlikte gitmemişlerdi. Bir daha da oraya gitme konusunu hiç konuşmadılar. Hatta ikisi de ülkenin farklı yerlerindeki farklı okullara gittiler ve sonra da ayrıldılar.

Matt'ten sonra başka üniformalı erkekler girdi hayatına. Hepsi kendi çapında iyiydi ama hiçbirisi Matt'in yerini tutmuyordu. Hiçbiri Matt gibi genç ve çekici değildi. Her geçen gün ona karşı nasıl tutku beslediğini anlıyordu.

Claire, değiştiğini anlamaya başlamıştı. Eskisine göre âşık olurken daha fazla zorlanmaya başlamıştı. Bir de âşık olmadan önce daha temkinli davranmaya başlamıştı. Artık Gabon'a gidip gitmeyeceği sorulduğunda gitmeyeceğini söyleyecekti.

Sonra Peter çıkageldi. Kırmızı beyaz çizgili tişörtü olan dondurmacı çocuk. Elleri her zaman soğuktu. Gözleri çocuklarınkı gibi, hep ışık doluydu.

Postacı Ming, krallara yakışır, harika bir lacivert üniforma giyyordu. Gün doğumuyla birlikte çıkıp öğleye doğru evde oluyordu. Harika baldırları vardı, kaya gibi serttiler. Neşeli sesini saatlerce dinleyebilirdi.

Hastanede hademelik yapan Chuck sade, düğmeli, parlak beyaz bir gömlek ve keten pantolon giyyordu. Claire onun kokusuna bayılıyordu. Badem gibi teni, her zaman yeni yıkanmış gibi kokuyordu.

Sonra Ahmed girdi hayatına. Güvenlik görevlisi. Düz, siyah bir üniforması vardı. Claire'i farklı bir biçimde heyecanlandırmayı başarmıştı ama kısa sürdü. Ayna karşısında dövüşüyormuş gibi hareketler yapması Claire'i etkilemişti. Belden yukarısı çıplak halde, eline fenerini alıp görünmez saldırganlarla dövüşüyordu. Ahmed'in şiddet içeren halleri asla Claire'e yansımadı ama şiddetin fikri bile Claire için yeterince rahatsız ediciydi. Ahmed ayrılmalarını pek kolay kabullenemedi.

Claire, Ahmed'i zihninden çıkarıp telefona bakıyor. Hâlâ ön kapıdaki garip aramayı düşünüyor ve her yanını saran rahatsız histen kurtulmaya çalışıyor.

"Yakaladım seni ufaklık!" demişti ses, tam da o şiddetli gürültüden önce.

Mutlaka yanlış aramadır. Ama yanlış da olsa ön kapıdan geldi, bizzat Claire'in dairesinin önünden. Yakınlarda birinin başının ciddi şekilde dertte olduğunu düşünmesi için yeterli bir sebep bu. Rahatsızlığı geçmiyor Claire'in. Düşünmek bile yeterince kötü. Ama ne yapabilir ki?

Fırın o esnada yeniden ötüp, iki yüz dereceye kadar ısındığını ve kişileri beklediğini Claire'e müjdeliyor.

Bölüm 17

Herman şaşırtıcı bir keşif yapıyor

Herman'ın kalbi göğsünü dövüyor. Sanki iki yumruk birden kaburgalarına vuruyor. Ayaklarının üzerinde döndükçe ayakkabıları gıcırtılı bir ses çıkarıyor. Duvardaki küçük tabelada "6. Kat" yazısını geçiyor. Işıklar kırpışıp sönüyor, merdivenler kararıyor, kat tabelası karanlıkta görünmez oluyor. Herman merdivenlerde tökezliyor ve birden aklına bir şey geliyor. Yine mi oldu? Hâlâ burada mıyım? Karanlıkta el yordamıyla tırabzanı arıyor, buluyor ama tam tutunacakken sendeliyor ve çenesini basamağa vuruyor.

"Yo hayır, hâlâ buradayım." Hissettiği acıya bakılırsa hâlâ orada. Yaralı çenesinin acısını hafifletmek için küçük bir nefes alıyor.

Işıklar yine yanıp sönüyor. Tam o anda, dağ gibi bir adam yarım basamak önünde bitiveriyor. Tırabzana dayanıp omzunun üstünden Herman'a bakıyor. Gerçekten büyükmüş! Merdivenlerden çıktığı için nefes nefese kal-

muş, belli. Koltukaltlarında ter izleri var. Ayrıca sırtında, kürek kemiklerinin ortasında V şeklinde terli bir bölge oluşmuş. Duvarla arasında boşluk var. Herman duvarla adamın arasındaki o boşluktan kayarak geçiyor. Herman için hayatın neşesi hareketten ibarettir. Bu sayede uçuyormuş gibi geliyor, kaygısızca hareket ediyor, sadece hareket. Göründüğü kadarıyla öyle.

“Yavaş ol ufaklık,” diyor adam.

Ses çoktan Herman’ın arkasında kaybolmuş, bir önceki katın merdiven boşluğunda yitip gitmiş.

Herman yavaşlaması gerektiğini biliyor. Uzun süre merdivenlerde koşacak kadar güçlü değil. Daha yapıklı bir vücuda sahip olabilme konusundaki girişimleri hep soyut kaldı, hiçbir zaman somut bir adım atamadı bunun için. Bu yüzden çelimsiz ve zayıf. Herman, vücudunu hep ikinci plana attı çünkü toplum güçlü beden kavramını tarih boyunca yüceltti ama medeniyet denen şey şimdi onu beyin gücünü tercih ederek kenara itiyor.

“Nasıl oldu da her Beden Eğitimi dersinden kaçtım? O sosyal dans dersleri o kadar mı zordu? Şimdi anlıyorum, güçlü ayaklara ne zaman ihtiyacın olacağını hiçbir zaman bilemezsin.”

On kat kaldı. Kat boşluklarını sayarsak yirmi merdiven bloğu eder. Bir sonraki basamağa yöneliyor. Yeterince hızlı değil. Bacakları yorgunluktan titriyor. Ciğerleri kaslara oksijen taşımaya yetişemiyor. Herman, dairesinde bir şeylerin ters gittiğinin farkında.

Bunun doğru olmasına izin vermemeleri için düşüncelerini telkin etmeye çalışıyor. Gözünün kenarından ter boşanıyor ve yanağının kıvrımından aşağı, parlayan bir iz bırakıyor.

En son ne zaman böyle gerginlik ve korku hissettiği-

ni hatırlamıyor bile. Vücudunun tekrar yere yığılmaması için dua ediyor. Zihninin odaklanması için dua ediyor; şu anda ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

En son bayıldığından beri zihninden yer ve zaman boşluklarını dolduracak belli belirsiz görüntüler salıveriliyor. Tıpkı yapbozlar gibi, tamamlanması gereken bir görüntüyü bütünleştirmeye çalışan parçacıklar gibi pek çok küçük resim çıkıyor ortaya. Apartmanın üst katlarında bir yerlerde olduğunu hatırlıyor. Dedesi oradaydı. Salonda oturmuş, gazete okuyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde, öğleden sonra güneşinin ışıklarının önüne buhardan çizgiler çizen bir fincan çay vardı.

Herman, dedesinin verdiği trigonometri ödevini yapmaya çalışıyordu. Beyaz kâğıdın üzerindeki açı ve uzunluk hesaplarında geçen rakamlar şimdi de gözünün önünde. Çalışma masasını, üstündeki sayfaları, sayfalarındaki denklemlerin bazılarının üzeri çizilmiş, bazılarının da yuvarlak içine alınmış hallerini hatırlıyor. Kalem izleri açıkça belli oluyor, çok bastırılmışlar, sayfada çukurlar oluşmuş, kâğıdın kılçıklı dokusu üzerindeki grafit çizgiler belirginleşmiş. Kurşun kalemin ucu, bu açıdan, çok yakından bakıldığında cilalanmış bir ay taşı gibi görünüyor.

Sessizlik. Salondaki duvar saatinin vuruşları, dışarıdaki şehir gürültüsü, buzdolabının kompresöründen gelen titreşimli ses, hepsi tamamen kaybolmuştu. Her zaman duyduğumuz ama kanıksadığımız sıradan sesler yoktu. Mutlak sessizlik hâkimdi. Ortamdaki yegâne ses Herman'ın içinden gelenlerdi. Nefes alışı, damarlarında dolaşan kanın ve nabzının sesi duyuluyordu sadece. Derin bir nefes almış, sandalyesini masadan biraz uzaklaştırtıp kalkmıştı.

Üfleye püfleye merdivenleri çıkmaya devam ediyor Herman. Nefesinin sesi, yakındaki duvarlardan yansıyarak iyice duyulur hale geliyor. Nabzının sesi adeta kulaklarını sağır ediyor. Merdiven boşluğunda başka sesler de var. Aşağıdan mı yukarıdan mı geldiği belli değil, ikisi de olabilir. Söylenenleri tam olarak anlayamıyor. Yankılanan sesler anlaşılmaz bir halde geliyor kulağına. Sesler duvarlara defalarca çarptığı için dağılıyor ve boğuklaşıyor. Ama tüm bunların arasından zihni birini çıkarıp ayırıyor. Bunu gayet açık şekilde duyabiliyor. Kendi sesi. Tek başına kalmış gibi duyuyor sesini.

“Dede!” diyordu ses ve duraklıyordu. Beklediği cevap gelmiyordu.

Apartmanın sessizliği rahatsızlık vericiydi. Dünyanın tüm sesleri birden kısılmış gibi. Apartmanın otomatik sesleri, duvar saati, yan dairedaki bayanın telaşlı koşturmacası, kaloriferlerden gelen tıkırtılar, hiçbirisi duyulmuyordu. Bunun, vücudu da farkındaydı. Bu, karanlığın çöküşünden hemen önceki sessizlikti.

“Dede, orada mısın?” demişti bir kez daha, cılız bir sesle.

Biraz daha beklese de cevap gelmemişti.

Sonra kalemini çalışma masasının üzerine bırakmıştı Herman. Kalem, kâğıtların üzerinde yuvarlanmış, yuvarlanırken bir kaleydoskop deseni çizerek yere düşmüştü. Ama yere indiğinde, çıkarması gereken sesi çıkarmamış, öylece düşmüştü. Herman kendi nefes alışını duymuştu o sırada. Göğsündeki titreşimi hissetmiş, vücudunda dolaşan havanın azaldığını anlamıştı.



Duvardaki tabelada “15. Kat” yazıyor. Herman ka-

pının koluna yükleniyor, mandalı bastırıyor, kilidin dilini yerinden kurtarıp kapıyı omuzlayarak içeri dalmaya çalışıyor. İçerisi loş, koridor karanlık. Kapılarda pirinç levhalar üzerinde daire numaraları yazıyor. Numaraları zihnine kazıyor. Koridorda koşarken, boynundaki ayak-kabı bağcığının ucuna tutturulmuş anahtarını çıkarıyor. Anahtar göğsünde dururken ısınmış.

Herman, asansörün içinde tansiyonunun yükseldiğini, sonra asansörün çalışmadığını, giriş katında kalamadığını ve bu iki şeyin nasıl aynı anda gerçekleştiğini düşünüyor. Hatırlama evresinin iki önemli unsuruydu bunlar. Kendini kaybettiği zamanki hareketlerinin amaçlarını ise bir türlü hatırlayamıyor. Ancak, dairesinin kapılarını açınca cevabı bulacağını biliyor.

Asansör.

Asansörün çalışmadığını hatırlıyor. Düğmeye basmış ama asansör hareket etmemişti. Çağrı düğmesine basmış ama ne makine sesi, ne asansör şaftı ne dönen çarklar ne de sürtünen kablo sesi duyabilmişti. Kendine geldiğinde asansörün içindeydi.

Dairenin kapısının kilitli olmadığını hatırlıyor; öylece bırakıp çıkmış. Kapıyı açarken aklına geliyor. Koridordan, mutfağın yanından geçerek salona gidiyor.

Dedesinin okuma lambası açık. Sehpanın üzerindeki çaydan artık buhar çıkmıyor. O anda hatırladıklarıyla yaşadıkları çakışıyor. Daha önce de aynı yerde, aynı şekilde bulunmuştu. Bu keşif için zamanda, geçmişe doğru bir yolculuk yapmıştı.

Dedesi televizyon koltuğunda oturuyor, gazetesi dizinin üstünde, bir kolu kolçağın üzerine salınmış. Bu halini gören herkes yaşlı adamın, gazete okurken en sevdiği koltuğunda uyuyakaldığını düşünürdü.

Herman ise bu sahneyi daha önce de görmüştü. Okuma lambası, dedesinin açık olan ağzını ve salyalı çenesini aydınlatıyor, yüzünün renklerindeki zıtlık bir ölüm maskesi gibi görünüyor.

Dedesinin öldüğünü hatırlıyor Herman. “Benim yüzümden,” diye düşünüyor.

Sonra gözleri kararıyor. Vücudu, bilincini tamamen yitirmiş birinin umarsızlığıyla çakılıyor yere.

Bölüm 18

Ian vücudunun son ihanetine maruz kalıyor

Küçük Ian'ın bedenini gökyüzünde asılı bıraktık. En son Seville on Roxy'nin yirminci katının hizasında havada duruyordu. Onu türünün diğer mensupları gibi, yeni yer arayışı içinde özgürlüğe doğru uçarken bırakmıştık. Balkondan atlamanın bir Japon balığı için çok akılcı ve mantıklı bir karar olduğundan emindi.

Ian, sözünü ettiğimiz balık yağmurlarının içinde bir damla olarak düşüşüne devam ediyor. Ancak düşüşü aniden rahatsız edici bir deneyime dönüşüverdi. Connor Radley'nin tezinin sayfaları arasından geçtiği sırada, etrafında uçuşan beyaz yapraklardan başka dikkatini dağıtacak bir şey kalmamıştı. Şimdi de sayfalara bakıyor. Rüzgârsız öğleden sonrasının yumuşak düşüşünde havada dalgalanıyor kâğıtlar. Ama kâğıtların aksine, Ian'ın göğsüne çarpan hava akımı çok daha sert. Sanki bedenini saran epitel hücrelerin her birine yumruk atıyormuş gibi acımasız bir hava akımı bu.

Aslında bunlar su basıncına alışmak için gerekli fizyolojik uyum mekanizmaları için yararlı olabilir. Ne tesadüftür ki hava hızını ölçmek için de kullanılabilirler. Rüzgâr hissi o kadar da rahatsız edici değil. Bir sürü Japon balığının arasında olmak gibi bir şey. Yoldaşlık, kardeşlik gibi duyguları depreştiriyor. Ian bunları hissederken gülümseyemiyor çünkü doğasında yok. Ama gülümseme için kasları olsaydı bu durumda kesin gülümserdi. Ian derin düşünemeyen bir varlık olduğu için ancak en basit düzeydeki, aile ve arkadaşlık gibi temel hisleri anlayabilir.

Ian, şu anda yana yatık halde zemine doğru ilerliyor. Fiziksel yapısı gereği, bir gözü yukarı diğer gözü de aşağı bakıyor. Yukarı bakan gözünün önünde uçuşan kâğıtlar ve geride kalan balkonlar; aşağı bakan gözünün önünde de az sonra çakılacağı sert zemin var.

Kafası karışıyor.

Bu muhteşem güneşli günde, sonsuz gökyüzünün parlak maviliğini görüp sakinleşmeli mi? Yoksa yaklaşan taş kaldırımı görüp dehşete mi kapılması gerekiyor? Göz kapakları olsa öğleden sonra güneşinin parlak ışığından korunmak için hemen kapatırdı.

Yine göz kapaklarının olmasını istiyor. Ama bu sefer güneşten korunmak için değil, yaklaşan sonu görmemek için kapatmak istiyor gözlerini.

Hangisini hissedeceğinden emin olamıyor. Panik ve korku ile insanüstü huzur arasındaki ince çizginin bir o tarafına, bir bu tarafına gidip geliyor.

Düşüşe başladığından beri yedi kat geçti. Hâlâ büyük bir hızla alçalmaya devam ediyor. Halihazırda fanusuyla zemin arasındaki mesafenin dörtte birini geçti. Birkaç milisaniyeyi saymazsak, bir saniyedir düşüyor. Bu

kısa mesafede bile saatte otuz beş kilometre hızı yakalamayı başardı. Ama bu noktadaki düşüş hızı gerçekten rahatsız edici olmaya başladı. Özellikle kuruma sorunu baş gösterdi. İşte şimdi, göz kapakları veya gözyaşları olmadıği için bir eksiklik duymaya başladı.

Düşüşünün manik sarsıntısı ile titremesinin arasında daralan bakış açısına rağmen aşağılarda, sokakta ilginç bir şey dikkatini çekiyor. Karışık duygularının arasında, ne düşüneceğini bilmediği bir anda, binaların gölgesindeki sokakta yanıp sönen kırmızı ışıklar görüyor.

“O ışıklar oraya ne zaman geldi? Yoksa hep orada mıydılar?” diye düşünüyor.

Işıklar, üzerinde büyük siyah numaraların yazılı olduğu küçük bir kutunun tepesinde duruyor. Seville’in önüne bir ambulans gelmiş. Roxy üzerindeki trafik epey yavaşlamış. Arabalar ambulansa yaklaşıncaya gaz kesiyorlar, geçince de özgürlüğe kavuşmuş gibi hızlanıyorlar.

İlan yine şaşıyor. Perspektif aklını başından alıyor. Bu yükseklikte, varlığıyla felaket habercisi olan bir araç bile teselli edici olabiliyor. Korkunç bir felaket bile huzur verici gelebiliyor.

Aşağıdaki ilk curcuna azalıyor biraz. Acil durum aracının gelmesiyle ortalık sakinleşiyor ve araçlar çok renkli dokuma iplikleri gibi ambulansın yanından geçip yollarına devam ediyorlar. Bir yerlerde yaralı biri veya başka bir sorun olmalı. Buradan görüldüğü şekliyle, kırmızı renkli ışıklar nispeten sakinleşmiş. Gölgede kalmış metale, cama, betona ve tüm diğer yüzeylere yansıyor yanıp sönmesi.

Yardım geldi.

Arabalar yavaşladı, neredeyse durdular. Kaldırım-da yürüyen küçük insan kümeleri boş boş dolanmaya

başladı. Gruplar halinde durmuş, ne olduğuna bakıyorlar.

Ian, insan kümelerini görebiliyor. Keşke salyangoz Troy da burada olup olanları görseydi. Gerçi Troy salağın teki, görse ne olacak ki? Ama bunları görüp anlayabilseydi, muhtemelen bu deneyimi beğenir, tadını çıkarırdı.

Derken Ian gördüklerinden bir anda kopuyor. On sekizinci kattan geçerken vücudunun ona son ihanetine tanıklık ediyor. Özgürlük içgüdüğü daha önce de benzer açığavurumlar yaşatmıştı. Şu kadarcık bir uçuşun sonucunda bile fanusun içinde geçirdiği aylar boyunca yaşadığından fazlasını görmüştü.

Ayrıca, bu ortamda nefes alamadığını öğrenmiş, göz kapaklarının çok faydalı şeyler olduğunu keşfetmişti. Ne yazık ki evrim onu göz kapaklarından mahrum bırakmış ve böylesi bir uçuşa hazırlıksız yakalanmasına yol açmıştı. Bunun yanı sıra, suda zahmetsizce yüzmeye olanak sağlayan vücudunun aerodinamik yapısının onu burun üstü dalışa geçmiş bir roketle dönüştürdüğünü fark ediyor. Burnu aşağıda, havayı iten kuyruğu yukarıda, kafası yere doğru, gittikçe hızlanan bir roket gibi, suda yüzyormuşçasına yere doğru uçuyor. Artık yuvarlanmıyor. Düşüşü az öncekine göre çok daha düz ve çok daha fena hale geliyor.

Artık gökyüzünü göremiyor. Aşağıda biriken kalabalığı da göremiyor. Binalar etrafını sarıyor, beton kuleler ufku ele geçiriyor, metal ve cam her yanını boğuyor. Yanından geçtiği balkonlar ritmik bir şekilde, sırasıyla kayboluyor. Bir bombanın hızı ve kararlılığıyla on yedinci katın önünden geçiyor ve bir sonraki dehşet verici hatıraya doğru dalışa başlıyor.

“Şimdi... Ne yapıyordum ben?” diye düşünüyor o aşamada.

Bir kere daha anlayacak düşmekte olduğunu. Kısa bir süre sonra da binanın girişindeki betona çakılacak.

Bölüm 19

Katie aşkın büyüsunü merdiven altındaki temizlik odasında buluyor

Hayat ve onunla ilgili her türlü ses, merdiven boşluğunda dağılıp kayboluyor. Beton duvarlar, sesleri içeride tutma ve bazılarını da içeri sokmama görevi görüyorlar. Katie, kendi kalbiyle ilgili de aynı şeyi düşünüyor. Onun kalbi de seçici geçirgen, aşkı ve acıyı içeri alıyor, onun dışında hiçbir şeyi kabul etmiyor. Geçmişteki kalp kırıklıklarının hiçbirinin doğru dürüst üstesinden gelememi. Her seferinde kalbi biraz daha kırıldı. Kalbinin asla iyileşememesiyle yaşamayı öğrendi.

Connor'la ilk kez, onun iş saatlerinde, antropoloji bölümünün merdivenlerinin altındaki ortak ofisinde görüşmüşlerdi. Eski, tozlu, yüz yıl önce yapılmış bir binaydı. Bal renkli tuğlalar ve eski püskü pencereler ile iklimaların ve tasarruflu ampullerin uyumsuz modernliğinin bir arada olduğu tuhaf bir mimari karışımın ürünüydü bina.

Connor'ın odası, zemin katta bir yerdeydi. Odada iki tane masa vardı; bir tanesi merdivenin yükseldiği yerin hemen altına sokuşturulmuş, diğeri de dikey uzanan iki borunun arasına sıkıştırılmıştı. Borulardan biri sürekli sıcaklık yayıyor, diğeri de ne zaman biri üst kattaki erkekler tuvaletinde sifonu çekse ya da çeşmeyi açsa sulu sesler çıkarıyordu.

Odanın her düz yüzeyine kitaplar yerleştirilmişti. Yerlerde fotokopi şeklinde ders notları vardı. Ayrıca odanın her yerine rastgele kahve kupaları saçılmıştı. Toz ve kâğıt kokusuyla rutubet ve küf kokusu birbirine karışıyordu. Odanın ışığı sarıydı, yetersizdi. Masaların üzerinde okuma lambaları ve tavanda da zayıf, çıplak bir ampul vardı. Ofisin kapısında herhangi bir sayı ya da isim yoktu. Sadece kısmen eskimiş harflerle "Temizlik Malzemeleri" yazıyordu.

Kapı açıktı ama Katie yine de çaldı kapıyı.

Connor da sandalyesinde dönüp, "Hoş geldin," dedi ve Katie'yi gördüğü için olacak ki gözleri parladı. "Gelsene."

"Odanı bulmak çok zormuş," dedi Katie sıkış tıkış odaya adımını atarken. Connor gülümseyip ayağa kalktı. Odanın tavanı çok alçak olduğu için hafifçe eğik duruyordu aslında. Kendisine uzatılan eli geri çevirmeyip Katie'yle tokalaştı. Katie kendini tanıtmaya girişti ama Connor çok uzatmadan, "Senin kim olduğunu biliyorum," diye araya girdi.

Okulda üç yüzün üzerinde öğrenci olduğundan, tanınmak hoşuna gitmişti Katie'nin. Artık kalabalığın içinde daha az yalnız hissetmesini sağlayacak bir sebebi vardı. Birbirlerine, iki yabancıya göre biraz yakın duruyorlardı. Bu, odada fazla yer olmamasındandı belki de.

O kadar yakın duruyorlardı ki Katie Connor'ın nefesini teninde hissedebiliyordu. Nane gibi kokuyor, belki de naneli sakızdır diye düşünmüştü.

"Evet, merdivenlerin altına sıkıştırıldık. Gözlerden irak konular üzerinde çalışan gözlerden irak iki lisansüstü öğrencisi için gözlerden irak bir oda," dedi Connor gülümseyerek. Dudaklarının şekli de harikaydı, arkasındaki bembeyaz dişleri de. "Beni nereye atacaklarını bulaamadılar. Ben de buradayım işte, gözlerden uzak bir yere tıkıştırılmış halde, Lonnie'yle vakit geçiriyorum."

Konuşurken çenesiyle yan tarafta, merdivenlerin en alçak tarafında oturan kişiyi işaret etmişti. Katie ise adamın orada olduğunu fark etmemişti. Adam dizüstü bilgisayarının ekranındaki yansımasına bakılırsa sessizce çalışıyordu. Katie'nin gözleri hep Connor'ın üstündeydi. Connor da onun elini hâlâ bırakmamıştı.

Lonnie günlerdir bilgisayarın karşısından kalkmamış, hiç ara vermemiş, hatta hiç yıkanmamış gibi görünüyordu. Connor'la Katie orada değilmiş gibi davranıyordu. Hatta o kadar kayıtsızdı ki odada yalnızmış gibi gaz bile çıkartmıştı. Ondan başkası yapmış olamazdı; Katie Connor'ın ifadesinden anlamıştı bunu.

Kirlenmiş havaya karşı yüzünü ekşiten Connor Katie'ye dönerek, "Başka bir yere gitmek ister misin? Sana bir kahve ısmarlayabilirim," dedi. Katie'nin aşk macerası işte bu sözlerle başlamıştı.

Seville'in merdiven boşluğu kararınca Katie hayallerinden uyanıyor ve bu karanlıkta Connor'ı düşünmemeye karar veriyor. Bir sonraki çöküşünün, başarısız ilişkisinin onun olmasını istemiyor. Annesinin evinde sabahlara kadar oturup, karalar bağlayarak kendi kendine "Neden?" "Nasıl olur?" gibi cevabı olmayan sorular

sorup durmayacak.

Connor'ın "Seni seviyorum" diyeceği kesin. Sorun, onun bu tür duyguları içine atmasında değil. Bazı insanlar sevseler de aşklarını ilan edemezler. Onlar karşılındakini öyle çok severler ki duygularını açığa vurup sevdiklerini korkutmak istemezler. Bazıları da zayıf görünmekten korktukları için duygularını açığa vurmaz. Belki Connor da bu insanlardandır, zayıf ve utangaçtır.

Merdivenlerin ışıkları yeniden yanıyor.

Katie karşısındaki tabelada "8. Kat" yazısını okuyor. Sonraki basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlıyor. Elindeki eczane poşeti de onunla birlikte salınıyor. Üst katlardaki merdivenlerden insan sesleri ve kıpırtıları geliyor. Korkuluklara yaslanıp, katlar arasında spiraller çizen merdivenlerin ortasındaki boşluğa bakıyor.

Kahve içmeye, kampüsün dışında bir yere gitmişlerdi ve Katie yol boyunca sınavlarla ilgili sormak istediği her şeyi sormuştu. Connor bütün sorulara samimiyetle cevap verirken her şeyden daha fazla yardım etmek ister gibiydi. Sandalyelerine yerleştiklerinde, masalarındaki kahvelerin buharı tüterken kafenin içi de akşam yemeği için gelen insanlarla dolmaya başlamıştı.

"O köpeği seviyordum," dedi Connor, kalabalığın gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle. "Otobüs ona çarptığında onun için ağladım. En az bir hafta ağladım arkasından."

Katie gülümserken ince tondan, kedi gibi yumuşak bir ses çıkardı. Ardından elini uzatıp, Connor'ın masanın üzerinde duran elinin üzerine koydu.

Connor Katie'ye bakıp kıkırdadı. "Neden gülüyorsun? Büyük bir travma yaşadım ben."

"Hayır, hayır!" dese de yüzündeki o sırıtışa hâlâ

engel olamıyordu Katie. “Yanlış anladın. Gerçekten kötü bir olay. Üstelik okul otobüsünün çarpması ayrıca berbat bir şey. Seni anlayabiliyorum. Korkunç bir şey!”

“Hayatımın en yalnız geçirdiğim yazıydı. Etrafta benim yaşımda pek çocuk yoktu. Genellikle yaşlılar vardı. Ailem çok geç sahip olmuş bana. Ben kazara olmuşum.”

“Zavallı çocuk! Ailen sana o köpeğin yerine başka almadı mı?”

“Hayır. Ian’ı nasıl atlattığımı görünce bana başka hayvan almaktan vazgeçtiler. Bir hayvan daha kaybedersem kendimi toparlayamayacağımı düşünmüş olmalılar. Belki de haklıydılar.”

Katie o akşam Connor’ın dairesine gitti. Yatakta biraz debelenmelerinden sonra Connor uyuyakalmıştı. Katie onun yanında, eli Connor’ın başının üstünde, bir süre uyumadan durdu. Connor’ın saçları Katie’nin parmaklarının arasından akıp gidiyordu. Bir yandan da bu adama âşık olabileceğini düşünüyordu. Nasıl olmasındı ki? Mükemmel görünüyordu. Yakışıklıydı ve harika bir kalbi vardı. Biraz çulsuz olsa da iyi bir çocuktu. Karşısındakini mutlu etmek için elinden geleni yapacak birine benziyordu. En azından o zamanlar öyle görünüyordu. Ama zaman geçtikçe, ona olan tutkusuna karşılık bulmayı daha çok istemeye başladı.

Connor çok şeye sahip değil ama elindekiyle en iyisini yapmaya çalışan biri. Elinde bir şeyden az miktarda varsa yine de verir ki verdiği şey daha kayda değer görünsün. Mesela geçen akşam; bir şişe şarap almıştı ve ikisi bütün gece kafaları çekmişlerdi. Sonra yumuşak bir müzik eşliğinde döşeği yere serip balkon kapısının karşısına koydular.

“Yıldızların arasında yapmak istiyorum,” dedi Connor. “Yer ve gök arasında yapabileceğimin en iyisi budur.”

Çok romantikti. Daha fazlasını yapamadığı için mahcuptu. Ama yine de, verdikleri yeter de artardı bile. Seville on Roxy’nin yukarılarında, gökyüzüyle iç içe seviştiler. Katie bir ara, şehir ışıklarının fazla parlak olduğunu, yıldızları göremediğini fark etti. Çok da sorun değildi. Sonuçta birlikte sarılmış yatıyorlardı. Birbirlerinin kolları üzerinde yatmış, şehrin ışıklarını seyrediyorlardı.

“Seni seviyorum,” dedi Katie. Kalbi hızla çarpıyordu, göğsünde bir gerginlik hâkimdi. Aynı sözleri o da duymak istiyordu karşılık olarak. Bu kadar olandan sonra Connor’ın o sözleri söylemesi çok zor olmasa gerekti.

Connor ise homurdanarak, kendinde değilmiş gibi bir ses çıkardı. Az önce uyanık gibi görünse de, şimdi çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Bölüm 20

Zampara Connor Radley işaretleri görüyor. Her yerdeler.

Connor, Faye'in koridorda yürüyüşünü seyrediyor. Ayakları üzerinde durmakta zorlanıyor. Sanki dikkatini toplayamıyor, dalgın veya sarhoş gibi. Faye'in kışının kot pantolonunun içini doldurmasına bayılıyor. Sallantılı yürüyüşüyle birlikte kıcı da sallanıyor. Kot pantolonunun kalçaların altında kalan kısmındaki kırıksıklığa da özellikle bayılıyor. Kapıyı kapatıp içeri girmeden önce derin bir iç çekiyor.

Ve Connor bir anda, dairesindeki kargaşayla baş başa kalıyor. Karşısına çıkan porno dergileri, boшта duran kıyafetleri ve giriş kapısıyla balkon kapısı arasındaki muhtelif çöpleri topluyor. İki kapı arasındaki güzergâhı tamamladığında, elleri kolları bir dizi açılmamış prezervatif, giysi ve buruşturulup top yapılmış kâğıt mendillerle dolu.

Balkon kapısına geldiğindeyse duraklıyor.

Ian fanusunda, bir yönde daireler çizerek yüzüyor. Sonra birden vazgeçip diğer yöne dönüyor ve daire çizmeye devam ediyor.

Salyangoz, fanusun ortasından biraz yukarıda küçük, kahverengi bir nokta gibi. Ian salyangozun yanında ara sıra durup onu didikliyor, sonra da yüzmeye devam ediyor. Fanusun içindeki kale ilkel zamanları çağrıştırırcasına duruyor suyun dibinde. Ancak kalelerin pembe olmadığı, plastik olmadığı, suyun dibine batık olmadığı gerçeği göz ardı edilmiş.

Connor bir an kalenin ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyor. Kalede görevli minicik okçular o küçücük oklarıyla tepelerinde yüzen devasa Japon balığını haklayabilecekmiş gibi bir kararlılıkla nöbetlerini tutuyorlar.

Fanusun üzerinde tezin sayfaları, hafif esen rüzgârda uçmamaları için bir kahve kupasıyla sabitlenmiş duruyorlar.

Connor, dairenin havasını kokluyor. İçerisi saatlerce durmuş ter, nefes ve sperm kokuyor. Kapıyı kapata-mıyor. Dışarı da içerisi gibi sıcak. Eli kapının kolunda, öylece duruyor. Balkondan dışarı bakıyor. Bir terslik var. Onu buraya çakılı koyan bir şey var. Burada adeta çivilenmiş gibi durmasına sebep bir şey olmalı, ama ne?

"Nedir bu?" diye düşünüyor. "Ortada bir terslik var ve ben bunu bulamıyorum."

Temiz hava Connor'ın üzerine, dairenin içine esiyor. Sanki patavatsız rüzgâr, bu daireye taşınmasından beri olanları temizlemeye çalışırcasına esiyor. Connor derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor, az önce yaşadıklarını zihninden atmaya çalışıyor. Böylece etrafına arınmış gözlerle bakıp sorunun ne olduğunu anlayabilecek. Uzunca bir nefes verdikten sonra gözlerini açıp balkonu yeniden

incelemeye başlıyor.

Karşısındaki manzara çok basit. Onu bu kadar meraklandıracak hiçbir şey yok aslında. Hele arkasındaki dairenin içi bu haldeyken kafasına takacağı bir şey yok balkonda. Ama yine de, bir sebepten ötürü, bir yerde bir bit yeniği olduğunu düşünüyor.

Kahve kupasının üzerinde “Paleoklimatologlar yaparsa pis yapar” yazıyor.

Büyük bir vicdan azabı duyuyor. Öyle ki her şeyi bırakıp, daireyi terk edip hiç dönmemeyi düşünüyor. Balkondaki her neyse onu kaçtırmaya yetecek bir sorun.

Asansöre gidecek, “aşağı” okun olduğu düğmeye basacak, girişe inecek, anahtarları posta kutusuna atacacak, dış kapıya omuz atıp çıkacak ve durmadan yürümeye devam edecek. Sokakta, mahallede, şehrin kenarında, kıtanın sonunda her şeyden kaçmış olacak.

Otoban kenarlarındaki kamyon parklarından, kumarhane reklamlarının olduğu panolardan, küçük köy dükkânlarının önünden, tozlu benzinliklerin yanından geçerek bir okyanus kasabasına varacak. Oradaki kumlardan, plajdan geçerek, kumların ayaklarının altında kaybolmasına kadar yürümeye devam edecek. Sonra yüzmeye başlayacak, açık mavi sular siyaha dönüşene kadar kulaç atacacak, karanlık derinliklerdeki bilinmeyen canavarlar, suda minik ipliklere asılı ışıldayan yaratıklar gözlerinin önünden geçecek. Sonsuz derinliklerde küçük bir insan kalıntısı olarak, olanca gücüyle kollarını, bacaklarını sallayarak ilerlemeye çalışacak, ancak ne kadar çırpınırsa çırpınsın hiçliğin derinliklerinde nafile olacak. Bacakları halsiz düşecek, vücudu daha fazla dayanamayarak suyun derinliklerinde hiç var olmamış gibi, iz bırakmadan kaybolup gidecek.

Bir süre sonra Connor terk etmek istediği şeyin da-iresi olmadığını anlıyor. Kaçmak istediği şey çok daha zor. Connor kendinden kaçmak istiyor. Böyle düşünme-sine sebep olanın kahve kupası olduğunu anlıyor. Suçlu bulundu; balkondaki özel yapım, ucuz, kenarında kah-veli dudak izleri bulunan kupa.

Kupa, Katie'nin hediyesiydi. Diğer kızlardan bi-rinin değil. Giysiler üzerine baskı, çıkartma, hediyelik eşya gibi şeyler yapan bir dükkânda yaptırmıştı onu. Ian da Katie'nin hediyesiydi. Connor'ın emekliler arasında geçen çocukluğu ve köpeğine olanlardan sonra almıştı balığı.

Şimdiyse yanına geliyor Katie. Sallanan asansöre binmiş, bu kata doğru çıkıyor. Connor'ı görmeye geliyor. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için geliyor. Onu umursuyor. Katie asansörle katları çıktıkça Faye de merdivenlerden katları iniyor. Connor, ihanetinin sır ola-rak kalacağından emin.

Balkona arkasını döndüğünde mutfak tezgâhının üzerindeki boş şarap kadehini görüyor. Onu da Katie almıştı. Şarabı birlikte içmişlerdi. Sonra döşeği balkon kapısının oraya indirmişler ve şehrin binlerce ışığını sey-re dalmışlardı. Connor ona yıldızların altında sevişmeyi teklif etmişti ama ne yazık ki şehrin fazlaca parlak ışıkla-rı yüzünden yıldızları pek görememişlerdi.

Yine de Katie'yi oracıkta, camlı kapının önünde be-cermişti. Aslında pencerenin önünde olmak istemesinin nedeni, karşıdaki apartmanın üst katında yaşayan çiftin kendilerini teleskopla izlediğini düşünmesiydi. Karşıda-ki apartmanda yaşayan çift onları gerçekten de izlemişti bu arada. Hem de iki kere. Ama o ve Katie her ikisinin de işi bittikten sonra geç vakitlere kadar sohbet etmiş-

lerdi. Sonra da Katie'nin sesinin yumuşaklığıyla uykuya dalmıştı.

Lavabonun kenarında sallama çay poşeti kalmış.

Katie sabah işe gitmeden önce çay yapmıştı Connor için.

Hatırası bir bergamotlu çay kalıntısında bile yaşıyor.

Her yer ondan parçalarla dolu. Buradaki her şey Connor'a onu hatırlatıyor.

Banyo çöpündeki ucu lekeli kulak çubuklarında, banyo süzgecine ilişmiş saç tellerinde, kanepenin kenarında duran moda dergisinde; her yerde onun hatıralarını görmek mümkün.

"Sevgilinizle ilgili aşırı titiz misiniz?" testi yapmışlardı ve Katie "evet", Connor "hayır" çıkmıştı.

Pişmanlıktan Connor'ın midesi yanıyor. Nasıl olur da bu hususu göz ardı edebildi? Fanusun içindeki pembe kalenin yanındaki okçular gibi küçülmüş hissediyor kendini. Durum ortada. Kıtaların büyüklüğü üzerinde, sonsuz karanlık derinliklerde bir hiç olduğunu düşününce, Katie'yle birlikte daha fazlasını ifade edebileceğini biliyor. Onunla birlikteyken kaçması gerekmeyecek. Onunla birlikteyken karanlık derinliklerde evindeymiş gibi güvende olabilecek.

Evin muhtelif yerlerinde bıraktığı her şey, onun varlığını hatırlatan her şey o koca okyanusun o kadar da yalnız olmadığını hissettiriyor. Nihayetinde, etrafına bakarak hiçbir şeyin o kadar da önemli olmadığına karar veriyor. Katie onun hayatında çok kısa zamandır var ama en küçük şeyler bile bir araya gelerek büyük bir şey meydana getiriyor; dünyanın en harika, en güzel şeyini. Bunu nasıl olur da göremez?

"Faye'in benim hayatımda ne işi var?" diye düşünüyor.

"Peki Deb neden var?"

Bir elindeki porno dergilerine, öbür elindeki peçetelere bakıyor ve nerede yanlış yaptığını anlıyor. Ellerindekiler utancını yüzüne vurup, Katie'ye karşı daha iyi biri olması gerektiğini söylüyor. Hepsi birden Connor'ın Katie'ye bağlılığını anlamasını sağlıyorlar.

"Benim derdim ne ki bir Katie yetmiyor?"

"Faye yatakta kesinlikle çok iyi."

"Deb yatakta harika, efsane!"

"Her ikisi de çok iyi. Ama o kadar. Daha fazla bir şeyleri yok. Tek fark, birinin sarışın, diğerkinin kızıl olması. Deb ve Faye, değiştirerek yatağa atmak için harika bedenler."

Katie de yatakta iyi, güzel, her zaman neşelendiren bir gülüşü var. Diğerlerinden daha da fazlasını hak ediyor. Onunla pencerenin önünde seviştikleri zamanı hatırlıyor. Şehrin gece halini seyrederken sohbet etmişlerdi. Konuşmalarının arasındaki boşlukları doldurmak için özel çaba harcamamışlardı. Söyleyecek şey bulmak için düşünmeleri gerekmiyordu. Bunu fark ettiklerinde sabahın üçü olmuştu bile.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Etrafa baktıkça Katie'yi hatırlatan başka şeyler de görüyor. Her yere dağılmışlar. Daha önce hiçbir kadında böyle olmamıştı.

"Peki o zaman neden Faye ve Deb var hayatımda?"

Katie'nin aramasına ve gelişine verdiği tepki bile onun için önemli olduğunu gösteriyor. Gerçekten neler hissettiğini ortaya koyuyor. Faye'le iş üstünde yakalanmamalıydı çünkü bu durum Katie'yi üzebilirdi. Böylece

Katie'nin diğer tüm kişilerden daha önemli olduğu belli oluyor. Üstelik daha önce hiç yakalanmamıştı. Hiç.

"Bu durum aşkla ilgili bir şey olabilir mi?" diye düşünüyor Connor. Acaba bu bir işaret mi? Acaba aşk budur diye yanıp sönen neon ışıklı tabela mı bunlar?

"Yoksa aşk daha aşamalı bir şey mi? Yani insanların büyüdüğü içine adım adım daldığı bir şey mi?"

"Yoksa bir işaret mi? Bir işarete ihtiyacım var," diye düşünüyor.

O anda apartmana sessizlik çöküyor. Yatağın kenarındaki lamba sönüyor. Buzdolabının kompresörü duruyor. Binanın her yanını bir sessizlik sarıyor. Bütün sesler kesilmiyor aslında, sadece öyle bir his oluşuyor. Elektrikli cihazların derinden gelen sesleri kesiliyor. Çalıştıkları zaman hiç duyulmazlar ama durdukları zamanki sessizlikleri gerçekten kayda değer.

Connor caddedeki trafiğin sesini dinliyor.

Connor kendinde bir sorun olduğunu farkında.

Connor bir şeyin değişmesi gerektiğini biliyor, sadece ne olduğunu bilemiyor.

Odanın ışığı yeniden yanıyor. Buzdolabı yeniden hayata dönüyor. Fırının saatinde yeşil sekizler yanıp sönmeye başlıyor.

"Katie'yi seviyorum," diye düşünüyor Connor. "Bugüne kadar hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bölüm 21

Şeytani Cazibe Faye aşkının son kalıntılarını da bırakıp inişine başlıyor

Faye çöp ünitesinin kapısını açıyor. Menteşeleri acayip gıcırıyor. Ayrıca kapının kolu da pislik içinde. Elini pembe gömleğine siliyor. Kapı arkasından kapanıyor. Duvarlar kirli beyaz renge boyanmış. Çöp ünitesinin duvarlarında, kapıya yakın yerlerde yoğunlaşan çeşitli renklerde yağ lekeleri ve kirler var. Faye pembe gömleğin kenarını bez olarak kullanıp kapıyı açıyor. Koku yüzünden kusacak gibi oluyor. İçeriden gelen iğrenç koku bir sıvı gibi yüzüne yapışıyor.

Çöp poşetini içeri fırlatıyor. Şeffaf poşetin kenarındaki elma kokulu prezervatifin görüntüsü çöp yığınının derinliklerinde kaybolup gidiyor. Çöp ünitesinin kenarlarına çarparak düşen poşetin uzaklaşan yumuşak sesini duyabiliyor. Kapının kolunu bırakırken elini yıkama ihtiyacı hissediyor. Çöp ünitesinin kapısı hızlıca çarparak ses çıkarıyor. Faye yine gömleğinin köşesiyle kapıyı

açıyor. Merdiven boşluğuna çıktığında burnundan derin bir nefes alıp yapışkan çöp kokusunun çıkması için uğraşıyor.

Basamaklara götüren işaretleri takip ediyor Faye. Seville on Roxy'nin merdivenlerini daha önce hiç görmemişti. Connor en üst katta oturuyor. Her zaman asansörle çıkardı ama bu sefer merdivenleri kullanmak zorunda. Connor'ın da tembihlediği üzere, diğer kızla olası bir karşılaşmayı göze alamazdı.

"Görsem de o mu bilemem ki," diye düşünüyor Faye.

Faye, Katie'yi biliyor. Onu hiç görmedi ama Connor habire onun hakkında bir şeyler anlattığı için onu ismen de olsa tanıyor.

Katie harika bir kız, harika bacaklar, harika kollar, göğüsler, gözler ve saçlar... Bundan iyisi can sağlığı.

Faye, Connor'ın hali hazırda Katie ve kendisi dışında başka kızlarla da birlikte olduğunu biliyor. İlişkileri fiziksel olduğu sürece sorun da etmiyor bunu. Faye'in de portföyünde kendi âşıkları var ve sırf Connor'ı kıskandırmak için onlar hakkında konuşmaktan çekinmiyor. İşe yarıyor da.

Faye her insanın hayatta farklı işlevleri olduğunu düşünüyor. Hiç kimse her ihtiyacı karşılayacak kapasitede olamaz. Bazılarının muhabbeti iyidir, bazıları yatağa atmak için, bazıları ağır eşyaları yerinden kaldırmak için, bazıları da birlikte sinemaya gitmek için iyidir. Faye kendini basit erkeklere göre oldukça karmaşık görüyor. Kendisi asla tek bir erkeğin tatmin edebileceği biri değil.

Yirmi yedi kat. Girişe kadar yirmi yedi katlık merdiven. Neden kabul etti ki merdivenlerden inmeyi? Connor bunu ödeyecek! Yetmezmiş gibi bir de çöpçü kadın

oldu onun için. Connor'a duyduğu duygusal yakınlığın sınırlarını zorlayan son damla oldu bu.

"Hayır, aslında duygusal yakınlık değil. Daha ziyade şehvet," diye düşünüyor Faye. Duygusal yakınlık, şehvetin son noktasıdır. Duygusal yakınlık olunca basit fiziksel temastan fazlası oluyor. Bedenlerin düzenli aralıklarla harmanlanmasından daha fazlası paylaşılıyor o zaman.

Derin bir iç çekerek merdiven boşluğuna yöneliyor. Merdiven boşluğundan ona doğru da derin bir iç çekme yankılanıyor. Sağ tarafında çatıya yarım kat basamak çıkıyor. Çatıya açılan kapının mandalında asma kilit var. Sol tarafında spiral gibi kıvrılan, alt kata inen merdivenler var. Korkuluklara yaslanıp, merdivenlerin ortasındaki yuvarlak boşluktan aşağı bakıyor. Korkuluklar sarmal şekiller halinde kıvrılıp sonsuzlukta kayboluyorlar.

Birkaç kat aşağıda, korkuluklara tutunan bir el dikkatini çekiyor. Sonra el birden kayboluyor. Yoksa aklı ona oyunlar oynamaya mı başladı? O el hiç olmadı mı yoksa? Hayal mi gördü?

Daha ilk adımını atarken yirmi yedi lanet katı nasıl ineceğini düşünüyor. Merdivenlerin hepsini sayıp, sayıyı aklında tutup, günün birinde Connor'a karşı kullanmayı düşünüyor. Acaba yapabilir mi?

Sonra merdivenleri saymaktan vazgeçiyor. Çok sıkkıcı bir fikir. Değmez. Basamakları saymadan da bu inişi Connor'a ödetebilir.

"Merdivenleri kullan," dedi resmen yahu! İlk anda, Onun da içinden, "Siktir git," demek geçti ama kendini tutmayı başardı.

Normalde Connor'ı azarlaması gerekirdi ama Connor o kadar şirin görünüyordu ki, yüzündeki o yalvarır

gibi bakışı ve ağustos sıcağında terlemiş bisikletli kur-yelerinkine benzer seksi vücudu Faye'i yumuşatmaya yetmişti. Connor'ın teninde sevişmelerinden kalan ter izleri duruyordu. Kaslı kıvrımları, eşofman altının çıplak belindeki duruşu, üstsüz vücudu, hepsi çok seksiydi. Connor topyekûn seksiydi zaten.

Basamaklardan inerken dizlerini birbirine sürtüyor. Connor'la seviştikleri anları kendine hatırlatmaya çalışıyor. Kasıklarının arasındaki sertliği hissetmeye çalışıyor.

Faye'in mevcut üç âşığından biri Connor. Diğerlerinden biri üniversite kütüphanesindeki çocuk. Adını bile zor anımsıyor ama her zaman psikoloji kısmında takıldığını hatırlıyor. Kütüphanenin çalışma bölümünde, kitapların olduğu yerden ayrılmış yerde oluyor genellikle. Yuvarlak, tel çerçeveli gözlükleri var. Sakalı her zaman iyi toplanmış, keskin çene hatlarını ön plana çıkarıyor. Sürekli kitap okuyor. Kitap kurdu olması onu çok seksi yapıyor. Hiç konuşmuyorlar. Sadece bölmenin arkasında hızlıca sevişip ayrılıyorlar. Sonuçta orası kütüphane, orada konuşulmaz.

Bir de havuzdaki Janine var. Aslında Faye dişi fıstıklara pek bulaşmaz ama Janine farklı. O çok narin biri. Tek sorunu sevişirken hayvan gibi sesler çıkarıyor olması. Babun gibi. Harika bir vücudu var. Her gün kilometrelerce yüzmenin çok faydası olmuş. Bir defada havuzun öbür tarafına kadar yüzüyor. Faye bazen kampüsün havuzuna gidiyor, Janine'in orada olup olmadığına bakıyor. Genellikle orada. Faye tribünlerde oturuyor ve onun harika vücudunun, yumuşak ve yineleyen hareketlerle suyu keserek ilerlemesini izliyor. Bazen birlikte yüzüyorlar. Hiç konuşmuyorlar. Sadece suyun rahatlatıcı hareketlerini ve kulaklarındaki köpürmesini dinliyor. Kafasını dağıtıyor,

sakinleşiyor. Faye'in erkekleri fazla yorucu bulmaya başladı. Şu sıralarda Janine harika bir kaçamak onun için.

Bir de Connor var. Hem iyi hem de kötü anlamda yorucu Connor.

Faye, Connor'ın hatırasına istemsiz biçimde inleyerek cevap veriyor.

Şimdi geldiği katın girişinde "21. Kat" yazıyor. Su şişesinin kapağını açarak bir yudum içiyor. Merdivenlerde başka insanların da sesleri duyuluyor. Mırıldanmalar ve ayak sesleri geliyor kulağına. Tırabzanlara çarpan belli belirsiz metal tangırtıları da duyulabiliyor. Su şişesinin kapağının çıkardığı yumuşak ses bile duyulabiliyor. Faye ağzını elinin üstüyle siliyor.

Seslerin aşağıdan mı, yukarıdan mı geldiğini tam olarak anlayamıyor, çünkü sesler beton duvarlarda fazlasıyla yankılanıyor. O da tüm bu seslere bir iç çekiş ekliyor. Gülümsüyor. Bu sesi herkes bilir; cinsel birleşme sonrası, derinden gelen bir iç çekişin sesi bu. Faye az önce en harikasından, en sertinden, en şiddetlisinden, ef-sanevi bir sevişmesi olduğunu herkes bil...

Basamaklardan birinin ortasında tökezliyor Faye. Bir an vücudu tepeden tırnağa adrenalin sıçramasıyla ısınıyor. Elinden düşen su şişesi merdivenlerden sekerek yuvarlanıyor. Faye dengesini sağlamayı başardığında kendi kendine gülüyor.

Merdivenlerden yuvarlanan şişenin sesi aniden kesiliyor.

"İyi misiniz?" diyen bir erkeğin sesi geliyor aşağılardan. Bir elinde göğsüne bastırıldığı bir paket, diğer elinde de şişe tutan bir erkek beliriyor karşısında. Bacakları biraz parantez gibi, ayak parmakları birbirine doğru dönük.

“Evet,” diye yanıtlıyor Faye. “Bir an dengemi kaybettim sadece, boş bastım.”

“Anlıyorum. Olur öyle ara sıra,” diyor adam.

Bölüm 22

Jimenez karanlıkta bir şey görüyor

Yangın bir toplu iğne başı kadarcık mavi bir alevle başlıyor. Küçük, dört tarafa ışın yayan bir yıldız gibi görünüyor başlangıçta. Halesi olan dört kollu bir yıldız. Hafif bir çıtırtı çıkarıyor. Çıtırtı sesi, Jimenez'in ninesinin eski transistörlü radyosunun çıkardıklarına benziyor. Ara sıra akşam yemeklerinden sonra gece ajansını dinlemek isteyen ninesi radyoyu açtığında benzer sesler çıkardı.

Kıvılcım asansörün karanlığında yüzüyor, havada geometrik bir şekil çizerek aynaların yansımasındaki sonsuzluğa uzanıyor. Sonra da parlak mavi noktacıklardan müteşekkil kendi mavi takımyıldızını oluşturuyor. Sayısız noktacık, sonsuz karanlığın derin siyahlığını aydınlatıyor. Siyahlığın içinde anlık bir parlama bu. Kendi içindeki işleyişi anlaşılabilirseydi hem mucizevi bir varlık hem de muhteşem bir güzellik gibi görünebilirdi.

Ama Jimenez, kıvılcımın evrende bir yer işgal etme-

sinin sebebini biliyor ve korkuyor.

Bir şeyin sebebi belliyse o şey eski gizemini kaybeder. Sebebin bilinmesi hem harika bir keşiftir hem de berbat bir durumun ortaya çıkışını müjdelir. Harika olmasının sebebi, evrenin işleyişine dair küçük de olsa bir ipucu yakalanmasıdır. Berbat bir durum olmasıysa, her keşifle birlikte dünyanın gizeminin azar azar kaybolmasıdır.

Elektrik şokuyla beraber Jimenez'in kolu kasılıyor. Akım, kaslarından geçerek parmak uçlarından omuzlarına, vücudunun kenarından da toprağa ulaşıyor ve geçtiği yerlerin tümünü bir anda acı içinde kilitliyor. Kolundaki kasılmayla beraber Jimenez kabloları düşürüyor. Kolunu yeniden kontrol etmeye başladığında elektrik kalıntılarını silkelemeye çalışıyormuş gibi yana doğru sallıyor. Geride kalan, yanık bir kas ve derinlerdeki doku ağrısı. Ama Jimenez'in kolunu düşünecek vakti yok.

Kıvılcım saniyeler içinde büyüyor. Toplu iğne başı kadarken kibrit alevi büyüklüğüne ulaşıyor. Ortamın karanlığı yerini ateşin aydınlığına bırakıyor. Öyle ki, asansörün zifiri karanlığı ile ateşin büyük bir tezat oluşturan göz alıcı parlaklığı karşısında Jimenez gözlerini kısmak zorunda kalıyor.

Kıvılcım büyüyor. Parmaklarını uzatmış, dilini çıkarmış canlı bir varlık gibi havayı yalayıp açlığını gidecek bir şeyler arıyor. Duvardan yukarı doğru ilerleyip, orada karnını biraz doyuruyor, ardında siyah çizgiden oluşan kalıntılar bırakıyor.

İlerledikçe çitirdiyor, kıvılcımlar saçmaya devam ediyor.

Jimenez arka cebinden iş eldivenlerini çıkarıp, alevi eliyle sıkıştırarak söndürmeye çalışıyor. Ancak alev her

sıkıştırmanın sonunda kenarlardan sızmayı başarıp hayatta kalıyor. Yetmezmiş gibi eldivenleri ele geçirip onları da alevle çevrelemeye çalışıyor ama eldivenleri ele geçirmeye yetecek kadar güçlü değil.

Çok geçmeden kıvılcım olmaktan çıkıyor. Büyük olmasa da artık alev. Ardında yerlere dökülen yanmış kalıntılar bırakarak ilerlemeye devam ediyor. Asansörün küçük kabininde alevin sıcaklığı hemen hissediliyor. Jimenez yerdeki ateş enkazını ayaklarıyla çiğnerken bir yandan da eldivenleriyle alevi alt etmeye çalışıyor.

Jimenez, etrafını görebiliyor artık; karanlığın yerini alevler almış. Küçük kabin hemen ısınıyor. Jimenez'in kaşları boncuk boncuk terlemeye başlıyor. Bir yandan da yılmadan alevleri bastırmaya çalışıyor. Jimenez her saldırdığında alevler parlamayla birlikte homurdanarak karşılık veriyor; bir solup, bir canlanıp saldırılar karşısında dişlerini gösteriyorlar. Jimenez yenini bir anlığına aleve kaptırıyor ama hızlı ve şiddetli bir sarsmayla kurtarıyor çabucak.

Kırpışan ışıkların altında hava giderek koyulaşiyor. Önce kalın bir duman bulutu kabinin tavanına doğru yükseliyor, ardından birkaç santimetre kalınlığında ve neredeyse bir karış derinliğinde, katran karası bir bulut daha uçuyor yukarı doğru. Jimenez koluyla ağzını kapatıp giysisinin üzerinden nefes almaya çalışıyor. Diğer koluyla da saldırılarına devam ediyor. Duman mide bulandırmaya başlıyor. Yanan sanayi tipi kimyasalların ve plastiklerin isı genzini acıtıyor. Her nefes alışında tıkanıyor. Temiz hava almak için dizlerinin üzerine çökse de, kalın duman bulutu yukarıdan aşağı tüm kabini esir almaya çalışıyor. Çok geçmeden, kafası bulutun içine gömülmesin diye iyice çömelmek zorunda kalıyor.

Az sonra havasızlıktan öleceğini düşünüyor. Fazla zamanı kalmadı. Zaten kabin küçücük, hava da çok kirli.

“Beni bulduklarında eldivenlerim siyaha bulanmış, yakalarım yanmış olacak. Gözlerim kızarmış ve zararlı kimyasallardan zarar görmüş olacak. Bu yangının ne kadar aç olduğuna bağlı olarak ya tamamen ya da kısmen yanmış olacağım. Beni bulanlar, ‘Çok uğraşmış ama başaramamış,’ diyecekler ve ardından, ‘Bu yanmış adamın kim olduğunu biliyor musunuz?’ diye soracaklar. Etraftaki herkes omuz silkecek, yanan adamın kim olduğunu bilmediğini işaret edecek,” diye düşünüyor.

“Eşyalarımı karıştırdıklarında, bekâr, kimsesiz, sevgilisi olmayan, arkadaşı bile olmayan yalnız bir adam olduğumu anlayıp acıyacaklar bana. Geride, buzdolabındaki birkaç öğünlük yiyecekten başka bir şey bırakmamış olacağım. Bir de başucumdaki eski aşk romanı kalmış olacak. Dee-Dee Drake’in Aşkın Gizli Sniper’ı adlı kitabı, sadece sevişmekten ibaret olmayan eski aşkların anlatıldığı kitaplardan biri.”

Yangını söndürmeye çalışırken, bir yandan da ölümden sonra odasını temizlemeye gelecek adamları düşünüyor. “Bütün eşyalarım muhtemelen bir koliye sığar. En fazla iki koli olur. Hepsi de arka bahçe mezarlarına bile çıkarmaya değmeyecek şeyler.”

Hayata pek bir şey bırakmamış olacak. Zaten yaşamakla yaşamamak arasında geçen ve bir asansör kabininde boğulmakla son bulan bir ömürden ne beklenir ki?

“Hayat sigortamdan gelecek parayı vermek için bile birini bulamayacaklar. Paranın hepsi hayır kurumlarına bağışlanacak. Hayatımla ilgili birkaç satır bir şey yazdıracak olsalar beni tanıyan kimse çıkmayacak. Ölümümünden sonra adımlı yaşatacak en küçük bir iz bile kalmaya-

cak. Zamanın karanlığında tamamen yitip gideceğim," diye düşünüyor Jimenez.

"Böyle bir hayat bulmalarına izin veremem. Vermeyeceğim," deyip alevlere karşı savaşını hızlandırıyor. Elleriyle ateşi bastırıp boğmaya çalışıyor. Ateş gittikçe zayıflıyor. Jimenez baskın geldikçe alevler çekinikleşiyor.

Sonra her yer yeniden karanlık oluyor. Duvardan derin çıtırtılar gelmeye devam ediyor. Ateşin ısıttığı yerler soğumaya başlamış.

Kabin hâlâ havasız.

Jimenez kuru kuru öksürmeye başlıyor. Koluyla yüzünü siliyor. Acılı gözlerinden yaşlar akıyor, vücudu sanki bütün zararlı maddeleri dışarı atmaya çalışıyor.

Her yer dumanla kaplı. Ciğerleri bir nefes temiz havaya susamış. Baş dönüyor. En son temiz hava soluduğu anı hatırlamıyor bile. Her ne zamansa şimdi o bayatlamış havayı dışarı salma zamanı. Ama Jimenez hâlâ nefesini bırakmıyor çünkü onun yerine koyabileceği temiz hava yok.

Sonra asansörün tavanındaki giriş kapağını hatırlıyor.

Havasız karanlığın içinde önce zemini yokluyor, sonra kabinin duvarını buluyor. Ardından bel hizasındaki tırabzana çıkıp kıcını köşeye veriyor, ayakları birbirine dik tırabzanlar üzerinde duruyor, kolu tavana dayanmış halde parmaklarıyla tutabileceği bir kertik arıyor. Kapak neredeyse tam tepesinde. Kapağı itiyor ama kıpırdatmıyor. Sonra yumruğuyla vuruyor ve bir iki denemeden sonra kapak, menteşesinden yukarı doğru açılıyor.

Jimenez bu boşluktan geçmek için fazla iri bir adam, ama neyse ki burnuna gelen işaretler, asansörün içindeki havanın temizlenmeye başladığını söylüyor. İçerideki

duman, uzun asansör boşluğu boyunca yükselerek kabini terk ediyor yavaş yavaş. Yeniden nefes alabiliyor Jimenez. Başta küçük küçük, sonraları ise, hava temizlendikçe derin nefes almaya başlıyor. Hâlâ kötü kokuyor ama en azından yakmıyor artık.

Jimenez kapaktan kafasını çıkarıyor. Biraz yukarıdaki ikinci katın asansör kapısının altından koridorun loş ışığı sızıyor. Çıkışa bir kol boyu mesafede de asansörün şalteri duruyor. Gözlerini kırpıştırıp kısık gözlerle bakıyor. Şalterin alt tarafının yağlı ve tozlu olduğunu fark ediyor. Oysaki yağ ve kirin ters tarafta olması gerekiyordu. Kapaktan kolunu ve omzunu geçirip şalteri çeviriyor. Hemen o anda asansörün ışıkları yanıyor ve motora elektrik gelmesiyle birlikte kabin şöyle bir zıplıyor. Zıplama sesi yukarıdaki karanlık boşlukta yankılanıyor.

Jimenez yeniden kabine inip, üzerindeki kapağı kapatıyor.

Ağızındaki acı tat, burnundaki yanmış plastik kokusu, ızgara pişirilmiş gibi yanan eldivenler ve biraz pembeleşmiş tenini saymazsak yangından pek etkilenmemiş.

Panele bakıyor. Bazı parçalar yanmış olsa da her şey olması gereken yerinde bağlı duruyor. Panelin kapağını yerine koyup vidalıyor. Böylece yangının delillerinin çoğu karartılmış oluyor. Ancak panelin köşesinden gelen kor sıcağı hâlâ hissedilebiliyor.

Sonra bir düğmeye basıyor.

Kapılar açılıyor.

Derin bir iç çekerek giysilerini kokluyor. Üstünü değiştirmesi lazım. Yenileri yanmış. Üstü çöplük yangını gibi kokuyor. Panele birkaç defa vurduktan sonra üçüncü katın düğmesine basıyor. İlkinde tepki vermiyor ama ikincisinde yanıyor.

Asansörün kapıları yeniden kapanıyor.

Jimenez asansördeki kirli havayı temizleyebilecekmiş gibi, bir eliyle yelliyor içerisini. Sonra ellerini ceplerine sokup arkasına yaslanıyor ve yaptığı işe uzaktan bakıyor. Cebinde katlanmış bir parça kâğıt buluyor.

Kâğıdı cebinden çıkarıp okuyor: "Mutfak lavabosu damlatıyor. Daire 2507."

Kolay iş.

Bölüm 23

Garth, Faye'le karşılaşılıyor ve dairesine doğru uzun yolculuğunu tamamlıyor

Garth bir adım daha atamayacak halde. Bacak kasları adeta yanıyor. Aşırı uyarılma nedeniyle tuhaf bir şekilde seğiriyorlar.

“Yarın da böyle hissedeceğim,” diye düşünüyor. Acaba gerçekten evine çıkıp hayatına olağan şekilde devam mı edecek yoksa yarın sabah yorgunluktan bitmiş bir halde mi uyanacak?

Duvara yaslanıyor. Belindeki ıslaklığın üzerinde duvarın soğukluğunu hissedebiliyor. Siyah poşeti bir eline alıyor, diğerini kalçasının üzerine dayıyor ve bacağını gerdirmeye çalışıyor ki kramp girmesin.

Yirminci kata gelmiş. Sadece beş kat kaldı. Şu ana kadar eski formuna kavuşacağına dair defalarca söz verdi kendine. Geceleri bira içmeyi bırakacak. Ayrıca evine sağ salim varabilirse hayat sigortasının organ bağışı formunu doldurup bağışçı olacak. Ama aslında, bundan

önce verdiği yeni yıl sözlerinde olduğu gibi, bunları da tutmayacağına emin. Onlar sadece başa çıkma teknikleri.

Aniden, üst katlardan gelen bir patırtı ve hemen ardından duyduğu bir şaşırma nidası dikkatini dağıtıyor. Basamağın kenarında güzel bir kadın, dengesini kaybedip tökezliyor. Öne doğru eğiliyor, vücudu bu eğime daha fazla dayanamayınca beton basamaklara doğru düşüşe geçiyor. Garth ona doğru uzanıyor ama çok uzakta olduğunu fark ediyor. En azından basamağa düşüş hızını yavaşlatabileceğini düşünüyor. Yine de basamakların bittiği yere kadar birkaç defa zıplayacak gibi görünüyor.

Neyse ki kadının eli tam zamanında uzanıp tırabzanı yakalıyor ve ayaklarını sağlam basmayı başarıyor. Ama su şişesini düşürüyor ve şişe Garth'ın ayaklarının dibine kadar yuvarlanıyor. Kadın, kolları yanda, bacakları yayık halde ama artık dengesini sağlamış olarak karşısında duruyor. Doğruluyor ve derin bir nefes alıyor. Kendine gülüyormuş gibi bir ifade var yüzünde.

Garth, şişeyi yerden aldıktan sonra, "İyi misiniz?" diye soruyor. Diğer eliyle de paketini göğsüne sıkıca bastırmış halde tutuyor.

Kadın, yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla düşerken Garth'ı görmemiş. Kısa süreli denge kaybından sonra kontrolü sağlamış halde karşısındaki adama cevap veriyor. "Evet, iyiyim, sadece bir an dengemi kaybettim. Basamaklardan birini kaçırdım."

Kadın, Garth'a doğru merdivenlerden inmeye devam ediyor. Bir eliyle tırabzandan tutunarak zarif hareketlerle yaklaşıyor. Ayakları birbirinin tam önüne basıyor, bilekleri her adımda birbirine değecek gibi oluyor, kalçaları podyumdaki mankenlerin kalçaları gibi sallanıyor. Bez ayakkabı, kot pantolon ve pembe gömlek giymiş

olsa da muhteşem görünüyor. Saçını atkuyruğu şeklinde özensizce bağlamış. Başka bir şekilde bağlasa bu kadar güzel durmazdı. Makyaj yapmamış. Gerek de yok zaten. Teni pürüzsüz, kendiliğinden makyaj tonlarında ve tamamen doğal görünümlü. Giysileri az önce yataktan fırlamış gibi, ama şu anda üzerine bir elbise giydiren resmi bir davete katılabilecek durumda.

“Ne demek istediğinizi anlıyorum.”

Garth bu ifadenin gerçekte ne anlama geldiğini düşünüyor. Bir an dengesini kaybetmesi, basamağı kaçırması ne anlama geliyor olabilir?

“Ne diyorsa o işte,” diyor içinden.

Kadın başını sallıyor. Söylediklerinin anlamı onda saklı. Belki de Garth söylenenlerden fazlaca anlam çıkarmıştır. İstemsiz şekilde yanaklarında bir kızarıklık hissediyor. O kadar duygusal olduğu için kendine kızıyor. Kadının bu durumu fark etmemesini umuyor.

“Ben Garth,” diyor kadının son durduğu yere gelince. Elinde az önce önüne yuvarlanan su şişesi var.

“Faye,” diyor kadın, onu bir yandan süzerken. Şişesini almadan önce tokalaşmak üzere elini uzatıyor.

Garth nazik eli geri çevirmiyor. Ayı pençesi gibi parmaklarının arasındaki yumuşak eli iki kere, küçük hareketlerle aşağı yukarı sallıyor. Koltukaltlarından akan boncuk boncuk terler görünmesin diye dirseklerini vücudunun iki yanına yapıştırıyor. Berbat koktuğunun farkında. Ama kadın kesinlikle öyle değil.

“Epey zorlu bir tırmanış,” diyor Garth gülerek. “Üç oldu mola veriyorum dinlenmek için.”

“Korkunç bir şey. İnsanın evine ulaşabilmek için bu kadar basamağı çıkması çok zor. Aşağı inerken de aynı,” diyor ve takip edilmediğinden emin olmak için arkasına

bakıyor.

“Burada mı oturuyorsunuz?” diye soruyor Garth.

Faye küçük bir kahkaha atıyor. “Hayır. Sadece ziya-
rete geldim. Okuldan bir arkadaşıla ödev yaptık.”

Faye ve Garth bir an için birbirine bakıyor. Faye’in bakışları plastik poşete takılıyor. Garth da Faye’in dağı-
nık saçlarını inceliyor. Bir yandan birbirlerini tartarken
bir yandan ikisinin de sırları olduğunu düşünüyorlar.
Karşılıklı sırlar birbirine güven duymalarına engel oluş-
turuyor. İkisi de konuşmuyor. Faye geçip gidiyor, arkası-
na bile bakmıyor.

“Seninle tanıştığımıza sevindim Garth,” diyor Faye
ve omzunun üstünden arkaya doğru el sallıyor. “Kendi-
ne iyi bak.”

“Sen de Faye. İnerken adımlarına dikkat et.”

Aşağılardan Faye’in, “Hıhı, tamam,” dediği duyul-
uyor. Başını sallıyor.

Garth kadını bir süre daha izliyor. Merdivenlerde
kaybolana kadar bakıyor arkasından. Dairesine ulaşma-
sına beş kat kaldı.

“25. Kat” yazan tabelayı gördüğüne çok seviniyor.
Merdiven boşluğundan çıkıp dairesinin kapısına gelince
yeniden doğmuş gibi hissediyor. Ve de az önce duydu-
ğu heyecan yeniden sarıyor yüreğini. Yirmi beşinci kata
çıkıp kapısına geldiği zaman bacaklarındaki ağırlıktan
eser kalmıyor. Nihayet evine çok yakın. Başardı. Kapıya
doğru öylesine kocaman adımlarla yürüyor ki bir ara ka-
yıp düşecek gibi oluyor.

Elinde anahtarlarla koridorun sonunda, kapının
önünde beliriyor. Kilidi açıyor, kapının kolunu çeviriyor
ve kapıyı aralıyor. Sırt çantasını omuzlarından indirip,
girişin yanındaki dolaba atıyor. Çanta, duvara çarparken

sert bir ses çıkarıyor. İçindeki baretin çarpma sesi bu.

Ayakkabılarını çıkarıp çantaya doğru fırlatıyor. Ardından giriş kapısını kapatıp mutfığa yöneliyor. Geçerken odaya bakıyor ve ortalığı kolaçan ediyor.

Mutfak lavabosunun içinde bir bardak var. Damlayan musluğun suyu bardağa doluyor. Bardak sabah boştu ama şimdi ağzına kadar dolmuş, hatta taşmış. Damlayan suyun yankılı sesi, günün hangi saatinde bilinmez, tok bir su sesine dönüşmüş. Tezgâhın köşesinde ekmek kızartma makinesi var. Yanındaki ekmek kırıntıları gözden kaçmıyor. Garth evindeki her şeyin gayet düzenli olduğunu düşünüyor. Ama öyle zorlama bir düzen değil bu; kendiliğinden.

Elindeki paketi lavabonun yanına koyup tezgâhın altındaki dolaba bakıyor. Dolabın kapağını açtığı anda küçük bir diş ipi parçası düşüyor kapakla dolap arasında asılı durduğu yerden. Garth başını sallıyor. İpi yerden alıp çöpe atıyor, dolabın kapağını kapatıyor.

Sonra paketi tezgâhın üstünden alıp yatak odasına yöneliyor. Geçerken, kayan balkon kapısına doğru bakıp kısa bir süre manzaranın tadını çıkarıyor. Roxy'nin karşısındaki binanın görüntüsünü geniş bir açıyla görebiliyor. Bu daireye aylık iki yüz dolar vermeyi kabul etmesinin sebeplerinden biri bu. O manzara ki asla bakmadan geçilmez. Her saniye yeni bir şey vaat eden, ışığı her zaman değişen ve daima hareketli bir şeylerin olduğu bir manzarası var karşısında. Yaşayan bir sanat eseri adeta.

Garth yatak odasına gidip perdeleri kapatıyor. Oda neredeyse tamamen karanlık oluyor. Sadece perdenin kenarıyla duvar arasından küçük bir ışık huzmesi sızıyor. Gece lambasını açıyor. Paketi plastik poşetinden çıkarıp yatağın üzerine koyuyor. Yorganının açık mavi

rengiyle kahverengi ambalaj kâğıdının oluşturduğu tezata bakıyor bir süre. Sonra paketi yatağın tam ortasına yerleştirip, o muhteşem güzelliği seyre koyuluyor.

Çok geçmeden heyecanı galip gelip hayranlığını bastırıyor. Sabırsızlıktan titriyor Garth. Bekleyiş sona erdi. Paketi saran bandı parmaklarının ucuyla koparıyor.

Meraklı ellerle paketi açıyor.

Bölüm 24

Üç bacaklı Petunia Delilah başkasının kapısını çalıyor

Petunia Delilah geceliğinin ıslak kumaşının, parmaklarının arasından kaymasına izin veriyor.

Parça parça, dizlerine doğru düşüyor kumaş. Cildindeki ıslak serinliği hissediyor ve o anda bunun, ateşler içinde yanmakta olan vücudu için bulunmaz bir nimet olduğunu düşünüyor. Saçları terden ıslanmış, dümdüz olmuş, alnına ve yanaklarına yayılmış. Cildi solmuş, yanakları kızarmış. Gözlerinin altındaki mor halkalar yüzünden aşağı sarkmış.

“Yardıma ihtiyacım var. Hemen, şimdi. Bunu yalnız başıma yapamam. Yardıma gelebilecek kimse de yok ama mutlaka yardım lazım. Buradan çıkıp yardım bulmalıyım.”

Aynadaki yansımasına sırtını dönerek, kapı pervazlarına ve duvarlara tutunarak dairesinin giriş kapısına gidiyor. Kapıya geldiğinde, kasıklarından aşağı sarkan

şeyin bir ayaktan fazlası olduğunu anlıyor. Bu bir bacak! Kontrol etmeye korktuğu ama kasıklarının iç tarafına dokunduğunu hissettiği, hareketlerinden kendini belli eden bir bacak. Küçük bacak kendi kendine kıpırdanıyor, hatta bir de tekme atıyor. Petunia bacağı her hissettiğinde dehşet içinde yüzünü ekşitiyor.

O anda en çok istediği şey bebeğinin iyi olması.

Dairesinin kapısındaki zinciri yuvasından çıkarıp kapıyı açıyor ve koridora çıkıyor. Kapı arkasından kapanıp otomatik olarak kilitleniyor. Böyle olacağını hiç düşünmemişti. Artık bu şartlar altında içeri girmesi mümkün olamayacak, çünkü anahtarlar kapının iç tarafında takılı duruyor.

Koridor hafif aydınlatılmış, loş bir ortam. Yanı başındaki duvar lambasının ampulü geçtiği için holde çok az ışık var. O ampul haftalardır öyle bu arada. Petunia ampulün değiştirilmesi için apartman kapıcısına bir iş talebi yazacaktı ama bir türlü vakit bulamadı. Apartmandan hiç ayrılmadığı için ampulün değişmesi gerektiğini hatırlatma yükümlülüğü hissetmiyor da ondan biraz. Koridorun her iki tarafındaki havalandırma fanlarının homurtusunu saymazsak merdiven boşluğu oldukça sessiz. Normalde koridorda insanların konuşmalarını duyardı, kapıların ardından gelen televizyon seslerini işitirdi. Şimdiyse bu seslerin hiçbiri yok.

Koridorun ucuna doğru bakıyor. Sanki eskisinden daha uzun görünüyor. Tam da kısa olması gereken zamanda uzun görünmesi manidar.

Petunia Delilah bir eliyle duvardan destek alarak, sendeleyerek komşusunun kapısına yöneliyor. Diğer eliyle göbeğini alttan destekliyor. Komşuya giden yol hiç bitmeyecekmiş gibi ama o, ayaklarını sürüyerek de

olsa, acılarına ve kötü durumuna rağmen ilerlemeye devam ediyor. Ayaklarının altındaki halı kumlu gibi. Ayak tabanlarına ara sıra çakıl parçacıkları yapışıyor, birkaç adım sonra onları silkeliyor. Çok geçmeden kolunu bir kapının pervazına dayıyor. Kafasını kaldırdığında kahverengi kapının gözetleme deliğinin üzerindeki 802 numarasını oluşturan eskitilmiş pirinç rakamları görüyor.

Petunia Delilah kapının yanlarından destek alarak öne eğiliyor.

"Merhaba," diyor merdiven boşluğunda yankılanan rahatsız edici derecede çatallı sesiyle.

Kapıyı çalıp yeniden, "Merhaba," diyor.

Bir süre bekliyor. Cevap yok. "Bu saatte kim olur ki evde?" diye düşünüyor. "İnsanların evlerine dönmeleri için çok erken bir saat. İnsanlar ancak işyerlerindeki masalarını topluyor, alet kemerlerini asıyor ve paydos etmeye hazırlanıyor. Gündüz vardiyasında çalışan hiç kimse işten çıkmamıştır daha. Sadece hiper-bilmem ne hastalığı olan hamile bayanlar evdedir bu saatte."

Korkmuş ve yalnız bir halde oracıkta bekliyor. Aniden gelen ve artan bir sancıyla dişlerinin arasından hızlı bir nefes alıyor. Soluğunu bir süre ciğerlerinde hapsedip sıkıyor ve yavaşça bırakıyor. Bu seferki o kadar da kötü değildi. Daha kötülerini de görmüştü.

Kapıyı yumrukluyor, o yumrukladıkça menteşelerden tıkırtılar geliyor.

"Evdeyseniz lütfen kapıyı açın." Kafasını yana çevirip kulağını kapıya dayıyor ama bir şey duyamıyor.

"Yardıma ihtiyacım var," diyor, ama yumuşak bir sesle söylüyor; daha ziyade kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Yanağını kapının kenarına dayayıp biraz dinleni-

yor. Damarlarında hızla dolaşan kanın sesini duyuyor kulaklarının içinde. Çok yorgun ama daha çok yol alması gerektiğini biliyor. Henüz çok başında, gerçek dinlenmeye daha çok var. Bebeğinin yardıma ihtiyacı var. Bu işi başarabileceğinden emin değil. Gerçek anlamdaki ilk anelik sınavında başarısız olmaktan korkuyor. Çocuğunu dünyaya getirme sınavında başarısız olursa yaşayabileceğinden pek emin değil.

“Burada tek başımayım,” diye düşünüyor.

Odaklanması uzun sürüyor. Yoluna devam etmek zorunda.

Yine bir eliyle destek alarak ve yılan gibi tıslayarak koridorun diğer tarafına yöneliyor. Önünde bir daire kapısı, merdiven boşluğunun kapısı ve başka daire kapıları. Önce sağ ayak, sonra sol ayak, sonra yine sağ, yine sol. Sallanarak diğer kapıya doğru ilerliyor. Bu sefer birilerinin evde olması için dua ediyor. Bir yandan da, o kapının ardında, şehrin merkezindeki tek yatak odalı dairesinde izin gününü geçirmekte olan kişinin bir doğum uzmanı olmasını ve ters doğum yapan biriyle ilgilenmekte sakınca görmeyecek durumda biri olmasını diliyor.

Kapıya çakılmış pirinç rakamlar bu sefer 803 diyor.

Petunia yine kapıya dayanıyor, bacakları omuz genişliğinde açılmış halde duruyor.

Tık, tık, tık.

Kısık sesli bir “Merhaba”.

Ses yok.

Petunia bu kapıyı da yumruklamaya başlıyor. Kapıyı yerinden sökmek, pervazından çıkarmak ve içeride birinin olup olmadığına bakmak istiyor. Telefonlarını istiyor. Yardımlarını istiyor. Şu an yaşadıklarını tek başına sırtlanmasını istiyor. Bu bebeği bir şekilde vücudundan

dışarı çıkarıp kollarının arasına almak istiyor. Bir an önce bitsin, hemen şimdi. Sonra da dondurmalı sandviçini rahatça yesin.

Kapıyı bu kez basbayağı yumruklayarak, "Hey, kimse yok mu?" diye bağıyor. "Şu sıçtığımin kapısını açar mısınız?"

Cümlesini bitirir bitirmez de hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Kapının yanındaki duvar lambası koridorda yalnız, loş bir ışık gibi parlıyor. Petunia kapıya yaslanınca lamba hafifçe titiyor. Ağlıyor, kapıya vurmaya devam ediyor, sonradan farkına vardığı bazı sesler çıkarıyor. Ağzı açık, dudakları ıslak, yanakları ıslak, boğuk nefesler veriyor.

Yine cevap yok.

Sırtını kapıya verip yere oturmak istiyor. Sadece biraz güç toplamak için. Ama hayır, hem çocuğunun hayatı hem de kendininki tehlikede. Vazgeçemez. Merdiven boşluğunun öte yanında, pek uzak sayılmayan ama onun için dünyanın öbür ucu gibi olan bir mesafede "Çıkış" yazısını görüyor. Tavana asılı, 804 numaralı dairenin biraz berisinde, merdivenlere açılan kapıyı işaret eden bir tabela var.

"Devam et," diyor kendi kendine, ağlama gülme karışımı bir sesle. Rahat yürüyebilmek için bir eliyle geceliğinin eteğini yukarı çekiyor. Ayakları çok ağırlaşmış ama o umursamadan yoluna devam ediyor.

Önce sağ ayak, sonra sol ayak, sonra yine sağ, yine sol.

Duvardan destek alıyor, vücudu duvardaki parlak boyaya sürterek kayıyor. 803 numaralı daireyle çıkış arasında bir yere geldiği anda merdivenlerin kapısı açılıyor, çerçevenin içinden küçük bir beden fırlıyor ve önündeki

halıya yığılıp kalıyor. Ölü gibi hareketsiz. Hiç kıpırdamıyor. Nefes bile almıyor sanki.

Petunia sadece izliyor.

Erkek çocuk.

Nefes alıyor mu?

Kıpırdamıyor.

Yaşıyor mu?

Kapının hidrolik kolu tıslayarak kapanıyor. Petunia kapının sesiyle harekete geçiyor.

Çocuğun göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor. Yaşıyor.

"Merhaba. Sana diyorum, yerdeki çocuk, iyi misin?"

Çocuk kıpırdamıyor.

Petunia yeniden çocuğa doğru eğilip yeniden soruyor.

Halının üstünde öylece, yüzükoyun yatıyor çocuk.

Petunia'nın bacaklarının arasındaki bacak aniden kıpırdıyor, kasığının iç tarafına hafifçe vuruyor. Bu vuruş Petunia'yı kendine getiriyor. Şimdi ağlama zamanı çünkü içinde bulunduğu berbat durumun henüz çaresi bulunmamış.

Yerdeki çocuğun yanına vardığında onu ayak parmaklarıyla dürtüyor. Çocuk kıpırdamıyor. Petunia yerde yatan çocuğun bu sefer omzunu tekmeliyor. Çocuk yine kıpırdamıyor. Petunia çocuğun yanı başında adımlıyor. Tam bırakıp gidecekken, bir adım daha atmışken çocuk acınacak bir ses tonuyla inliyor. Petunia Delilah duruyor. Çocuğun yardımı ihtiyacının olduğu besbelli. O çocuğu orada ölüme terk ederse kendini asla affetmeyeceğini düşünüyor. Bir eli hâlâ duvarda, çömeliyor, kendini sağlama alıp diğer elini çocuğun bacağına tutmak üzere

uzatıyor.

“Tamam, başarabiliriz. Hadi, küçük baygın çocuk. Üçümüz de başarabiliriz. Hadi başlayalım.”

Arkasında, ayak bileğinden tutarak sürüklediği çocukla 804’e doğru bir adım atıyor.

Bölüm 25

Eve kapanmış Claire işini kaybediyor ve şehrin nedenli azgın olduğunu hesaplamaya çalışıyor

Fırının zili çalıyor. Ön ısıtması tamamlanmış ve kişiler fırınlama vakti gelmiş.

Claire tezgâhın üzerinde dinlenmekte olan kişileri alıp fırına veriyor. Çekmeceden bir rulo kâğıt havlu ile lavabonun altındaki dolaptan bir sprey temizleyici alıyor. Mutfaktaki parlak yüzeylere temizleyiciden püskürtüyor, ovalıyor ve parlatıyor. Her köşeyi parlatana kadar tekrar tekrar ovalıyor ve siliyor. Ardından ellerini yıkıyor, taburesinin üzerine oturuyor ve kendine bir şişe şarap açıyor.

Aşağıdan gelen esrarengiz aramanın sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyor. Öfkeyle soluyarak şarabının yarısını bir yudumda içiyor.

“Öğleden sonra arama ha? Koca hafta boyunca sadece iki kişi aradı ve ikisi de annemden gelen aramalar-
dı,” diye düşünüyor.

Annesinin araması gayet normal, sosyal bir aramaydı.

“Merhaba tatlım, nasıl geçti haftan?” ya da “Hava çok güzel. Hava tahminlerinde haftanın geri kalanı da iyi olacak diyorlar.”

Öyle “Anlaşıldı ufaklık” gibi saçmalıklarla alakası olmayan konuşmalar.

Claire başını sallıyor, şişesini kapıyor ve bir kadeh daha şarap deviriyor.

Fırının saati geri sayıma devam ediyor. Sayaç on dakika işaretinin üzerinden geçip gidiyor. On dakikadan az zaman sonra fırının ısısının düşürülmesi gerekecek.

Kiş ses çıkarmaya başlıyor. Adeta konuşuyor. Islak zemine düşen tembel yağmur damlaları gibi kabarcıklar çıkarmaya başladı fırının içinde.

Claire, dizüstü bilgisayarının düğmesine dokunuyor, ekran açılıyor. İş için kullandığı arama programı hâlâ açık. Son araması programda kayıtlı duruyor. “Domuz” diye düşünüyor aramayı görünce. Gerçek adı neydi onun? Sonradan hatırlıyor Jason olduğunu. İki dakika otuz sekiz saniye. Telefonda konuştukları süre o kadar. Zavallı çocuk. Bir keresinde onun boşalması için söylediklerini hatırlayınca utanıyor. İş gereği biraz aşağılayıcı konuşması gerekiyor. Ama Claire karşısındakine peşin hükümlü veya acımasızca yaklaşmayı pek tercih etmiyor. Jason’a söyledikleriye tamamen sözün geliyordu.

Onun sesini önceki aramalardan hatırlıyor. En seyrek dönemlerde bile haftada birkaç defa arar, en sık aradığı da günde bir defadır. Aslında tam olarak hatırlamıyor. Düşünüyor. Bir eliyle şarap kadehinin belinden tutuyor, diğer eliyle telefonunun arama kaydını inceliyor. Öğle molasından beri dokuz arama, öğle yemeğin-

den önce de beş tane var. Demek ki bugün toplamda on dört yalnız erkekle konuşmuş. Bir saat elli bir dakikalık ayıp konuşma yapmış bugün. Pek yoğun bir gün sayılmaz. Ne olursa olsun Claire her zaman elinden gelenin en iyisini yapar. Bu kadar erkeğin boşalmasını sağlamak için oldukça yaratıcı yöntemler bulmak zorundasınızdır. Bu iş, bedenlen de tükenmeye sebep olan ciddi bir zihinsel faaliyettir.

Claire fırının saatine bakıyor. Yedi dakika ve otuz dokuz saniye kalmış geri sayımın bitmesine. Yanağını avucunun içine dayayıp, bilgisayarın düğmelerini tıklıyor.

Beş saatlik bir günde tam on dört erkek. PartyBox'ta çalışan diğer dokuz kadını düşünüyor. Onlar da vardiyaları boyunca aynı sayıda iş yapmış olsalar tam yüz kırk dört kişi eder. Bunun bir de pek işin olmadığı bir gün olduğu düşünülürse, bu haliyle bile bir yılda kaç kişi eder. Claire bilgisayarın hesap makinesini açıyor ve yalnız erkeklerin sayısını hesaplamaya başlıyor; bu rakamlarla, yılda elli bir bin arama ediyor.

Çok yalnız bir şehir burası. Şarap kadehini döndürerek çalkalıyor. Burnunu uzatıp şarabı kokluyor, sonra derin bir nefes alıp şarabından bir yudum daha içiyor. Düşüncelere dalmış gibi başını sallıyor. Kadehin ardına, apartmanın önündeki caddenin diğer tarafındaki binalara bakıyor. Kimse evlerinde değil. Bunu pencerelerden gördüklerine göre değil, pencerelerin arkasına dair tahminlerine göre söylüyor. Bir yudum daha şarap içiyor. Fırının saati dört dakika kaldığını belirten işaretin olduğu yerden geçiyor.

Claire esniyor. Şarap kadehini tezgâhın üzerine koyup yeniden bilgisayarına bakıyor.

Şehirde bir milyon insanın yaşadığını düşünürsek, yarısının da erkek olduğunu kabul edersek ve erkeklerin her birinin bir defa telefon ettiğini varsayarsak on yılda şehrin tamamı en az bir defa telefon etmiş olacaktır. Yani Claire, uzun vadede her yıl binlerce erkeğin kulağına cinsel fanteziler fısıldamış olacak.

Claire sayılarla ilgilenmiyor aslında. Onun için önemli olan, insanlara eşlik edebilmek, yalnızlıklarını giderebilmek. Hattı arayan ama düşürmekte zorlanan erkeklerin sayısı da azımsanmayacak düzeyde. Çok yalnız bir şehirde ve çok yalnız bir gezegende yaşadığını düşünüyor.

Derken, fırının saati bağırmaya başlıyor, düşüncelere dalmış olan Claire sıçrayarak kendine geliyor. Fırından yayılan iştah açıcı koku gittikçe güçleniyor ve dairenin içine dağılmaya başlıyor. Kokunun bedenini sarmasıyla gülümsüyor Claire. Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra mutfağa gidip fırının ısını üç yüz dereceye indiriyor ve sayacı yarım saate ayarlıyor.

Fırının ışığına bakmaktan alamıyor kendini. Soluk sarı lambanın altında, lekesiz fırın camının arkasında oturan şey kişinin ta kendisi. Üzeri krema kıvamında kabarmış, kabuğu çok güzel kızarmış. Kabuğun tepsiyle buluştuğu kenarda küçük kabarcıklar oluşuyor. Alt tarafı bir kişi için nasıl bu kadar düşkün olabildiğine gülüyor. Onun için yemek büyümlü bir şey, elinde değil. Bütün duyulara hitap eden ortak bir uyarıcı yemek. Yeme içme işine girdiğinde vücudu heyecandan titremeye başlıyor.

Telefonda ayıp şeyler konuşan adamlar, böyle bir işi ortaya çıkaran hayvan heriflerin ta kendileridir diye düşünüyor. Üniversite yıllarında gördüğü antropoloji derslerinde, insanoğlu alet kullanma yeteneğiyle tüm

hayvanlardan üstün olarak tanımlanıyordu. Sonra, bazı maymun türlerinin karıncaları yuvalarından çıkarmak için sopa kullandıkları keşfedilmişti.

Claire'in pişirdiği kiş, insanoğlunun karakteristiğine yakın bir yapıdadır. İnsanoğlunun çeşitli maddeleri karıştırarak harika, doyurucu yemeklere dönüştürmesi önemli bir özelliktir. Yeme sırasında koklama, dokunma, tat alma, görme gibi duyular aynı anda harekete geçiyor. Malzemeleri toplamak ve bir araya getirmeyi açıklamak için hayatta kalma stratejilerinden fazlası gerekmektedir. Maymunlar bunları yapmıyor mesela. Ayılar sadece topladıkları küçük meyveleri yiyorlar. Kuşlar etraflarında ne varsa, köpekler de kemiklerin üzerindeki etleri yerler. Liste böyle uzar gider ama hiçbir hayvan kiş yapamaz. Hatta onun kiş olduğunu da insanoğlu bulmuştur.

Bilgisayarına elektronik posta aldığına dair bildirim geliyor.

Claire, bilgisayarının başına dönmeden önce bir kez daha fırındaki şeye göz atıyor.

İki elektronik posta gelmiş. Birincisini açıyor, evlere servis yapan bakkaliye şirketinden gelmiş. Yarın için verdiği siparişini hatırlatıyor ve değiştirmek istediği şeyleri değiştirmesi gerektiğini bildiriyor.

Claire listeye göz gezdiriyor. Yulaf ezmesi ve badem sütünü siliyor. Onların yerine altılı yumurta ve biraz da organik portakal suyu ekliyor.

İkinci elektronik posta Gabby'den gelmiş, Party-Box'taki patronu. Elektronik postayı Claire'e ve diğer dokuz kadına yollamış. Önce özür dilemiş, sonra da hepsinin kovulduğunu yazmış.

Claire iç çekip okumaya devam ediyor.

Gabby, önlerindeki iki haftalık yasal süre içinde,

daha iyi işler bulabilmeleri için başvuracakları iş bulma şirketinin iletişim bilgilerini herkese seve seve vermeye hazır. Yine herkesten özür diliyor ve işyerinin finansal bir teftiştten geçtiğini, telefon hizmetlerini merkezileştirmeye çalıştıklarını ve telefonda seks hizmetini taşeronla vereceklerini belirtiyor. İlerideki tüm telefon görüşmeleri Manila'daki bir şirket üzerinden gerçekleştirilecek. İş yerindeki çalışanların yeni işler için yoğun bir şekilde eğitime tabi tutulduklarını da yazıyor. Son paragraftaysa, geçen yıllardaki başarılarına katkı sağladıkları için teşekkür ediyor. Yazısını "Saygılarımla, Gabby," şeklinde bitirmiş.

Claire gözlerini kırpıştırıp bir yudum daha şarap alıyor ve elektronik postayı bir kez daha okuyor.

"Kahretsin!"

Bölüm 26

Herman ilk defa hayatını değiştirecek bir ana tanışıklık ediyor

Herman kalabalığın içinde gülümseyen ve alkış tutan dedesini hemen fark etmişti. Sahnenin sol tarafına doğru, ayaklarının üstüne kalkmayı başarmış, ön sıranın biraz arkasında duruyordu. Derken sahne ışıkları kısılıp, zemin ışıkları yandı. Salon ağzına kadar doluydu. Öyle ki, oturma yerlerinin arkalarında dikilenler bile vardı.

Ama insan homurtusu ve ara sıra duyulan seslerin haricinde sakindi ortalık. Dedesinin kuru elleriyle alkışlarken çıkardığı yumuşak sesleri duyabiliyordu Herman. Dedesinin parmakları ek yerlerinde biraz şişmiş, eklem iltihabı rahatsızlığı var. Kendisinin çıkardığı alkış sesini etraftan gelen alkış sesiyle özdeşleştiriyor.

Herman sıraların arasından görünen ilgisiz suratlara bakarken Bonnie Tyler'ın Total Eclipse of the Heart şarkısına dudaklarını kıpırdatarak elinden geldiğince eşlik etmişti. Yapabileceğinin en iyisini yapmıştı. Ellerini

öne uzatmış, taraklı parmaklarını birbirine yapıştırıp, sıkıca sarılı yumruklar haline getirmiş, onları muhtelif yerlere yerleştirilmiş ışıklara doğru dua eder gibi uzatmış, vücudunu gerekli zamanlarda ritmik olarak sallamıştı. Tüm vücudunu çalıştırmıştı kısacası. Gösterisi boyunca sahnede basmadık yer bırakmamış, istediği duyguyu vermek için elinden geleni yapmıştı. Başardığı andaysa o duyguların gücüyle dolmuştu benliği. Yedi dakikalık efsanevi gösterisinin sonunda, alkışları dinlediği sırada göğsü adeta açılacak gibi şişip inmeye başlamıştı.

Kendini şarkıya öylesine kaptırmıştı ki müziğin sonundaki falsettoyu duyduğunda gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sahne ışıklarının gözyaşlarını gizlemesini, kimsenin onu böyle görmemesini dilese de engel olamıyordu kendine.

Ama tüm bunlar yarışmayı kazanmasına yetmedi, Darrin Jespersen bir Nickelback şarkısına play-back yaparak birinci oldu. Onun hayali gitarı sayesinde birinci olduğunu düşünen Herman, aslında rakibinin gayet başarılı olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Bunu, seyircilerin sıkılmış bakışlarından ve dedesinin alkışlarından fazlasını alamamasından anlamıştı. Bugünün tek kazanıymısa bisiklet parkının oradaki yediği dayak olacaktı. Dedesinin onu sonunda okuldan almasına neden olan dayak.



Herman merdiven boşluğu kapısının açıldığını ve oraya nasıl çıktığını hayal meyal hatırlıyor. Gölgeler, soyulmuş ve çizik duvarların köşelerinde kalın, siyah bal tabakaları gibi görünüyor. Tırabzan soluk mavi renge boyanmış ancak yılların meydan okumasına dayanama-

arak pek çok yerinde açık gri renge dönüşmüş. Dokunuşlar yumuşak da olsa, yıllarca kullanılmışlığın sonunda en sert yüzeyler bile aşınmaya mahkûmdur.

Herman merdivenden düşmüyor, adeta uçuyor. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyor. Herman'ın durumunda zaman kavramı pek önemli olmaz, çünkü bir kişi kendinden geçerken zamandan bağımsız, zamanın kontrolü dışında hareket eder.

Rüyadaymış gibi, zaman onun dışında akıp gidiyor. Dolanarak inip çıkan merdivenler, burgulu bir ucun iki tarafı gibi; biri geleceğe doğru uzanırken, diğeri geçmişe dokunuyor. Zaman bakımından kaplumbağa yılına karşılık köpek yılı yaşanıyor. İkisinin arasında asansör var. Burgunun bir ucuyla diğeri ucunu birleştiriyor. İstendiği zaman, istendiği noktada durabiliyor. Tüm zamanlar bir anda yaşanabiliyor.

Yaşadığın sürenin yarısı kadar yaşarsan yaşadıkların iki kat daha önemli olur mu?

Herman öyle olduğunu biliyor.

Köpekler de biliyor.

Bir şeye çok miktarda sahip olursan o şey anlamını yitirir.

Herman kapıdan geçiyor. Ama kapıyı açtığını mı, yoksa içinden mi geçtiğini hatırlamıyor. Hatta kapının nereye açıldığını bile bilmiyor. Ama karşısındaki korkunç manzarayı hatırlıyor.

Bir kadın ona doğru sallanarak geliyor. Yumuşak, ipeksi bir sesle Herman'a bir şeyler söylüyor. Herman kadının ne dediğini anlayamıyor. Bir eliyle duvardan destek alan kadın diğeri eliyle parmaklarını açmış, havayı yakalamaya çalışırcasına Herman'a uzanıyor. Bacaklarını düz tutarak yürüyor. Ölümler yürüyebilseydi öyle yü-

rürdü. Anlayamadığı çok şey var. Herman'ın görüntüsü bulanıklaşıyor ve sonra kayıp gidiyor.



Dedesi bir kâğıt parçası çıkardı. Düz, beyaz, boş bir kâğıt parçası gibi görünüyordu ama iki ayrı köşesinde iki nokta vardı.

"Bu noktalar birbirinden ne kadar ayrı sence? Tahmin et, ama ölçmeden tahmin et, ölçmene gerek yok."

Birlikte trigonometri dersi yapıyorlardı ve Herman'ın aklı son yirmi dakikadır Pisagor'un sayılarındaydı. Dedesi dersler konusunda oldukça yaratıcıydı.

Kâğıt 8.5 x 11 inç boyutlarında normal bir kâğıttı. Buradaki meseleyse noktaların birbirine olan uzaklığı değil, kâğıdı iki eşit parçaya böldüğümüzde ortaya çıkan hipotenüs ölçüsünü bulmaktaydı. Herman bir iki formül karalayıp hesabı bitirdi.

"Bu iki nokta birbirinden yaklaşık 13.9 inç mesafede," dedi, yüzünde gurur göstergesi bir gülümsemeyle.

"Cevaplardan biri bu, başka cevabın var mı?" diye sordu dedesi.

Herman şaşırmıştı. Dedesi ise onu cesaretlendirmek için gülümsüyordu.

Herman matematiğin kesin sonuçları olduğunu sanıyordu. Bir sayının karesini almanın veya başka bir sayıyla toplamının başka bir yolu olmadığını düşünüyordu.

"Sadece bir cevap var," dedi hesaplamalarını kontrol ederken. Dedesi ona bakmaya devam ediyordu. Sadece bir cevap olabilirdi.

"Aralarındaki mesafe 13.9 inç."

"Doğru, hesabında bir yanlışlık yok. Yanlışlık senin

soruyu nasıl gördüğünde."

Herman sayfaya tekrar baktı. Gözleri iki noktanın arasında gidip geliyor, baktıkça kızılıyordu.

Dedesı omzunu dürtüp, "Cevabı sana bırakıyorum," dedi. Kapıya doğru yürürken, "İki nokta arasındaki mesafe değişkendir," diye ekledi. "Bu iki nokta aslında tek bir nokta da olabilir ya da senin dediğin gibi birbirinden neredeyse 14 inç uzaklıkta iki nokta da olabilir. Bunun nasıl olabileceğini açıkla bana." Bunları söyleyip çıktı dedesi.

Herman silgiyi kalemin arkasındaki yerine koyup dişlerini silgiye batırdı. Zaman geçiyor, mutfaktaki su ısıtıcı acı sesler çıkararak kaynıyor, Herman kaşlarını çatarak noktalar arasındaki mesafeyi anlamaya çalışıyordu. Bir yandan dedesinin içeride dolaştığını duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra oturma odasından gazete hışırtısı geldi.



Herman arabadaydı şimdi. Kız kardeşinin arka koltukların ortasındaki hayali çizgiyi geçmemesine özen gösteriyordu. Kendi tarafıyla kız kardeşinin tarafını keskin bir şekilde ayırıyordu izgi. Gıcık kardeşi çizgiyi geçmeyi çok komik buluyor, Herman da nedense bunu bir türlü anlayamıyordu.

Herman pencereden baktıkça kız kardeşi parmaklarını aradaki çizginin diğer tarafına geçiriyordu. Herman döndüğünde parmaklarını hızla çekiyordu, ama kolunun hareketiyle kendini ele veriyordu. Herman ise onu ne zaman fark etse eline vurmaya çalışıyordu. Korkutacak kadar sert ama acıtmayacak kadar yumuşak bir şekilde. Kız kardeşi çoğunlukla elini kaçırmayı

başarıyor, sonra da kendi becerisiyle gurur duyarcasına gülüyordu. Herman bazen çıldırmış gibi oluyor ama kız kardeşi bunun gerçek olmadığını, sadece oyun olduğunu biliyordu. Herman elini yakalamayı başardığında kardeşi çığlık atıyor, çığlıkları duyan anne ve baba dikiz aynasından arkaya bakarak uslu durmaları konusunda uyarıda bulunuyorlardı.

Radyo açıldı ve Herman'ın bilmediği bir şarkı çalılıyordu. Zaten şarkıyı da dinlediği yoktu, sadece arka plandaki bir ses olarak görüyordu. Otoyolda gittikleri için radyonun sesi dışarıdaki rüzgârın fısıltısı ve lastiklerin yol sesine karışıyordu.

Tatildeydiler. Kıyı şeridi boyunca geziyorlar, ara sıra içerilere gidip birkaç yer dolaşıyor, eş dost ziyaretleri gerçekleştiriyorlardı. Dün gece sahilde kamp yapmışlardı. Gün doğumuyla birlikte babaları ateş yakmış, yakındaki çalılıklardan kestikleri dallarla çubukta sosis pişirmişlerdi. Tatlı niyetine kızarttıkları marşmelovlardan elleri yüzleri yapış yapış olmuştu.

Suyun üzerindeki güneş mor tonları ve kayısı rengine bürünüyordu. Sudaki yansıma, gökyüzünün eriyip ufuk çizgisi üzerine döküldüğünü düşündürüyordu. Güneşin ufuk çizgisinin altına inmesiyle rüzgâr çıkmış, piknik ateşi kükreyerek bir yana doğru eğilmişti. Sonra ortalık yine sakinleşmişti ama Herman'ın marşmelovunun üzeri kumlanmıştı. Gökyüzü çivit mavisinden koyu karanlığa geçerken Herman yıldızları görmek umuduyla yukarı bakmıştı. O gece, Herman'ın pek ilkel bulduğu bir çadırda yatmışlardı. Bütün gece su sesinden ve çadırın naylon duvarlarına çarpan rüzgârdan ötürü uyuyamamıştı doğru düzgün.

Ertesi sabah bir yol üstü restoranda durup kahval-

tılık meyve suyu, sandviç ve patates m cveri almışlardı. Babası tüm siparişleri şoför koltuğundan kalkmadan yolculara paylaştırmış, herkesin karnı doyduktan sonra yola koyulmuşlardı.

Sonraki durak, dedelerini ziyaret için uğrayacakları şehirdi. Herman oraya, yine bu arabayla gitmişti daha önce de. Her şey aynıydı. Radyoda çalan şarkılar bile.

Ve DJ şimdi de gevezelik edip duruyordu.

Herman kız kardeşinin eline bir şaplak attı ve ardından ne olacağını bildiği için üzüntü duydu.

Babasının başı tam o anda emniyet kemeri takılı göğsünün üstüne düştü. Hemen ardından, direksiyonu tutan elleri de üzülmüştü. Hız sabitleyici, arabayı aynı hızda tutarken annesi çözmekte olduğu bulmacadan kafasını kaldırdı. Sonra, araba orta şeritten kaymaya başladığında dönüp kocasına baktı.

şeridin boyası, arabanın karşı yönden gelen trafiğin üzerine doğru sürüklenmesine engel olamıyordu.

Bölüm 27

Ian düşmekte olduğunu anlıyor

Her uçan balığın inişinde, düştüğünü anladığı bir an vardır. Aslında balığın bunu anlamasıyla birlikte başka hususlar da ortaya çıkar.

On yedinci katın balkonunun hizasından geçen Ian tam da bu noktadadır.

Bulunduğu kattaki pencerenin önünden geçerken, üzerinde sadece bikinisiyle, katlanır plastik sandalyesinde oturan bir kadın görüyor. Bir elinde kitap, diğer elinde kahve var. Tepedeki güneş, kadının sporla şekillenmiş vücudunu ısıtıyor. Yüzünde keyifli bir sakinlik var. Gözleri kitabın satırları boyunca geziniyor. Öğleden sonrasının sıcak güneşinin keyfini sürerken ateşli birinin müstehcen içerikli hikâyesini okumanın tadını çıkarıyor. Kitabın kapağında pembe bir gecelik giymiş, kıvrımlı hatlara sahip bir afetin fotoğrafı var. Kapak kızı, geceliğinin önünü hafifçe açmış, baştan çıkarıcı bir şekilde göğüs çatalını gösteriyor. Baklava dilimi karın kasları olan ay-

gır gibi bir adamın kollarındaki kadının dizlerinden biri adamın beline dolanmış. Adama öyle yapışmış ki yelkenli bir geminin halatlarına tırmanıyor gibi görünüyor.

Balkondaki kadın kendini kitaba kaptırdığından Ian'ın geçtiğini görmüyor bile. Nasıl görsün ki, Ian kadının sınırlı bakış alanından göz açıp kapayıncaya kadar geçen küçük bir balık sadece.

Ian'ın en çok sevindiği şey roman sayfaları arasından kurtulmuş olmasıdır.

Kadının sakinliği Ian'ın düşüşünün dehşetiyle tezat oluştursa da Ian kadınla kısa süreli bir arkadaşlık yaşıyor. Kadının satırlar arasındaki kaçışı balığımızın kaçışına benziyor aslında. Sadece biraz daha güvenlisi. Kadının aksine Ian macera ve keşif arasında seçim yapacak durumda değil. Ian, Dee-Dee Drake'in Aşkın Gizli Sniper'ı romanını okuyamaz, Ian hayal kuramaz. Fanusunda yaşarken –Troy'u saymazsak– konuşabileceği biri bile yoktu. Coğrafi tesadüfler sonucunda arkadaş olan Japon balığı ve salyangozun muhabbetinin çok iyi olamayacağı aşikâr. Birlikte yaşadıkları zamanlarda Ian Troy'u hiç rahat bırakmaz, saatlerce kabuğunu dürtükleyerek eğlenir, onu yapıştığı camdan çıkarmaya çalışır, akşam yemeğindeki su yosunu menüsünü zehir ederdi. Hatta Troy fanustan alındığında tarifsiz bir mutluluk yaşamıştı.

Ne yazık ki birkaç saat sonra Troy geri gelecek ve yine fanusun kenarına yapışıp tüm bitkileri höpürdetecekti. Ian'a göre salyangoz çok sıkıcı bir oda arkadaşıydı. Beyni sadece birkaç sinir düğümünden başka bir şey değildi.

Şimdi kadının olduğu balkonun biraz aşağısında, on altıncı katta bir şey dikkatini çekiyor. Evde kimse yok. Ian, bir an boş bir evin ne kadar hüznün verici olduğunu

düşünüyor. Aslında boş bir ev, hayatın tüm gizil güçlerini açığa çıkarmayı bekleyen yalnız bir kutudur.

Musluk damlıyor. Tıp tıp tıp. Bin yıl böyle damlatsa, yumuşak ama sürekli dokunuşuyla çelik eviyede kocaman bir delik açabilir. Buzdolabındaki süt son kullanım tarihine doğru adım adım yaklaşıyor. Geçen zamanın kaçınılmaz işaretidir o tarih. Var olmanın koşuludur herkesin ve her şeyin istisnasız olarak son kullanım tarihine yaklaşması.

Ian fanusunu düşünüyor. Şu anda boştur. Sadece su yosunları, pembe kale ve fanusu boydan boya gezen, ağzını durmadan şapırdatarak geviş getiren Troy vardır. Salyangozun kabuğu, içinde Troy adındaki sümüklü organik şey olmasaydı çok boş bir şey olurdu. Ian Troy'un şapırdatarak yemek yemesini özlemeyeceğini biliyor. Gece gündüz duyduğu emme ve höpürdetme seslerini de özlemeyecek. Fanus artık onun için bir anı bile değil. Hiçbir şey hatırlamayacak.

O anda, tozlu bir balkon kapısı camının önünden geçerken gördüğü şey düşüncelerinin arasına giriyor. Göz açıp kapayınca kadar bir sürede on beşinci katın önünden geçerken içeride olup bitenleri görüyor.

Gördüklerinin arka planında sırık gibi bir çocuk var, ayakta duruyor. Arkasındaki mutfağın ışığı silüetini ortaya çıkarıyor. Kalın kolları ama ince bir boynu var. Kafası boynunun taşıyamayacağı kadar büyük görünüyor. Çocuk, arkasındaki beyaz eşyaların ve beyaz dolapların yansıttığı beyaz ışığın önünde omuzlarını sarkıtmış duruyor. Ön tarafta bir okuma lambası var. Lambanın gövdesi soru işaretine benzeyecek şekilde kıvrılmış, ucu konik şekilli bir ışık yayıyor ve sandalyede oturan yaşlı bir adamın gevşekçe düşmüş kolunu aydınlatıyor.

Yaşlı adam örgü mavi bir hırka giymiş. Dizlerinin üzerine kenarları işlenmiş bir battaniye sermiş. Kendini öylesine salıvermiş gibi, yan tarafına yatmış uyuyor. Bir kolu aşağıda, diğer kolu kolçağın üzerinde. Eklemleri iltihap yüzünden kabarmış, parmakları bir ömür kullanılmış olduklarından eğik duruyorlar. Dizinin dibine bir gazete düşmüş. Sayfalardan biri ikiye katlanmış, diğerleri dağınık bir halde yerde duruyor. Gazetenin duruşu yerde küçük bir volkanik tepecik oluşturmuş gibi. Engeli yarıkları, kabarık sırtlarıyla güneşin vurduğu sarp kayalıklara benziyor. Çocukla yaşlı adamın arasındaki mesafe, nedendir bilinmez, biraz fazla gibi. Ama mesafenin fazla olmasının sebebi çocuğun yüzünden okunabiliyor. Çaresizlik ve kaybetmişlik okunuyor bakışlarında. Küçücük oturma odasındaki o mesafe asla aşamayacağı kadar uzun. Sanki ne kadar da istese asla kapatamayacağı bir boşluk var aralarında.

Çocuğun yüzündeki ifade Ian'ın dik bir çizgiyi takip ederek düştüğünü görmesiyle değişiyor. Ian'ın balkon seviyesinden aşağı inmesinden önce ani bir vücut hareketiyle öne doğru hamle yapıyor. Fakat daha bir adım bile atamadan Japon balığının gözden kayboluşuna katlanmak zorunda kalıyor. Çocukla yaşlı adam da Ian'ın gözünden kayboluyor. Zaman da kayboluyor.

Asla tekrar yaşanmayacak bir andı. Ian, on beşinci kattaki o apartman dairesinde gördüğü sahnenin ne kadar önemli ve eşsiz olduğunu asla anlayamayacak. Zaman ve mekân kavramları bir daha asla bu anı yaşatacak şekilde kesişmeyecek.

Ian, on dördüncü katı da geçerek aşağı yönlü hareketine devam ediyor.

Bir yandan da düşünüyor. "Ne yapıyordum ben?"

Bölüm 28

Kahramanımız Katie cennete uçuyor ama bu çok kısa bir uçuş oluyor

Katie onuncu katın boşluğunda duraklıyor. Derin bir nefes alıyor, elini kalçalarına koyup hafifçe arkaya eğiliyor. Tırmanmak için harcadığı çabadan ötürü alnı terden sırılsıklam olmuş. Aslında formda –haftada üç gün koşuya çıkıyor, her hafta sonu yüzüyor– ama bu dikey efor nabzının yükselmesine neden oluyor.

Duvardaki işarete baktığında on yedi kat kaldığını düşünüyor.

Connor orada, yukarıda onu bekliyor. Arzularının karşılığını orada bulacak. Fazla oyalanmıyor. İki üç kere hafif, iki üç kere de tam eğilip kalkıyor, derin nefes alıyor, hepsi bu kadar. Zihnindeki amacı onu yukarı çıkma, gökyüzüne yaklaşma konusunda güdülüyor.

Dün akşam, “Seninle göğe yaklaşmak istiyorum,” demişti Connor. “Seninle yıldızların arasında sevişmek istiyorum.”

Bir keresinde de, ikisi de işi bitirip bitap düştüklerinde Katie, "Seni seviyorum," demişti Connor'a.

İlk buluşmalarında, üniversitenin yakınındaki kafe-den evine kadar yürümüşlerdi. Güzel, sıcak bir akşamdı ve yürümek için uzun ve dolambaçlı bir rota seçmişlerdi. Gölgeleleri anbean uzarken, üniversiteden inen tepeyi geçmiş, gülücükler saçan çocukların oynadığı fıskiye parkın içinden şehre inmişlerdi. Kaldırımlarda yürüdükleri sırada sokak lambalarının ışıkları altında gölgeleleri kendi eksenleri etrafında dönüyor, ara sıra yoldan geçen arabaların farlarının parlaklığında yok oluyordu. Ama Katie'yle Connor bunların hiçbirinin farkında değildi; o sırada birbirlerini tepeden tırnağa süzmekle meşguldüler. Sesleri akşamın karanlığında kayboluyor, şehrin homurtusuna karışıyordu.

Güneş batmıştı ama hava hâlâ sıcaktı ve gece boyunca da öyle olacaktı. O sıcaklık uykuları kaçırmış, insanları evlerinden çıkararak balkonlara, evlerinin önündeki merdivenlere atmıştı. Kimileri basamaklara yayılmış, sigara içiyor, kimileri de biralarını yudumluyordu. Hepsi kısık sesle yanındakiyle konuşuyordu. Onların sesleri de şehrin seslerine karışarak karanlıkta kaybolup gidiyordu.

Connor espri yapıyor, Katie gülüyordu.

Katie ebeveynlerinin kırk yıllık evliliklerini anlatırken Connor ilgiyle dinliyordu.

Seville on Roxy'nin önüne geldiklerinde yukarı çıkmayı teklif eden Connor'ın sözleri karşısında ikisi de tuhaf bir mutluluk hissinin esareti altına girmişti. Ama dönüp bakıldığında, teklifi kabul etme sonrası yaşanan kalp çarpıntıları ve rahatsız edici anlar trajik bir şekilde kısa sürmüştü. Oysaki bu anlar bir ilişkide sadece bir

defa yaşanan cinstendi.

Asansörle çıkarken konuşmadılar. Her ikisi de bu ziyaretin amacına ve sonunda olacaklara odaklanmıştı. Connor'ın dairesine girene kadar bir kelime bile etmeyip, arkalarından kapıyı kapattılar.

Dairenin manzarasını oluşturan bal renkli şehir ışıklarının dokuduğu kilimin görüntüsü karşısında büyülenen Katie, "Ne harika bir manzara!" dedi fısıldayarak.

Connor ışıkları söndürdü.

O gecenin ışıksızlığında bedenleri karanlığın içinde eriyip gitti, parmaklarıyla birbirlerinin bedenlerini Braille alfabesini okur gibi okudular. Bu dün geceye kadar böyle devam etti.

"Seninle gökyüzüne daha yakın olmak istiyorum," dedi Connor Katie'nin sırtına sarılarak. Kollarını beline, çenesini omzuna dayamıştı.

"Ama yapabileceğimin en iyisi burada, yerde, yerle gök arasında."

Sözcüklerinin kulaklara yaptığı gibi, nefesi de Katie'nin boynunu okşuyordu. Katie için çok romantik sözcüklerdi bunlar. Connor kucağındaki kadına küçük bir bekâr evinden fazlasını sunamadığı için utanıyordu ama Katie için fazlasıyla yeterliydi aslında. Onun zengin olması gerekmiyordu. Gökyüzünden yıldızları alıp getirmesi de gerekmiyordu. Sadece ona böyle davranması yeterliydi.

"Cennete biraz daha yaklaştık," dedi Connor.

Bu sözler gerçekten bayat, klişe sözlerdi ama söylediklerinin sadece ağzından değil, yüreğinden de çıktığını düşündüğü için mutlu oldu Katie. Connor'a bunların modası geçmiş laflar olduğunu söylemeyi düşündü ama

zavallı adamcağızın çabalarını baltalamamak için sustu. Arkasından sarılan adamın vücudu dayanılmazdı. Kalp atışlarını ve sıcaklığını kürek kemiklerinde hissediyordu. Aralarındaki sıcaklık, birbirine yapışık tenlerini terletiyordu.

Şehrin kehribar renkli loş ışıklarının altında, döşegin bir köşesinden tutup balkon kapısının önüne sürüklemişlerdi. Katie'nin kafası karışmıştı. Damaklarında şarabın şekerli tadı, kalbinde Connor'ın aşkı vardı. Onu seviyordu. Çok güçlü bir duyguydu bu. Dikkatini çeken her şeyin önünde duruyordu. En güzel yanı da her şeyi mükemmel yapma isteği, onun için özel şeyler yapma hevesiydi.

Connor döşegin üzerindeki çarşafı düzeltirken Katie yaklaştı, üzerindeki gömleğin köşesini tutarak yavaşça kaldırmaya başladı. Connor da ona eşlik etti. Vücudu şehrin ışıklarıyla çevrelenmiş bir silüet gibi hareket ediyordu, bir ara durakladı ve Katie'nin bedeninin tümüyle ortaya çıkışını izlemeye başladı. Katie önce utandı, elleriyle göbeğini örtmeye çalıştı. Sonra Connor'ın şehir ışıklarıyla belirginleşen yüz hatlarının eşlik ettiği ısıtılı bakışlarındaki arzuyu gördü. Katie kollarını arkasına uzatıp sutyenini çözdü. Yavaşça omuzlarından aşağı kaydırды, kollarından aşağı sıyırdı ve gerisini yer çekimine bıraktı. Connor gömleğini çıkardı, pantolonunu ve iç çamaşırını belinden aşağı sıyırdı. Yatağın karşılıklı kenarlarına oturdular. İki de konuşmuyordu. İki de diğeri için soyunmuş, balkondan gelen ışığın altında bedenlerini sergiliyorlardı.

Connor, "Seni görmek istiyorum," diyerek ışığı açtı.

Katie tam bu duruma itiraz edecekken Connor'ın bakışlarındaki hayranlığı görünce vazgeçti. Bir sıcaklık

dalgası sardı vücudunu. Bacaklarının arasına kadar yayılan sıcaklıkla birlikte kalbi hızla çarpmaya başladı.

Connor önce davrandı. Bir ayağı hâlâ yerde, diğeri yatağın üstünde, Katie'ye uzandı. Katie de kendisine uzanan eli tutarak yanına yattı. Connor dirseğinin üzerine yaslanarak karşısındaki yumuşak teni, hava kadar yumuşak eliyle okşamaya başladı. Çenesinden başladı, göğsüne indi, göbeğine doğru yavaşça hareket etti ve biraz daha aşağısına ulaştı. Acele etmiyordu.

Seville on Roxy'nin en üst katında, gökyüzüne karşı seviştiler.

Gidiş gelişleri bazen yumuşak ve tutkulu, bazen de ateşli ve şiddetliydi. Connor fısıldıyor, Katie mırıldanıyordu. Connor tokatlıyor, Katie çimdikliyordu. Katie bir ara çılgılık attığını, bir ara da Connor'ın, kulağına fısıldadığını fark etti; bütün sertliğiyle sadece ona ait olduğunu söylüyordu.

İkisi de boşaldıklarında, diğer apartmanların çoğunun ışıkları sönmüştü. Şehrin neredeyse tamamının uyuduğu kısa bir zaman dilimiydi. Ne gecenin çok geç saatleri ne de sabahın çok erken saatleriydi.

Katie yanına dönmüş yatarken, bir yandan balkon kapısına bakıyor, bir yandan da arkasında tamamen paralel olarak uzanmış olan Connor'ın, belini saran elinin sıcaklığını hissediyordu. Yıldızları göremiyordu. Şehrin ışıklarının bu saatte bile parlamaları yıldızları gölgede bırakıyordu. Şu anda Connor'ın kucığında, kollarının arasındayken, parıldayan binaları izlemek varken yıldızlar pek aranmıyordu.

Katie, Connor'ı seviyordu ama onun cinsel organına sahip olmayı hiç düşünmemişti. Cinsel organını beklenenden çok daha kolay bir şekilde veren Connor'ın bu

davranışının çok sıra dışı olduğunu düşündü. Onun için, uzuvların teslim edilmesinden ziyade duyguların paylaşılması daha önemliydi.

Neden bu seferki diğerlerinden kolay olmuştu?

"Seni seviyorum," dedi Connor'a yumuşak bir ses tonuyla. Aynı sözleri ondan da duymak istiyordu.

Connor sadece homurdandı.

Söyleneni duyduğundan emindi.

Connor'ın göbeğinin şişip indiğini görebiliyordu. Nefesi boynundaki düzenli hareketler gibi yumuşak ve sabit bir şekilde, muntazam alınıp veriliyordu. Uyuyakalmıştı.

Katie şimdi, kafasında işte bu derin düşüncelerle on üçüncü ve on dördüncü katlar arasındaki basamakları çıkıyor. Yukarıdan ses geliyor. Kafasını kaldırıp baktığında, kendisiyle aynı yaşlarda bir kadının merdivenlerden inmekte olduğunu görüyor. Katie oracıkta donakalıyor. Kadının üzerinde kendi pembe gömleği var. Bir hafta önce Connor'ın evinde bırakmıştı o gömleği. Şimdiyse tam karşısında, kadının cüretkâr göğüslerini ve harika vücudunu örtüyor gömlek.

Katie'nin midesinden küçük bir kusmuk geliyor ama durumu toparlayıp, zaten az olan safrayı yutuyor gerisingeri. Ağzındaki ekşi tatla karşısındaki kadını tepeden tırnağa süzüyor. Üzerindeki gömleğe bakarken, önce sinirinin mi yoksa yürek acısının mı kontrolü kaybedeceğini merak ediyor.

Bölüm 29

Zampara Connor kalbini dinliyor ve ne istediğini buluyor

Connor, “Bu kadar basit mi yani?” diye merak ediyor kendi kendine.

Hâlâ balkonda, düşünüyor.

Birini sevmek bu kadar kolay mı? Bu duygu bu kadar basit mi? Tabii ki biraz daha karmaşık olması lazım. İnsanlar ne zaman o duygu hakkında konuşsa hayatın seyrini değiştirecek kadar güçlü bir şey olduğunu söyler durur. Fakat şahsen hissettiği duygu diğerinden daha zayıf gibi. Tamam, onu her yerde görüyor; dokunduğu eşyalarda, ardında bıraktıklarında, hatıralarını canlandıran her şeyde o var. Sanki onu gerçekten karşısında görüyor, kokusu her yeri sarmış. Gittiğinde arkasından onu düşünüyor, onu incitmemek için özen gösteriyor, onu mutlu etmeye çalışıyor.

“Acaba bütün bunlar aşk mı?”

Onunla birlikte zaman geçirmek istemesi, onunla

ilgili daha fazla şey bilmek istemesi, hatta onun buraya taşınmasını istemesi...

"Bunlar gerçek mi?"

Daha önce hiç bu konuda kafa yormamıştı.

"Ona buraya taşınmayı teklif etmeyi istiyor muyum?"

Connor'ın gözleri etrafı tarıyor. Ona göre aşk bir duygu treni gibi; devasa, idaresi zor ve yıkıcı. Katie'nin dokunduğu her şey dikkatini çekiyor. Herhangi bir yere koyduğu herhangi bir şeyi görebiliyor. O şeylerin oralara nasıl konulduğunu hatırlıyor. Birlikte yattıklarında söylediği şeyleri de bir bir hatırlıyor. Katie bir türlü aklından çıkmıyor.

Connor'ın bakışları banyoya yöneliyor. Kapı açık, tezgâhın üzerinde tuvalet malzemelerinden oluşan bir yığın var. Duvarın yanında buruşturulmuş bir el-yüz havlusu görüyor. Yerdeki prezervatif paketi kurumuş portakal kabuğu gibi buruşturulup atılmış. Diş macunu ve diş fırçaları lavabonun yanındaki bir kupanın içinde duruyor. İki tane diş fırçası var.

Diş fırçaları! Connor, Faye'e Katie'nin diş fırçasını kullanmasına izin vermişti. Üstelik de o fırçanın onun için olduğunu söylemişti.

Çok utanç verici bir durum. Ama acaba aşk bu mu?

Her şeyin Katie'nin hak ettiği kadar iyi olmadığını düşünmesi, kendisi ne kadar iyi de olsa Katie daha fazlasına layık olduğunu düşünmesi, aşk bu işte. Şu ana kadar onun için yaptığı hiçbir şey yeterli değildi. Deb ve Faye büyük bir haksızlıktı ona karşı. Ayrıca ona ne Deb ne de Faye verebilirdi, Katie'nin varlığının hissettirdiği mutluluğu.

Ama o Deb yok mu, o pis Deb! Diğer kızların ke-

sinlikle izin vermediği şeyleri yapmasına izin veriyordu. Üstelik hoşuna da gidiyordu. Connor bazı şeyleri söylemeye bile korkarken Deb adeta o şeyleri yapması için yalvarıyordu. Çok hoşuna gidiyordu. Aslında sıra dışı şeylerden bazıları baştan itibaren Deb'in fikriydi. Connor bile şaşırmıştı. Konu seks olduğunda Deb'in hiç tabusu yoktu.

Connor aklından geçirdiği şeylerden kurtulmak için kafasını sallıyor. Deb'in görüntüsünü gözünün önünden silmeye çalışıyor.

Sonunda, Deb'in kıvrımlı hatlarının bile Katie'nin kalbini kırmaya değmediğine karar veriyor. Deb tek başına yeterli değil. Katie için onu tamamen hayatından çıkarabilir. Sonra fikrini değiştiriyor, belki de çıkarmaz... Hem Deb hem Faye, ikisi de muhteşem. Onlardan vazgeçmek çok şeyden vazgeçmek demek. İlk düşüncesine geri dönüyor. Katie daha fazlasını hak ediyor. Ona hak ettiğini vermesi gerekiyor.

Katie de aynı şekilde seviyorsa belki o da Deb'in izin verdiği şeyleri denemesine bir şey demez; nihayetinde aşkın kendince ödülleri olmalıdır.

Connor lavabonun altından başka bir poşet çıkarıyor ve odanın içerisinde koşuşturmaya başlıyor. Ortalığı Katie'nin kalmayı kabul edebileceği bir temizlik seviyesine getirmeye çalışıyor. Hatta öyle bir yer yaratmaya çalışıyor ki Katie bundan sonraki zamanlarda da burada kalabilsin, hiç gitmesin.

Banyoya koşup diş fırçasını alıyor. Katie'nin yeni bir fırçası olacak. Yerden prezervatif paketini kaldırıyor. Bundan sonra yerlerden toplayacağı prezervatif paketleri sadece Katie'yle seviştiğinde kullandıkları olacak. Kararını veriyor. Kapı kolundaki saç bandını alıyor, tu-

valetin arkasındaki ponponlu külotlu çorabı topluyor. Külotlu çorapla banyodaki saç birikintilerini temizliyor. Saçların tam olarak kime ait olduğundan bile emin değil; banyoyu yeniden kolaçan ediyor, asayiş berkemal!

Oturma odasına geçiyor. Çok kısa zamanda çok şeyi temizlemesi gerekiyor. Temizledikçe ağlamaklı oluyor. Katie'yle ilgili ne zamandır böyle hissediyor? Belki de Katie'nin ara sınavlardan önce tıksık ofisine geldiği ve konuştukları ilk günden beri böyle hissediyordu.

Onun geldiğini gördüğünde oda arkadaşından, onu dışarı çıkarmak için bir bahane yaratmasını rica etmişti. Lonnie de omuz silkerek kabul etmişti bunu.

Katie çok güzeldi. Kapıda öylece dikiliyordu. Sınıftaki diğer kızlar gibi zayıf ve çelimsiz değildi. Yumuşak ve kıvrımlı hatları vardı, gülüşü harikaydı. O gülüşü nasıl unutabilir ki?

Connor bir kadına söylenecek şeyleri çok iyi bilir. Bu yeteneği onun süper gücü gibidir. Sözlerin ağızdan nasıl çıkacağını ve kadını en kısa sürede yatağa nasıl atacacağını iyi bilir. Ama Katie söz konusu olduğunda işler değişiyor. Dili tutuluyor, söyleyecek pek bir şey bulamıyor. Sanki Katie'nin de süper güçleri var ve Connor'ın tam zıttı olan bu güçler seks ışınlarını etkisiz hale getiriyor.

Connor, Katie'nin onu allak bullak ettiğini belli etmemeye çalışmıştı. İhtiyaçtan gelen zor durumunu gizlemeye çalışıyordu. Kadınlar "ihtiyaçtan" kısmını hiç sevmezler. Özgüven daha önemlidir.

"Hoş geldin." Biraz zoraki çıkıyordu sanki sözler. Katie'nin gelişinden hoşnut olmamış gibi davranıyordu. "İçeri geç."

Connor aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini tam

olarak hatırlamıyor ama emin olduğu bir şey varsa o da pek öyle harika konuşmalar olmadığı.

Katie onu azdırmıştı. Acaba o da biliyor muydu? Aslında böyle zamanlarda işler çok kolay olurdu ama bu sefer sanki bir tuhaflık vardı. Sanki Katie konuşmak istiyordu, ama yaklaşan ve görünen o ki ara sınavlardan daha önemli bir konu vardı. Yoksa Connor mı öyle sanıyordu?

Tam da o sırada Lonnie küçük odaya işaretini bırakmış, Katie'nin de yüzü düşmüştü anında.

Bunu fırsat bilen Connor da, "Size kahve alayım mı?" diye atılmıştı.

"Lütfen."

Kampüste sonrasında yaptığı yürüyüşlerini pek hatırlamıyor. Bilgisayar bölümünün oradan geçerken biraz sohbet etmişlerdi. Connor, kendisine selam veren bir öğrenciye el sallamıştı. Sanki bir şeyler söylemek isteyen bir kız öğrenciydi ama Katie'yle derin bir sohbe dalmış gibi yaparak onu umursamadan yollarına devam etmişlerdi. Sonra kampüsün girişindeki köşede ışığın renginin değişmesini beklemişlerdi.

Bistro kafenin pencere kenarındaki masalarından birine oturushlarını ise gayet net bir şekilde hatırlıyor Connor.

Günün aydınlığı yerini karanlığa bırakmak üzereydi. Dışarıda her şeyin rengi griye dönmeye başlamıştı. İçerideyse kalabalık kafenin kargaşası, koşuşturması ve gürültüsü gecenin karanlığına karışıyordu. Connor için sanki her şey kaybolmuş, sadece karşısındaki güzel varlık kalmıştı.

"O zamanlar bilmiyordum tabii, annem ve babam eş değiştiren çiftlerdenmiş. Nasıl bilebilirdim ki? Daha

çocuktum o zamanlar. Seksenli yıllardı, meğer o tür şeyler çok oluyormuş o sıralar. Sanırım bu yüzden beni hep evden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Köpeğim Ian'la dışarıda oynayarak uzun zamanlar geçirdim."

Katie güldü.

"Ne oldu?" diye sordu Connor.

"Köpeğinin adı Ian mıydı?"

"Evet. Neresi komik bunun?"

"Bilmem. Ian köpek ismi değil, insan ismi ya, o yüzden güldüm."

"Hah, tamam. Arkadaşımdı işte."

Katie masanın üzerinden uzanarak elini Connor'ın elinin üzerine koydu.

Connor elinin üstündeki sıcaklığı hissetti, Katie'nin gözlerinin içine baktı, bir süre öyle kaldılar. Katie utanmış gibi başını öne eğdi, kahvesini alıp bir yudum içti. Elini çekti. Özür diler gibi bakıyordu. Connor, "Yo, sorun değil," diyerek onunla göz göze gelmeye çalıştı ve nihayet bakışları yakaladığında gülümseyerek onu yumuşatmaya çalıştı.

"Keşke birlikte büyüyebileceğim mahalle arkadaşlarım olsaydı. Tek arkadaşım Ian'dı. Ama çok iyi bir arkadaştı. Bazen yapacak bir şeyin olmaz. Bir köpeğe insan ismi verirsin ve sahip olduğun yegâne dostun o olur. Gerçeklerle hayallerin birbirine uyması için yapabileceğin başka bir şey yoktur. Çocuklar sahip olamadıkları şeyler söz konusu olduğunda hep öyle yaparlar. Biraz kendini kandırmanın zararı olmaz. Ian'la çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Onun dışındaki herhangi biriyle veya bir şeyle geçirebileceğimden çok daha iyi zamanlarım oldu."

Masanın üzerinde el ele tutuşup sohbete devam ettiler. İkisi de göz temasını kaybetmemek için bir yudum

bile içmeyince kahveler soğumuştı. Sonra Connor'ın evine gidip sohbete orada devam ettiler. Sonra seviştiler. Connor artık biliyordu, olan olmuştu.

Connor ne kadar kör olduğunu şimdi anlıyor. Kadınlara karşı alışkanlıkları hissettiklerinden hep daha güçlü olduğu için yeni yeni farkına varıyor bunun.

Çöplerle dolu poşeti kapının yanındaki dolaba sokuştururken Faye'le Deb'den kalan delilleri yok ettiğine ikna oluyor. "Şu andan itibaren sadece Katie olacak," diye düşünüyor. Bunu biliyor çünkü hissediyor ve bu, daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir his.

Katie'ye onu sevdiğini söyleyecek.

Bölüm 30

Faye, Connor'ın kendisine verdiklerini yâd ediyor

“Bütün sertliğimle seninim,” demişti Connor iki gece önce. Cinsel organını kastediyordu. O gece Faye’le sevişiyorlardı. Connor gidip gelirken, birbirine çarpan kaba et sesleri çıkıyordu kaygan ve ıslak vücutlarından. Altlarındaki çarşaflar toplanmış, örtüler kırış kırış olmuştu. Sonunda da çırılçıplak üzerlerinde yatmışlardı.

Faye, Connor’a gözlerini devirerek baktı. Onun cinsel organını ne yapacaktı ki? Şöminenin üstüne, diğerlerinin yanına mı koyacaktı? Yoksa duvara mı monte edecekti? Ne kadar saçma bir fikir.

Bacaklarını Connor’ın beline, kollarını da boynuna doladı. Erkeğinin vücudunu adeta içine alıyordu. Connor içeride olmaktan her zamanki gibi memnundu. Tenleri birbirine zevkle sürtüyordu. Ama asıl zevk veren şey, balkon kapısı önünde sevişmelerini izlemek için sıraya giren karşı apartmandaki komşulardı. Faye onları görebiliyordu. Ayrıntıları görmek için çok uzak sayılırlardı

ama karşı pencereden fil hortumu benzeri bir şeyi onlara doğru tutan bir böceği seçebilmek zor değildi. En pornografik yüz ifadesini yapıp doğruca dikizcilere döndü. Onların farkında olduğunu göstermek istiyordu.

Faye, yatağı balkon kapısının önüne çektiklerinde tahmin etmişti bunu. Connor yıldızların altında sevişmek istediğini söylediğinde hoşuna gitmişti ama tam başlayacakken ışıkları açmasını da garipsemişti. Lambayı açınca sevişme mekânları şehrin göbeğinde ışıklı bir ilgi odağı haline gelecek, önlerine gökyüzündeki yıldızları gölgeleyen aydınlık bir perde inecekti.

“Salaklığı bırak da sevişmene bak,” demişti Faye. Sonra soyunmuş, onu da soymuş, daha fazla itiraz etmeden işlerine girişmişlerdi.

Connor’ın verilecekler listesine cinsel organını eklemesinin üzerine de, “Ne kadar da vericisin,” dedi iki parmağıyla Connor’ın ağzını kapatarak. Sonra parmaklarını eklemlerine kadar soktu. Konuşmaması için dilini bastırıyor, Connor da bu duruma pek aldırılmış gibi görünmüyordu. Faye parmaklarının arasında solucan gibi kıpırdanan ıslak, kaslı, ince uzun şeyi hissedebiliyordu. Nefesi, önünde engel oluşturan parmakların yanlarından geçerken rüzgâr gibi ötüyordu. Connor’ın konuşmasını istemiyordu Faye.

Elinin üzerinden bileğine doğru sıcak bir salyanın aktığını hissetti. Bileğinin kıvrımlarına toplanan salya kolundan aşağı akmaya hazırlanırcasına biriktiği yerde durakladı. O anda Connor Faye’in parmaklarını ısırdı. Derisinde yarık açacak kadar sert değil, ama kolundan yukarı acı sinyali gönderecek kadar şiddetliydi. Faye ani bir tepkiyle geri çekildiğinde, tüylerini diken diken edecek bir orgazm dalgasının içinde buldu kendini. Zaten

sarılı olan vücutları sayesinde Connor Faye'in içine giriyor, göbeğini göbeğine, yanaklarını yanaklarına dayıyor, sertçe gidip gelmeye devam ediyordu.

Faye üzerindeki ağırlıkla nefes nefese, durakladı bir an. İçindeki sarsıntılı gidiş gelişleri hissediyordu. Sonra başını şehrin manzarasına çevirdi. Tam o anda teleskoplu dairenin pencerelerindeki ışık da kaybolup gecenin karanlığına karıştı.

Faye merdiven korkuluğuna yeniden iki elle tutunuyor. Bir anlık dalgınlıkla dengesini bir kez daha kaybedip, "16. Kat" yazan tabelanın olduğu yere kadar düşecek gibi oluyor. Sendelemesiyle birlikte tüm vücudunu adrenalin dalgası kaplıyor. Kendi dikkatsizliğine gülüyor ama elinde değil, beyninin daha fazla odaklanmasını sağlamayı başaramıyor. Connor'ın teninin hissi zihnini ziyadesiyle meşgul ediyor. Giydiği gömleğe sinen sevişme kokusunu hâlâ alabiliyor, üzerindeki sıvı lekelerini görebiliyor.

Sonra Connor'ın sevgilisini düşünüyor. Onu tanımıyor. Yüzü ve bedeni bile olmayan, ama hayatlarındaki yeri oldukça önemli bir kadın var karşısında. Öyle önemli ki Connor'ın evin içinde panikle koşturup temizlik yapmasına sebep oluyor.

Bu ne anlama geliyor? Acaba Connor, Faye gelmeden önce de aynı telaşa kapılıyor muydu? Hiç sanmıyor. Faye Connor'ın kız arkadaşını ve diğer kadını biliyor ama belli ki kız arkadaşı ikisinden de habersiz.

Connor ona iki kadından da söz etmişti. Hatta De-b'le sevişmeleri esnasında yaptıkları şeyleri Faye'den de istemişti. Fakat Faye cinsellik konusunda rahat bir kişi olmasına rağmen, Connor'ın o isteklerine olumsuz cevap vermişti. Sevişirken yaptığı sıra dışı şeyler yüzünden

ona hayatının geri kalanında farklı gözle bakmasından korkuyordu. İnsanların günlük yaşamlarını sürdürmek için yapmaları ve yapmamaları gereken şeyler olduğunun bilincindeydi.

“Nasıl deniyordu?” diye düşünüyor. “Bir kere becerildiğin zaman bir daha asla becerilmemiş gibi olamazsın. Ya da onun gibi bir şey işte.”

Peki Connor, Katie hakkında ne söylemişti? Konuştuklarını, Katie’nin söylediği komik şeyleri, hatta kısa süredir birlikte olmalarına rağmen onu ailesiyle tanıştıracaklarını anlatmıştı. Bütün bunları anlatırken nasıl da heyecanlı görünüyordu. Bir de kızın verdiği ve garip bir isim koyduğu salak balığı besliyordu balkonunda. Sürekli olarak birlikteyken yaptıklarını anlatıyordu ama yatakta olanlarla ilgili hiç konuşmuyordu.

Faye, Connor’ın Katie’yi sevdiğini anlayabiliyor. Connor henüz bunun farkında değil çünkü penisi şimdilik gayet mutlu.

“Aşkının farkına vardığında Deb’le ikimizin ağırlığı altında ezileceğini biliyor. Ayrıca onu sevmeye başladığı zamanlardan beri yaptıklarını, onun duygularıyla nasıl oynadığını, nasıl ihanet ettiğini düşündükçe ne kadar berbat bir halde olduğunu göreceksin. Sonra da, ne yazık ki ben ve Deb unutulurken tarihe karışacağız,” diye geçiriyor aklından.

Aslında Connor’a acıyor. İhanet eden bir zavallı ama iyi kalpli. Onun derdi herkese bol keseden verdiği cinsel organıdır. Sonuçlarına bakmadan, her önüne gelenle ilişkiye giriyor. Deb’in sevişirken yapmasına izin verdiği şey her ne ise o da kurtaramayacak onu enkaz olmaya doğru giden yolda.

Faye, Connor’ın üçünün bir araya gelmemesi için

ne kadar çaba gösterdiğini merak ediyor. Acaba Faye asansörden inerken Deb merdivenlerden mi çıkıyordu? Acaba asansörden çıkarken Connor'ın sevgililerinden biriyle karşılaşmıştı da haberi yok muydu? Acaba sadece üç tane sevgilisi mi var? Evet yahu, Deb'i ve sevgilisini tanıyor ama başkası da olabilir. Faye her zaman diğer ikisinin kalıntılarını süpüren biri olmuştur. Mesela dudaklarındaki ruj Connor'ın sevgilisinden. Bu devirde kırmızı ruju başka kim sürer ki? Doksanlı yılların modası çoktan geçip gitti. Dantelli külotlar da Deb'in olmalı. Parçalanma şekillerinden belli onun oldukları. Connor Faye'in külotunu hiçbir zaman parçalamamıştı.

Connor'ın enkaz olma yolunda ilerleyen ruh haline kıyak olsun diye, üç kadını aynı anda bir araya getirmeyi teklif edecekti Connor'a. Bunu duyunca sevinçten çılgına döneceğinden emin. O istekli halini gözünün önüne getirebiliyor.

Sonra üzerindeki pembe gömleğe bakıyor. Merdivenlerden inerken uzunca bir süre kime ait olabileceğini düşünüyor ama tam sonuca varamıyor. Pembe gömlek-ateşli yuvarlanmaları boyunca onun üzerinde tepinmişlerdi- başladıklarında yatağın üzerindeydi. Connor onu dizlerini yakmasın diye halının üzerine koymuştu. Faye'in kızı üşümesin diye banyo tezgâhının üzerine bile o gömleği koymuştu. Sahi onu neden banyoya götürmüştü? Sevişmelerini aynada görmek istediği için. Mutfakta da onu kullanmışlardı ve sonunda nasıl olduysa dairenin çıkış kapısına geldiğinde o gömlek Faye'in sırtına geçivermişti. O gömlek ki ona yadigâr; en ateşli, en terletici, en efsanevi sevişmelerinden yadigâr.

"Neye bakıyor bu şıllık?" diye düşünüyor Faye, karşısında, bir basamak aşağıda duran kadını görünce.

Faye kadının aslında gömleğe baktığını sonradan fark ediyor. Kadının bir şey söylemek üzere olduğunu düşünüyor. Birden fikir değiştiriyor, yanından geçerek inişine devam ediyor, alt kata iniyor, gözden kayboluyor. Duvarlardan yankılanan ayak sesleri kadının kulağına kadar geliyor.

Bölüm 31

Jimenez temizleniyor ve mis gibi kokuyor

Üçüncü katın düğmesinin ışığı ilk basışta yanmıyor. Jimenez düğmeyi dürtüyor, asansörün kapısı apartman girişini yavaşça perdeleyerek kapanıyor. Dışarıdaki ışık kapıların birbirine değmesiyle kayboluyor. Jimenez paneli inceliyor. Sadece üst köşesi görünür şekilde yanmış. Sonuçta küçük bir yangındı. Karanlıkta, olayın paniğiyle yangının büyüklüğünü fazlaca abarttığını anlıyor.

Üç katlık bir test sürüşüne karar veriyor. Böylece asansörün çalışıp çalışmadığını anlayabilecek. En kötü ne gelebilir ki başına?

Ayakta duruyor, gözlerini katların numaralarını gösteren ışıklara diyor. Işıklı yazı değişmiyor; sadece "G" harfi yanıyor. Asansör yerinden kıpırdamıyor. Jimenez düğmeye basmaya devam ediyor. Kabin sallanıyor, ışıklar yanıp sönüyor. Kabinin dışından metal sürtünme sesleri geliyor. Jimenez'in ayaklarına binen fazladan ağırlığa bakılırsa asansör hareket ediyor.

“Çalışıyor. Hem de saat gibi çalışıyor.”

Katları gösteren ışıklı göstergede kayıp giden “2” yazısı geçiyor ve “3” yazısı sabitleniyor. Kapı kayarak açılıyor. Asansör üçüncü katın zemininden yaklaşık olarak otuz santimetre yukarıda duruyor. Jimenez kapı kapatma düğmesine basıyor ve asansör sarsılarak duruyor. Jimenez kabin duvarına eliyle dayanarak dengesini sağlamaya çalışıyor. Kapı yeniden açıldığında kabinle kat aynı seviyeye gelmiş oluyor.

“Harika! Saat gibi!”

Asansörün içinde hâlâ duman kokusu var. Jimenez anahtarlığını çıkarıp bakım kapısına sokuyor ve “Açık” yazısıyla aynı hizaya gelene kadar çeviriyor.

“Bunu açınca biraz hava alabilirsin,” diyor asansöre, kabinden çıktığı sırada. Belinden sıyrılmış olan alet kemerini düzeltiyor. Dairesine varana kadar çingırdayıp duruyor kemer. Anahtarlığını bir kez daha eline alıp karıştırıyor ve dairesinin anahtarını buluyor. Sonra kapıyı açıp içeri giriyor ve bir ışık açıyor.

İçeriye çok az ışık giriyor çünkü dairesi binanın karanlık sokak tarafına bakıyor. Sokağın karşısında bir iş hanının otoparkı var. Yüksek ve çok yakın olan iş hanı gökyüzünden gelebilecek her türlü ışık umudunu da yok ediyor. En aydınlık zamanda, gün ortasındaki ışık koyu griden açık griye dönüyor, o kadar. Ama bu Jimenez için sorun değil. Dairenin kirası ucuz ve burayı sadece uyumak için kullanıyor zaten. Hayatının geri kalanı, apartmanın işlerini yaparak, şehri gezerek, eski bir film izlemek için sinemaya giderek veya dans ederek geçiyor. Dünyası bu apartmandan, hayatı da dairesinden ibaret.

Kapıda ayakkabılarını çıkarıyor, ceplerini boşaltıyor. Bozukluk elli kuruş mutfak tezgâhının üzerine dü-

şüyor. Cebinden iş emirlerinin yazılı olduğu kâğıtlar, kartvizitler çıkıyor. Birinin üzerinde mutfak lavabosunun su sızdırdığı yazıyor.

Küçük mutfağına bakıyor. İki gözlü bir ocağı, küçük bir fırını, mikrodalgada pişirdiği yemekleri soğuk tutan bir buzdolabı ve köşede mikrodalga fırını var. Lamine mutfak tezgâhı lavaboya yakın kısımlarından oldukça çizik görünüyor. Önceki kiracının özensiz kasaplık denemelerinin eseri olmalı. Ayrıca ahşap kaplama muhtemel bir darbe sonucunda kenarı boyunca çatlamış.

Jimenez gömleğini çıkarıp kolundaki yanan kısma bakıyor. Parmağını siyah kül kaplı gibi görünen yeri ne değdirdiğinde gömlek deliniyor ve parmağı karşıya geçiyor. Pamuk gömlek aldığı için çok mutlu oluyor. Şu ucuz naylon gömleklerden almış olsaydı yanan yeri eriyip koluna yapışabilirdi. Gömleğini bırakıp kolunu inceliyor. Kısmen çıplak bir yerinden deri ve kıl yanığı kokusu geliyor olsa da büyük hasar yok.

Başını sallıyor ve tezgâhın üstüne bıraktığı gömleğine bakıyor. İyi bir gömlekti.

Tamiri mümkün değil. Omuz silkip gömleği lavabonun altındaki çöpe atıyor. Çöp poşetinin köşelerini toplayıp ağzını bağlıyor. Gömlek, mikrodalga yemeklerinin kapları, birkaç yulaflı ekmek torbası ve son birkaç güne şahitlik etmiş olan süt kutusu var. Oturma odasından geçiyor, balkon kapısını kaydırarak açıyor ve eğilip çöp poşetini aşağıdaki çöp bidonuna atıyor.

Sonra atletini çıkarıp banyonun yolunu tutuyor. Atletini çamaşır sepetine atıyor. Alet kemerini çözüp tezgâhın üstüne bırakıyor ve donunu doğruca yere salarak çıkarıyor. Aynadaki yansımasına bakıyor. Tıknaaz, sağlam görünümlü, yuvarlak göbekli ve kalın kollu bir adam

görüyor. Lastikleri uzun zaman önce gevşemiş, hafif sarık külotu göbeğinin altını çevreliyor. Kumaşı iyice yıprandığı için apış arasındaki koyuluk açıkça görülebiliyor.

Jimenez göbeğini iki kere tokatlıyor. Sonra iç çamaşırını çıkarıp sepete atıyor. Üzerindeki plastik kokusunu çıkarmak için sıcak suyla uzun uzun yıkıyor. Ama yıkanmasına rağmen hâlâ derinden bir plastik aroması geliyor üzerinden. Kokuyu gidermek için biraz kolonya sürüyor. Giyinmeden önce dişlerini fırçalıyor, ağız çalkalama suyuyla ağzını çalkalıyor.

Temiz çamaşırlar, temiz külot, temiz atlet ve göğüs kısmında Jimenez yazılı etiketi olan temiz bir gömlek giyiyor. Aynadaki yansıması bu sefer gülüyor.

Alet kemerini yeniden kuşanıyor.

Kendisini iyi hissediyor. Koşar adımlarla, sevinçten uçarcasına mutfığa gidiyor. Tezgâhın üzerindeki kâğıdı alıp cebine koyuyor. Daire kapısının arkasındaki aynaya da bakıyor.

“İyi görünüyorum,” diye düşünüyor. “Belki de bu akşamımı merdiven süpürerek geçireceğime kendimi sinemayla ödüllendirsem daha iyi olur sanki.” En sevdiği kadın oyuncunun yeni filmi çıkmış. Onunla patlamış mısır eşliğinde geçirilecek iki saatten daha iyi bir şey düşünemiyor. Filmden önce bir kokteyl de içebilir. Belki sonrasında dansa gider.

“Evet, bu akşam kesinlikle dans akşamı.”

Bu kadar iyi görünüp de bir yere gitmezse ve bu kısmeti kaçırsa çok yazık olur.

Kapanıp açılır kapılarıyla asansör hâlâ bıraktığı yerde. Koridorda yürürken cep telefonundan Marty’yi arıyor.

“Marty, asansör tamir oldu.”

"Harika bir haber bu! Çok dert olmamıştır umarım."

"Hayır," diye karşılık veriyor Jimenez. "Sadece sigorta atmış."

"Harika bir iş çıkardın Jimmy, beni kaç paradan kurtardığını bilemezsin. Yemeğin benden."

Jimenez asansörün düğmesini yeniden "Faal" duruma getirmek için alet kemerini alıyor. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyor ve yirminci beşinci katın düğmesine basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Asansör kıpırdamıyor bile. Düğmeye birkaç defa daha vurunca asansör sarsıntıyla hareket ediyor.

"Dans etmeden önce bacaklarını biraz açmalısın," diyor asansöre.

Işıklar yanıp sönse de asansör yukarı çıkmaya başlıyor.

Bölüm 32

Garth önce korkuyor, sonra cesaretini topluyor ve güzelleşiyor

Paket özenle sarılmış, dört köşesi özenle katlanmış. Garth ilk iki köşeyi dikkatlice koparıyor, ambalajı dikkatlice açıyor. Gözlerini kapatıp elini uzatıyor ve içindekileri çıkarıyor.

Bu heyecanı en derinlerine kadar içine çekiyor, bağcıkları ve parmakları arasından fışkıran pamuğu kokluyor. Kumaş yığınının arasında parlak, kaliteli deriyi hissedebiliyor. Ayakkabılar. Tüm hatlarıyla, kumaşların arasındaki pürüzsüz derileriyle, ayakkabılar.

Nefesini veriyor. Gözlerini açıyor. İstemsizce bağırıyor.

“Karmen kırmızısı,” diye düşünüyor. Bugün hayatının en güzel günü. Beklediğine değdi. Bu kadar katı çıkmasına değdi. Harika! Hayal edebileceğinden de iyi.

Kırmızı elbiseyi de yapmışlar. Hem de cırtlak kırmızı ya da çiğ fuşya değil. Kıp kırmızı! İşte, şu an parmakla-

rının arasında. İlk telefon ettiğinde bu rengi bulamayabileceklerini söylemişlerdi. Olsa bile bilgisayar ekranından bakarak doğru rengi tarif etmek oldukça zordu. Bunu birkaç ay önceki palatin mavisi elbise siparişinde öğrenmişti. Ekrandaki renk harika görünüyordu ama gerçek renk günlük hayat için fazla koyu çıkmıştı.

Neyse, geçmişî bırakalım, günümüze bakalım.

Garth, pürneşe elindekine bakıyor. Kırmızının en güzel tonuna sahip. Burgonya kırmızısı bir de kurdeleyle sarılmış. Terzilik her zaman ince dokunuşlarda gizlidir. Dükkândaki çocuk, Harry, o terziyi tavsiye etmişti. Garth'ın elindeki ürünlerden memnun olmadığını görünce ona Floria'dan söz etmişti. Dükkânın terzi işlerini ona yaptırıyorlardı. Garth kabul edince de hemen eline mezurayı kapmış, Garth'ın orasını burasını ölçüp notlar almaya başlamıştı. Sonra Floria'yı aramışlardı.

Garth, ellerinde karmen kırmızısının olmasını çok istiyordu. Biraz irice bir adam olduğu düşünülürse ona elbise dikmek biraz pahalıya gelir. Kadın kıyafetleri giyen sıradan biri olarak gözükmemek için kıyafetlerini Floria'nın dikmesini kabul etmişti. Ancak özel dikim fiyatlarını görünce sıradan görünmeyle ilgili düşünceleri yumuşamıştı biraz. Mesele kıyafet değildi aslında. Mesele giyinmek de değildi. Sadece kadın kıyafeti giymiş bir adam gibi görünmek oldukça zordu. Asla kadın olmayı istememişti, sadece güzel bir kadın elbisesi giymek istiyordu. Mesele güzellikti. Mesele güzel görünmektir. Aradaki fark buydu.

Floria bu tür kıyafetlerde usta olduğu için ve sanatın giyilebilir halini yaratmakta doğuştan yetenekli olduğu için öncelikli tercihti. Garth ancak birkaç ayda bir elbiseyi karşılayabilecek durumda olsa da beklemeye ve

yüksek fiyatına değerdı.

Terzi o renkten ellerinde olmadığını ilk söylediğın-
de Garth'ın ikinci tercihi çağla yeşilinden yana olmuştu.
O renkte olsaydı yine sevinecekti çünkü çağla yeşilinin
soluk grili asil tonu gözlerinin rengine uyacaktı.

Harry Garth'ın tercihi karşısında başını sallayıp,
"Güzel seçim," diyerek desteklemişti onu.

Ama şimdi karşısında, hayalini kurduğu renkten
dikilmiş elbisesi var. Parmaklarının arasında karmen kır-
mızısı bir elbise duruyor.

"Belki birkaç ay sonraki siparişimde de çağla yeşili
yaptırırım," diye düşünüyor.

Narin kumaşı dikkatlice açıyor. Ayakkabıları pake-
tin içinden alıp yatağın üzerine koyuyor. Elbiseyi eline
alıyor. Başparmağıyla işaret parmağının arasında duran
harika şeyi giyebilecek vücut ölçülerine sahip olmadığını
biliyor. Ama her zamanki gibi işçilik harika olmuş. Bü-
zülmüş dikişler yok, kırıksık yerler yok. Göğsüne kadar
açık "V" yaka, kenarlarında korsaj var. Omuzlardan bi-
rine kıvrık kumaştan, atkı olarak da kullanılabilen ekle-
me bir kumaş tutturulmuş. Yenleri tam boy, ne bol ne de
geniş, tam bileklere kadar kesilmişler. Garth kollarındaki
kıllardan çekinmiyor aslında, sadece gizli şeylerin zihin-
de daha fazla şey canlandırmasından ötürü yenlerin bi-
leklerine kadar olmasını tercih ediyor. Ayrıca görünüm
olarak daha revaçta bir biçim. İlk söylediği elbiseyle bu-
nun arasındaki fark da burada zaten.

Bir şeylerden ders çıkardıktan sonra, zarafetin sek-
si, pasaklılığın da ergenlere has bir şey olduğunu öğren-
miş Garth.

Daha denemeden beline çok iyi oturacağını, fakat
giyeni zayıf göstermeyi amaçlayan dikine büzgülerin

gözden kaçmayacağını düşünüyor. Etek kısmı asimetrik dikimli; sol dizden başlıyor, sağ ayak bileğinde bitiyor.

Garth elbiseyi yatağın üzerine yayıyor. Pürüzsüz kumaşı daha iyi hissedebilmek için parmaklarını elbisenin üzerinde gezdiriyor. Sonra dikkatini ayakkabılara yoğunlaştırıyor. Büyülü siyah renkleri var. O kadar koyu bir siyah ki neredeyse bir kara delik gibi içine çekiyor insanı. Parmak kısımları kapalı çünkü ayak parmaklarının görüntüsünü beğenmiyor Garth. Tam amele ayağına benziyorlar, kıl yumağı gibi görünüyorlar. Bileklerini vurgulaması için bantlı model seçmiş. Parmaklarının aksine bileklerini beğeniyor, güzel bilekleri olduğunu düşünüyor. Bu modelde bu numarada erkek ayakkabısı yapan az sayıda üreticinin kaldığını düşünüyor. Bu yüzden Floria'dan bağlantılarını kullanarak o türden, o bedenden ayakkabı imal edebilecek birilerini bulmasını istemişti.

Garth'ın sırrını kimse bilmiyor. Bu durumunu açıklamak çok zor olacağı için kimseye söylememeyi tercih ediyor. Pencereilerin kalın perdeleri her zaman kapalı, kapı her zaman kilitli duruyor ve her gecenin sonunda elbiseler ve ayakkabılar zulalarına, yani temiz iş kıyafetlerinin arkalarındaki askılara gizleniyorlar. Garth bu durumu öğrenilirse insanların neler düşünebileceğini biliyor. Gazeteleri okuyor, televizyonlardaki vaazları izliyor. Her gün şantiyedekilerin konuşmalarını duyuyor. Kolay değil.

Garth işte böyle, yıllardır içini kemiren bir yalnızlığın acısını saklıyor. Kimse gerçek Garth'ı tanımıyor henüz. Bazen en küçük şeylere üzülmeye, en basit şeylerden ötürü ağlaması hep bu nedenle. Televizyonda bir sigorta reklamı var; adamın biri ölüyor ve cenaze masraf-

larını bile karşılayacak durumu yok. Kendi sırları içinde bunun gibi şeyler için hep ağlıyor Garth. Ama istediği şeylerin masumiyetinden hiçbir zaman şüphe etmiyor. O sadece güzel olmak istiyor. Ne bir kadın olmaya ne de bir kadın gibi davranmaya çalışıyor. Sadece bir kadın gibi güzel görünmeye çalışıyor. Çocukken, erkek doğduğu için hiç pişmanlık duymadı, büyüüp erkek olduğu için de üzülmedi. Her zaman bir penisi olduğu için mutlu oldu. Sadece vücuduna yapışık olduğundan değil, gerçekten mutlu oldu.

Bedeniyle sorunlar yaşadığı da oldu. Daha zayıf olabilirdi, daha uzun olabilirdi, bazı yerleri daha kıvrımlı olabilirdi. Ama zamanla vücut kıllarını ve kaslı kollarını kabullenmeyi öğrendi. Sakallarıyla, hatta üç günlük sakalıyla bile mutlu. Kadın olmadığı için veya bir erkek olduğu için kadınlara hiçbir zaman gönül koymuyor. Aksine onlara hayranlık duyuyor. Kadınların gücü ve güzelliği o kadar derinlerde ki bazen hayranlığı kendisi hakkında farkındalığa dönüşüyor.

Banyoya dalıyor. Soyunup tıraş olmaya girişiyor. Yıkıyor, paklanıyor. Banyonun buharlı aynasındaki bulanık vücut hatlarına bakarak dişlerini fırçalıyor. Merdivenlerden çıkarken hissettiği yalnızlığı sona erdirmek için bu akşam bir şeyler yapacak. Sigorta reklamındaki adamın haline bir daha ağlamayacak.

Bu değişimi sağlamak için son derece olumlu bir şekilde güdülüyor kendini.

Yalnızlıklar ödleklere ve eziklere göre bir şey.

Ağızındaki diş macununu lavaboya tükürüyor. İşlem tamamdır. Tükürdüğü diş macunu şapırtıyla lavaboya düşüyor.

Fakat bu kadar yeter. Yakında ortaya çıkacak.

Bölüm 33

Petunia Delilah nihayet 805 numaraya yetişiyor ve B planı olmadığını anlıyor

“Çocuk o kadar da ağır değilmiş,” diye düşünüyor Petunia Delilah arkadan baktıkça. Daha çok küçük.

Çocuğu bileğinden tutmuş, arkasından sürüklüyor. Çocuk kayıyor, duruyor, gidiyor, Petunia’yla aynı ritimde ilerliyor. Bir ara Petunia’nın kontrolünde olmayan diğer ayağı kayıp dizinden kıvrılıyor ama yine de duvar tarafından sabit tutuluyor. Genel görüntüsü, yüksekte düşmüş bir bez bebek gibi.

Petunia Delilah yüzünü ekşitip dişlerini sıkıyor.

İçindeki varlık birkaç saniyeliğine vücudunu titretiyor. Şimdi oraya odaklanması ve bacaklarının arasında kini çıkarması gerekiyor.

Bacaklarının arasındaki bacak kıpırdıyor. Birkaç dakika önce bu durum büyük bir panik sebebiydi. Şimdiyse üçüncü bir bacak konusundaki fikri değişmiş durumda. Düşüncelerinin büyük korkulardan güçlü bir isteğe

doğru bu değişimini sorgulayarak zaman kaybetmemeyi tercih ediyor.

Yaşıyor ve tekmeliyor. Hayırlı bir haber bu.

“Devam et bebeğim, dayan.”

Kimmy'nin sesini duyuyor: “Normal doğum yapmak harika bir deneyimdir. Kadınlar bunu binlerce yıldır modern tıp olmadan yapıyorlar. Bebeğin için çok önemli bir adım. Senin için de sükûnet, sevinç ve mutluluk demektir. Doğanın kutsal bir armağanıdır. Bütün vücudun bir tek harika eyleme odaklandığı bir mucizedir. Zihnin doğru eğitim ve odaklanmayla her türlü zorluğun üstesinden gelebilecek kapasitede.” Sonunda da, “Aklına gelen başına gelir,” diye ekliyor.

“İlk görüştüğümüzde boğazına yumruğu indireceğim,” diye düşünüyor Kimmy hakkında. “Gör bak neler yapacağım.” 804 numaralı kapıya doğru nefes nefese, ter su içinde ilerlerken bunları geçiriyor içinden.

Aklına gelen başına gelir.

O anda kafasında beliren tuhaf bir düşünce o kapıyı bırakıp diğer kapıya yönelmesini söylüyor. İlk fark ettiği şey kapının üzerindeki “4” rakamının eksik olduğu. Yerde iki tane vida deliği ve belli belirsiz, 4 şeklinde, koyu bir boya tabakası çıkmış ortaya. Kapı kolunun yanındaki kapı dikmesi eskiyip yıpranmış görünüyor. Sanki birileri kapıyı zorla açmaya çalışmış. Kapı kolunun üzerinde siyah bir leke ve boyasında çok sayıda çizik var.

İçeriden öksürme sesiyle birlikte kimyasal bir koku geliyor. Keskin, asitli bir koku. Belli belirsiz, ritmik bir dans müziği duyuluyor. Petunia ürküyor.

Kapıyı tıklatmak üzere elini uzattığı anda yeniden bir öksürük sesi geliyor içeriden. Eli yumruk yapılmış halde havada kalıyor. Burada bir gariplik var. Kırık kapı,

eksik rakam, koku gibi şeyler, buradan uzak durmanın en doğru karar olacağını düşündürüyor.

Kapının arkasından bir öksürme sesi daha, ardından da gürültülü bir vurma sesi geliyor. Önceki seslerden daha yakın duyuluyor bu. İçerideki her kimse kapıdan çok uzak değil şimdi. Kapının dibindeki açıklıktan bir gölgenin kapıya yaklaştığı anlaşılabiliyor.

Petunia Delilah gözünü kapı deliğinden alıp bir adım geri gidiyor, yerdeki çocuğa çarptığında kalakalıyor.

“Hadi gidelim küçük baygın çocuk,” diyor sessizce yerdeki çocuğa. “Bize yardım edecek kişi bu değil.”

Derin bir nefes alarak ilerlemeye devam ediyor. Kendi soluk alıp verişini duyabiliyor.

Önce bir ayağı, sonra iki ayağı, sonra yine ilk ayağı. Adımlar kilometrelerce sürüyor ve saniyeler acı dolu saatleri müjdeliyor gibi.

805 numara fazla uzak olmasa gerek. Muhtemelen bir sonrakidir. Şu önündeki kapı olmalı yoksa 806 numaraya kadar varabileceğini sanmıyor.

Aklına gelen başına gelir.

Her adımda biraz daha ağırlaşıyor çocuk. Kilo almış gibi. Ayaklarının altındaki taban her adımda daha ağır basıyor. Petunia’nın bacakları zorlanmaktan ötürü yanıyor, sırtı acılara teslim oluyor. Kendisini daha berbat hissettiği bir zaman olmamıştır herhalde. Yorgunluğunun sesini dinlese yerdeki çocuğun yanına uzanacak ve birkaç dakika dinlenecek; fakat yatarsa bir daha kalkamayacağını biliyor. Bebeği, hatta kendisi de ölebilir.

Bu halde bile gülesi geliyor. 805 numaralı kapıya yaklaştıkça Help Me Rhonda şarkısının tanıdık ezgisi çalınıyor kulağına. Yorgun bedenine bir coşku dalgası ya-

yılıyor o anda. Kapının önünde bir elini dizine götürerek eğiliyor, sırtını çeken ağrıyı dindirmeye çalışıyor.

Evde birileri var. Dönüp yerdeki çocuğa bakıyor. Yemek kokuları geliyor. Nihayet yardım edebilecek birileri var.

“Bize yardım edecek birilerini buldum, küçük baygın çocuk,” diyor kapıyı tıklatırken. “Her şey düzelecek. Şansımız yaver giderse, bu işler bittiğinde ikimiz de dondurmali sandviçlerimizi yiyebileceğiz.”

Cevap yok.

Şarkı sesi geliyor.

Petunia Delilah nefesini tutarak biraz bekliyor. Belki de içeride her kim varsa Beach Boys yüzünden kapı sesini duymamıştır.

Kapıya, bu sefer biraz daha güç uygulayarak, yeniden vuruyor. Kapının pervazı titriyor.

“Yardıma ihtiyacım var,” diye bağıyor kapıya doğru. Sesi çatallaşmış ve gergin. “Lütfen, doğum yapıyorum ve yanımda baygın bir çocuk var. Onun da yardıma ihtiyacı var. Lütfen kapıyı açın. Lütfen!”

Burnunun dibinden süzülen ter damlaları halının üzerine damlıyor. Bir sonraki kapıya ulaşacak enerjisinin kalmadığını biliyor. Ya bu kapı açılacak ya da bu kapı açılacak, başka şansı yok. “B” planı yok.

Petunia Delilah karanlıkta odaklanmaya çalışıyor. Haliya ıslak bir nokta daha düşüyor. Kapıya doğru eğilip, Beach Boys haricinde bir ses var mı diye dinliyor. Kapının arkasında birilerinin olduğunu kanıtlayacak her türlü işarete razı. Ama yok ses. Birinin müziği açık bırakması olağandır ama fırını açık bırakması olağan bir durum değildir.

Sinirlenmeye başlıyor. İçeride birinin olduğunu bili-

yor. Biri olmak zorunda.

Neden kimse yardım etmiyor? Ama hayır, birileri yardım edecek elbet.

“Orada birinin olduğunu biliyorum,” diye bağıyor kapıyı var gücüyle yumruklayarak. Kapı pervazı titriyor yine. “Müziğinizi ve lanet olası fırınınızın kokusunu alabiliyorum.”

Petunia Delilah kapıya yeniden vuruyor.

“Yapamam,” diyor içeriden gelen, zor duyulan bir ses.

Petunia Delilah kapı deliğinden içeri bakıyor. Bu çok kötü bir şaka olmalı.

“Ne?” diye soruyor içeri. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalışıyor. “Kapıyı açabilir misiniz? Yardım ihtiyacım var. Adım Petunia Delilah, doğuruyorum, yanımda da bayılmış bir çocuk var. Onu koridorda buldum.”

“Yapamam.” Kapının arkasındaki ses çok az duyuluyor. “Size yardım etmek istiyorum ama gerçekten yapamam. Kapıyı açamam. Şeyim var... Açıklaması çok zor.”

Bölüm 34

Claire işini kaybetmenin acısını yaşarken biri kapıyı kıracak gibi vuruyor

“Aman ne güzel,” diyor Claire, Gabby’nin e-postasını kapatırken.

Bardaktaki şarabı bitiriyor. Dizüstü bilgisayarının ekranını çarparak kapatıyor. Parmaklarını kapalı ekranın üzerinde tıkırdatmaya başlıyor.

Asabi ve içine kapanık biriysen iş alanları oldukça sınırlı kalıyor. Teorik İnsan Anatomisi okumuş ve Muhasebeci Olmayanlara Yönetimsel Muhasebe alanında lisans yapmış orta yaşlı bir kadın için pek iş bulunmaz. Özellikle de evde çalışarak para kazanabileceğin bir iş daha da zor olur. En son iş aradığında zar zor PartyBox’ı bulmuş, Gabby’yle iş anlaşmasını imzaladıklarında çok mutlu olmuştu. Şimdiyse kovulmuş ve işsiz kalmıştı.

Claire, dairenin etrafına yayılan kokuları içine çekiyor. Bir zamanlar rahatlatıcı olan o güzel kokular şimdi pek önemsiz geliyor.

Haberlerin başlamasını ve PartyBox'ı unutmak için sabırsızlanıyor. Sunucunun seyircileri ilk selamlamasıyla birlikte perdeleri kapatacak. O arada güneş çoktan batmış olacak. Yıkanmak için sabırsızlanıyor. Sonra temiz ev kıyafetlerini giyecek, okuma lambasının püskülleri-
nin altında kıvrılıp yatacak ve daha bir-iki gün önce eli-
ne geçen Bülbülü Öldürmek'in yeni nüshasının sayfaları
arasında biraz daha ilerleyecek. Kitabın eski nüshasını
atmıştı çünkü onu evdeki küf kokusunun sorumlusu
olarak görüyordu. Beşinci defadır aynı kitabı alıyor. Her
seferinde, bitirmeye yaklaştığında evi saran kokunun
ondan geldiğini düşünüyor.

PartyBox'tan gelen garip aramayı unutmak için sa-
bırsızlanıyor, uyuyakalana kadar okumak istiyor.

Yarın iş aramaya başlayacak. Yarın Gabby'nin öner-
diği şirkete e-posta yazıp telefon numaralarını isteme
günüdür.

Yarın endişe günü, evet, ama bu akşam bu akşam-
dır ve tadını çıkarmak gerekir.

Fırının ışığına dönüp eserine bakıyor. Sayaca baki-
lırsa on yedi dakika kalmış. Her ne kadar zaman ken-
di yönünde ilerlemeye devam etse de sayaç geri doğru
sayıyor. Claire bunun bir bakış açısı meselesi olduğunu
düşünüyor.

Kişin üzeri kahverengileşmeye, karışımın içinden
kabarcıklar çıkmaya başlıyor ve kabarcıklar, yeni sertleş-
meye başlayan üst tabaka tarafından yüzeye ulaşama-
dan esir alınıyor.

Bir çift sarı kauçuk eldiveni ellerine geçirip bulaşık-
lara dalıyor Claire. Çırpma kâsesini, çatalları ve bıçak-
ları bulaşık makinesine dolduruyor, deterjanı koyuyor,
bir fincan beyaz sirke döküyor ve makineyi çalıştırıyor.

Tezgâhın üzerine çamaşır suyu katkılı solüsyon sıkıyor, ardından tek tek ambalajlanmış dezenfektan bezlerden bir tane alıp tezgâhın üzerini siliyor. Sonra bir tane daha çıkarıyor. Son olarak bir tane kâğıt havluyla tüm tezgâhı kuruluyor. Bu temizlik ertesi sabaha kadar idare eder.

Eldivenlerinden birini çıkarıyor. Sıyrıldıkça kıvrılan eldiven elinin üzerinde beyaz bir toz tabakası şeklinde pudra izi bırakıyor. Claire'e göre pudra tabakası cildinin üzerindeki ipeksi bir dokunuştur.

Eldiveni, dezenfektan bezleri ve paketlerini topluyor, diğer elindeki eldiveni de çıkarıyor ve tertipli, düzenli olmanın hazzıyla çöpleri kovasına atıp ellerini ovuşturuyor.

Yarın endişe günüdür. Ama bu akşam bu akşamdır ve tadını çıkarmak gerekir.

Ayakta dikiliyor bir süre. Ortalık çok sessiz. Sadece fırın sayacının tik tak sesi duyuluyor.

Ortalığın bir cuma öğleden sonrası için fazla sessiz olduğunu düşünüyor.

Biraz kulak kesilince yan komşuda çalan müziğin sesini duyabiliyor. Sonra müziğin vuruşlarının düzen-sizleşmesiyle biraz şaşırıyor. Dışarıdan klakson sesi duyuluyor. Buralarda klakson çalmak nadir olur. Zaten çok da üstelemiyor.

Gözü tezgâhın üzerindeki radyoya iliştiriyor, gidip açıyor radyoyu. Hoparlörden Help Me Rhonda geliyor. Claire vücuduna yayılan sıcaklığı hissediyor. İçtiği şaraptan mı acaba? Emin olamıyor. "Ne kadar içtim ben?" Yoksa cuma akşamının muhteşem havası, kiş ve müzik mi onu sarhoş edercesine etkileyen?

Etrafına bakıyor, bir anlığına perdeleri erken çekmeyi düşünüyor ama sonra vazgeçiyor. Gün ışığı çok

güzel. Dans etmeye başlıyor. Kalçalarını sallayarak, döne döne mutfaktan oturma odasına geçiyor. Kollarını başının üzerine kaldırıyor, sallanıyor, dönüyor, gülümsüyor, şarkı söylüyor, fırındaki harika kişin kokusuyla dans ediyor ve geride kalan günü aklından siliyor.

Huzur ve güven duyguları sarıyor benliğini.

Akşamın tadını çıkarmak gerekir.

Aniden kapıya vuruluyor. Şiddetli vuruşlar bunlar. Sesi duyunca irkiliyor, dansının ortasında, dönüşünü tamamlamadan donup kalıyor. Bir süre kapıya doğru bakarak bekliyor. Bir yandan kalbi hızla çarparken bir yandan da beyni bir şey duymadığı konusunda onu ikna etmeye çalışıyor.

Kapıya yine vuruluyor.

"Nedir bu böyle?" Kalbi panik ritminde çarpmaya başlıyor. "Yoksa ön kapıdaki adam beni almaya mı geldi?"

Geriliyor. Nabzını kulaklarında hissetmeye başlıyor.

"Acaba adam binaya girmeyi başardı mı?" diye düşünüyor.

"Yardım edin." Kapının diğer tarafından bir kadın sesi duyuluyor. Çok yakından geliyor ses. Kısık bir ses ama gerginliği hemen anlaşılabilir. "Lütfen, yardım edin. Kapıyı açabilir misiniz? Yardıma ihtiyacım var. Adım Petunia Delilah, doğuruyorum, yanımda da bayılmış bir çocuk var. Onu koridorda buldum."

"Belki de sessiz olursam, kıpırdamadan durursam giderler," diye geçiriyor Claire aklından. Kollarını indirip kapıya doğru usulca ilerliyor.

"Help me Rhonda. Help, help me Rhonda..."

Dışarıdaki ses araya girip, "Orada birinin olduğunu

biliyorum,” diye bağıyor. Kapıya bir defa daha vuruluyor. Kapı pervazı titriyor. “Müziğinizi ve lanet olası fırınınızın kokusunu alabiliyorum.”

Claire dairesinin içinde parmak uçlarında geziyor. Kollarını, kendini savunmaya çalışırcasına önünde tutuyor. Kapıya önce elleriyle uzanıyor. Sonra parmak uçlarıyla soğuk, boyalı yere dokunuyor. Kapının gözetleme deliğinden baktığında, balıkgözü merceğin karşısında bir kafa görüyor. Bir adım geri çekiliyor. Kapıya bir kere daha vurulmasıyla yayılan şok dalgası kapıdan avuç içlerine geçiyor.

“Yapamam,” diyor güçlü bir ses çıkarmaya çalışarak ama başaramıyor; sesi zayıf ve titrek çıkıyor. Yeniden kapıya yaklaşıp delikten bakıyor. Kadının biri de doğruca ona bakıyor. Resmen göz gözeler. Claire geri çekilmeye çalışıyor ama yapamıyor. Kadın paspal görünüyor; karman çorman saçları, terden ısıldayan alnı ve parlak pembe bir teni var. Görünüşüne bakılırsa kibar ve dürüst birine benziyor. O yüz ne kadar uğraşırsa uğraşsın sahte bir yüz olamaz.

“Ne?” diye soruyor kadın. Claire onun dudaklarını inceliyor, söyledikleriyle dudak hareketlerini örtüştürmeye çalışıyor. “Kapıyı açabilir misiniz? Yardıma ihtiyacım var. Adım Petunia Delilah, doğuruyorum, yanımda da bayılmış bir çocuk var. Onu koridorda buldum.”

“Yapamam. Size yardım etmek istiyorum ama gerçekten yapamam. Kapıyı açamam. Şeyim var... Açıklaması çok zor.”

“Açamaz mısınız? Bayan...”

“Benim adım Claire,” diyerek kendini tanıtıyor kadını delikten gözetlerken. Kadın bir süre öylece bekledikten sonra elini tam da Claire’in avuç içinin dayalı

olduğu yere koyuyor.

“Claire!” diye sesleniyor Petunia Delilah’ının yorgun ve bezgin sesi. “Claire, lütfen kapıyı açar mısın? Ayaklarımın üzerinde daha ne kadar durabileceğimi bilmiyorum. Yardım çağırmam lazım. Bebeğim geliyor ama başı dertte. Telefonumun pili bitti, erkek arkadaşıma, ebeme, hiç kimseye ulaşamıyorum. Yapayalnız kaldım burada.”

“Çocuk nerede peki? Onu göremiyorum,” diye soruyor Claire. Sonra alt dudağını ısıırıyor. Delikten kadını görebiliyor. O da izlendiğinden emin, doğruca gözetleme deliğine doğru bakıyor.

“Çocuk burada, yerde, halının üzerinde yatıyor. Sadece nefes alıyor, başka bir şey yapmıyor.” Kadın ayaklarına doğru bakıyor. “Onun da neyi var bilmiyorum, öylece bayılmış işte. Lütfen Claire, yardım et.”

“Tamam, orada kal. Telefonumu alıp ambulans çağıracağım. Kıpırdama.”

Kapıdan bir adım atıyor ki donakalıyor. Ahşap kapının arkasından, hayatı boyunca duyduğu en acı dolu, en hayvansı çılgılığı duyuyor. Diğer taraftaki kadını, inleyen, hıçkırarak ağlayan Petunia Delilah’yı duyuyor. Acı ve hüsrana dolu bir ses. Claire de kadının çağrısına aynı temel düzeyde cevap verip, mantıklı düşüncelerinin kendisini durdurmasına izin vermeden kilidi açıyor, zincirini yuvasından çıkarıyor kapıyı aralıyor.

Bölüm 35

Herman korkunç bir kaza geçiriyor

Araba trafiğın içine dalarken piyanonun açılış sesi ve Bonnie Tyler'ın çatallı sesi duyuluyordu hoparlörlerden. Herman arka koltukta oturuyordu. Annesi babasının omzuna dokundu. Babası tepki vermedi. Başı öne düşmüştü, boynundaki omurga kemiği yerinden fırlayacak gibi görünüyordu. Herman annesinin bir şeyler söylediğini dudak hareketlerinden anlayabiliyordu ama ne söylediğini duyamıyordu. Babasının kulağına bir şeyler haykırıyor gibiydi. Öyle ki, boynundaki ve alnındaki damarlar bağırmaktan şişmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, yanakları pembeleşmişti.

Babasıysa kıpırdamıyordu.

Annesi ön camdan dışarı baktığında arabanın çoktan karşı şeride geçmiş olduğunu gördü. Hemen ardından direksiyona uzanıp sağa çevirdiğinde araba hızla kendi şeridine, yolun güvenli kısmına döndü. Kaldırımın kenarında sarı bir şerit vardı. Yedi sekiz santimet-

re genişliğindeki çizgi, güvenli alanla trafiği birbirinden ayırıyordu. Ayırıyor muydu gerçekten?

Tam o anda hoparlörlerden şarkının nakaratı duyuldu.

Arabanın önü çarpmanın etkisiyle ezilirken; sürtünen, yırtılan ve kâğıt gibi kıvrılan metal sesi Herman'ın kulaklarını doldururken, sesle birlikte parçalanıp havada uçuşan temperli camların küçük elmas parçacıkları Herman'ın vücuduna dolu taneleri gibi çarparken radyo çalmaya devam ediyordu.

Annesi ve babası koltuklarından öne esnedi, ardından şahdamarlarını kesecek kadar sertçe de olsa, onları koruyan emniyet kemerlerine dayanıp durdular. Kız kardeşi ise yana fırlayarak kafasını Herman'ın kafasına çarptı. Tüm bunlar olurken, Herman'ın gözkapaklarının altında sarı kıvılcımlar çakarken Bonnie Tyler çalmaya devam ediyordu.

Araba yan yatmıştı ve Herman da emniyet kemeriyle bağlı şekilde kız kardeşinin üzerinde yan duruyordu. Kafasının ağırlığından boynu da eğik duruyordu. Kendinde doğrulmaya yetecek enerjiyi arıyordu ama nafi-le. Kollarından biri göğsünün önünde, diğeri aşağıdaki boşluğa sarkmıştı. Elinin arkası kardeşinin yanağına dayalıydı ve kardeşinin saçları parmaklarının arasına yumuşak tüyler gibi dolanmıştı. Ama Herman yumuşaklığı hissedemiyordu; vücudu uyuşmuş, kendinden geçmişti.

Şarkı radyoda yedi dakika boyunca çaldı; bir yedi dakika da ilkyardımanın gelmesi sürdü.

Ama Herman için bu dakikalar hiç de uzun değildi aslında. Sonraki üç hafta boyunca kendine gelememişti. İstemiyordu da zaten. Uyandığında hastanede, karanlık bir odada yalnız başına olduğunu gördü. Elini vücudu-

nun üzerinde nazıkçe gezdirdiğinde her yerinin ağrıdığını hissedebiliyordu. Her yerinde kablolar ve hortumlar takılıydı. Karanlıktan bir yerden “bip” sesi duyuluyordu. Pencereden baktığında dışarısının da karanlık olduğunu gördü. Camın öteki tarafında ışıklı bir şelaleye benzeyen bir şehir vardı.

Sonradan doktorlar gelip, kazadan sağ çıkmasının, bilincinin başından beri yerinde olmamasına bağlı olduğunu söylediler. Baygın olduğu için vücudu tamamen gevşemişti ve araba yan yatınca, hatta iki takla atınca bile darbeye karşı koyabilmişti. Ayrıca henüz çocuk olduğu için çabucak iyileşebilecekti.

Birkaç hafta sonra hastaneden çıkıp dedesinin himayesine verildi. Ailesinin vasiyet ettiği gibi, dedesi bakacaktı ona. Başka kimsesi yoktu.

Herman o gün olanları çok sonradan da hatırlamaya devam etti. Annesini, babasını ve kız kardeşini hatırlıyordu. Onların yüzlerini, nasıl göründüklerini gözünde canlandırabiliyordu. Arka koltukta kız kardeşiyle aralarında bulunan hayali çizgiyi her seferinde tekrar tekrar geçiyordu. Yıllarca o çizgi için kavga etmişlerdi. Kız kardeşinin, parmaklarının arasına dolanan saçlarını hissedebiliyordu. Sonra emniyet kemerinin üstünden sarktığı yere geliyor, kız kardeşinin uyur gibi, baygın yatışını getiriyordu gözünün önüne.

O anlardan sonra, asla unutulmayacak hatıraların dışında bir şey kalmıyordu. Annesinin ve babasının yüzleri hafızasından silindiğinde, kardeşinin saçlarının yumuşaklığı parmaklarının arasından kayıp gittiğinde Herman da bu diyardan gitmiş olacaktı.

Kaza anlarını kafasında böyle sürekli oynattığını dedesine hiçbir zaman söylemedi Herman. Tarih, dil ve

trigonometri çalışmak üzere Seville on Roxy'deki odasına yerleştikten sonra bile söylemedi.



Herman sayfaya uzun uzun bakıyor, dedesinin karşı köşelere çizdiği iki noktayı inceliyordu. Birbirlerinden 13,9 inç uzaklıktaydılar. Nereden bakarsa baksın, nasıl bakarsa baksın aralarındaki mesafe hep aynıydı.

"Cevabı sana bırakıyorum. İki nokta arasındaki mesafe değişkendir. Bu iki nokta aslında tek bir nokta da olabilir, ya da senin dediğin gibi birbirinden neredeyse 14 inç uzaklıkta iki nokta da olabilir. Bunun nasıl olabileceğini, açıkla bana."

Herman bir yandan kalemin ucundaki silgiyi kemiriyor, bir yandan da sorunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Mutfaktaki su ısıtıcısının sesiyle birlikte oturma odasından da gazetenin kırışma sesi geliyordu kulağına. Silginin alt kısmı ağzındaydı hâlâ.

Sayfanın üzerindeki iki noktanın nasıl aynı nokta olabileceğini düşünüyordu. Başka bir deyişle, bir şeyin nasıl olup da aynı anda iki şey olabildiğini düşünüyordu.

"Hâlâ bulamadın mı?" diye seslendi dedesi oturma odasından.

"Hayır," diye homurdandı Herman, dedesinin duyabileceği şekilde. "Mümkün değil bu. Hipotenüsü daha kısa yapamazsın. Kural böyle."

"Herman, eskiden Dünya'nın yuvarlak olması da mümkün değildi. Şimdi baksana, biz burada yeni bir kıtada yaşıyoruz. İnsanın uçması da mümkün değildi ama insanoğlu, uçmayı bırak, uzaya bile çıktı. Noktalar arasındaki boşluğu mesafe olarak değil, zaman olarak dü-

şün. Zaman, hepimizin bağımlı olduğu bir afyon gibidir. Eninde sonunda hepimiz bu bağımlılıktan kurtulacağız.”

Gazete bir kez daha hışırdadı ve dedesinin sesi kesildi.

Herman ellerini kâğıdın iki tarafına koyup kenarlarını düzledi. O kadar odaklanmıştı ki kaşları çatılmıştı. Kâğıda birkaç hesaplama daha karaladı ama kafa karışıklığı azalacak yerde daha da artmıştı. Bir yere varmayan tüm hesaplamaların üzerini karaladı. Sonunda 13.9 sayısını yuvarlak içine aldı.

“Dedem ne demek istedi?” diye düşünüyordu Herman. “Mesafe zaman demekse onu kısaltmanın tek yolu hızlı gitmektir. Mesafelerin hızı yoktur. Fakat ikisinin birleşiminin hızı, yani hareketin hızı vardır. Dedemin dediği gibi, ikisi de birbirine bağlıdır ama aynı değildir.”

Her geçen dakika beyninin daha da karıştığını hissederek Herman nihayet daha fazla düşünemez hale geldi. Sinirli bir insan olsaydı kâğıdı çoktan kırıştırıp çöpe atmış olurdu. Onun yerine, masanın üzerindeki elinin tersiyle kenara süpürdü. O esnada elinin rüzgârıyla uçan kâğıt kıvrılarak duvarın dibine kondu ve henüz yere inip düzleşmeye fırsat bulamadan üzerinde çizili noktalar bir anlığına birbirine değdi.

“İki nokta birbiriyle aynı!” diye atıldı bunu gören Herman. “Her ne kadar kâğıdın ayrı köşelerinde olsalar da aralarında mesafe yok aslında.”

Sayfayı yavaşça yerden alıp köşelerini birbirine yaklaştırdığında noktalar arasındaki mesafe giderek kıaldı ve sonunda tamamen kapandı. İki nokta birbirine değiyordu şimdi. Birbirlerinden uzak dursalar bile aynı noktaydı ikisi de. Kâğıdı, keşfini dedesine göstermenin heyecanı ile masanın üzerine bırakıp, “Dede, buldum,”

diye bağırdı. "Onların aynı nokta olduklarını öğrendim."

Oturma odasından cevap gelmedi.

Kâğıdın üzerindeki üstü çizili hesaplamalara, denklemlere bakıp düşündü Herman. Kalem izleri oldukça net ve temizdi. Pürüzlü oldukları ancak çok yakından bakıldığında görünüyordu. Kâğıdın kılçıklı gözeneklerini dolduran grafit çizgilere baktı. Kurşun kalemin ucu, bu açıdan bakıldığında bir kayaç gibi görünüyordu.

İçeriye son derece rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Herman bir şeylerin yolunda olmadığını anlıyordu. Hissedebiliyordu. Tüm benliğiyle biliyordu. Bu sessizlik genellikle karanlıktan önce gelirdi.

Aynı sessizlik. Her zaman duyulan sesler kaybolmuştu. Tek duyduğu, kendi içinden gelen kalp atış sesleriydi. Vücudunun en ücra köşelerine kan taşımaya çalışan kalbi küt küt atıyordu. Herman nefes alıyordu. Ortamın sessizliğinde, kafasının içindeki ses kısa bir düşünmeden sonra sesleniyor:

"Dede."

Durup bekledi Herman.

Cevap yoktu.

"Dede? Orada mısın?" diye seslendi bir kez daha.



Sonrası karanlık ve kargaşadan ibaret. Birileri bacağını çekiyor sanki. Derinden, cılız sesler duyuyor.

"İşte, çocuk burada, halının üstünde öylece yatıyor. Sadece nefes alıyor, başka bir şey yapmıyor," diyor bir kadın sesi ve devam ediyor: "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, öylece bayılmış işte. Lütfen, Claire, yardım et."

Bölüm 36

Ian'ın görüş alanındaki şeyler yaklaştıkça büyümeye başlıyor

Ian henüz bilmiyor. Ölçülmesi bile imkânsız bir sürede yolunun yarısını geçiyor anlamadan.

Düşüş süresi gerçekte çok kısa da olsa, havada solunum güçlüğü hissetmeye başlayacak kadar kaldığını anlıyor. Ağzını sonuna kadar açıyor ama hava oksijen işlemesine yetmeyecek kadar ince. Etrafını saran güçlü rüzgâr nedeniyle, ne kadar uğraşırsa uğraşsın solungaçlarını açamıyor. Hava akımı narin solungaç mekanizmasının çalışmasını engelleyecek kadar güçlü.

Bir an, “Şimdi... Ne yapıyordum ben?” diye düşünüyor. Sonra düşmekte olduğunu fark ediyor.

On üçüncü kattan geçerken, öğleden sonra güneşinin ve etraftaki binaların gölgeleri arasında havaya çizilmiş bir çizgiyi geçiyor. Günün son ışıklarının, altın sarısı pullarına vuran parıltısı, makûs kaderinin karanlığıyla acı bir tezat oluşturuyor. Bir zamanların parlak cam ve

ışılıklı çelik yansımalarının yerini soluk bir ışık huzmesi alıyor. Eskiden burada duran ve olağanca netliğiyle karşısında duran her şey giderek bulanık görünmeye başlıyor. Ayrıntılar kayboldukça günün aydınlığının da kaybolduğu anlaşıyor. Üzerinden düştüğü binanın canlılığı soluyor, hava gittikçe inceliyor. Ayın karanlık tarafından geçiyormuş gibi bir his doğuyor içine. Yabancı bir ortamda yalnızmış gibi hissediyor. Özgürlüğe uçuşu, yerini tehditkâr ve tehlikeli bir şeyin içinde olmak gibi bir hisse bırakıyor.

On üçüncü kattaki daire pembeye boyanmış. Rengini yansıtır bir havasının olduğu belli oluyor. Duvarlar pembe, mobilyalar pembe, yerdeki ayaklı lambanın üzerinde şeker pembesi bir kumaş kaplı. Kumaşın rengi Ian'a göre şeker pembesinden ziyade gün batımının rengine daha çok benziyor. Gün batımı Japon balığımızın durumunu yansıtmaması bakımından önemlidir bu noktada. Ian'ın gördüğü renkler, arkalarında pembe çizgiler bırakarak kayboluyor.

Ian bilmiyor ama bu daire barmen kız Raquel ve hostes Fontaine tarafından kiralanmıştır. Şu anda ikisi de evde değiller ancak hayatlarına dair pek çok kalıntı, burada olmasalar da, onları anlatmaya yetiyor. Duvarların arasında, tavanın altında ve zemindeki her şey onları yansıtıyor. Raquel ve Fontaine kirayı bölüşüyor, faturaları ortak ödüyor ve herkesin bildiği üzere çok iyi de anlaşıyorlar. Birkaç defa birbirlerini öptükleri olmuştur. Ev arkadaşları birbirini pek öpmez ama bir keresinde yılbaşı partisinde kafaları çektikten sonra bir temas olmuştur. Bir keresinde de, başka bir partide kendisine sulanan seksi bir herifin daha ileri gitmesini önlemek için Fontaine'in ev arkadaşıyla öpüşmekten başka çaresi kalmamıştı. Ne

de olsa sosyal lezbiyenlik her zaman harika bir kaçış yolu olmuştur. Öpüşmeleri, Fontaine'i ateşli erkeğin olası fantazilerinin angarya yükümlülüklerinden kurtarmıştı. İkisi de kendilerini eşcinsel olarak nitelendirmiyor ama öpüşmelerin oldukça hoş olduğunu da kabul ediyorlar.

Ian geleceği göremiyor. Fontaine'in, Meksika'ya gittikleri bir charter uçuşunda hayatının aşkını bulmasına iki yıl kaldığını bilmiyor mesela. Fontaine iki uzun uçuş arası yirmi dört saatlik dinlenme süresinde olacak, müstakbel aşkı da orada, bir haftalığına her şey dahil bir otelde kalıyor olacak. Sonrasında Fontaine orada bulunduğu sürenin tamamını adamın yanında geçirecek. Döndüklerinde de sık sık buluşacaklar.

Önceleri evlilik onlar için harika bir rüya olacak, ancak beşinci yıllarının sonunda ikisi de aşırı alkol almaya başladıklarında işler değişecek.

Çiftlere alkol terapisi verilen gruplara katılmak için binlerce dolar para harcayacaklar. İlk yıllarında çok mutlu olmalarına rağmen sonraları oldukça zor zamanlar geçirmeye başlayacaklar. Evlilikleri sekiz yıl dört ay sürecektir. Sonunda çocukları ya da uğruna kavga edecekleri bir köpekleri olmadan, sadece mortgage borcu ve ortak bir banka hesabını bölüşerek ayrılacaklar.

Ayrıldıktan sonra bir daha konuşmayacak, ikisi de yeniden evlenmeyecek. Fontaine içkiyi bırakmayı başarak ama kocası içmeye devam edecek ve dişlerinin çoğunu alkol yüzünden kaybedecek.

Raquel, Fontaine'le bağlantıyı koparmayacak, ona her zaman destek olacak. Hatta boşanmalarından sonra, kısa süreliğine de olsa, yeniden ev arkadaşı olacaklar.

Raquel hiç evlenmeyecek ve bu durumdan hiçbir zaman şikâyetçi olmayacak.

“Şimdi... Nerede kalmıştım?”

Ian'ın bakış açısı ışıkla birlikte değişiyor. Zemin gittikçe yaklaşıyor. Gittikçe daha ürkütücü görünüyor. Az önce çok daha uzakta olduğundan, gölgelerin içinde belirsiz bir karanlıktan ibaret olan zemini umursamamak oldukça kolaydı. Ancak şimdi kaderinin önemli ve kaçınılmaz bir unsuru haline gelmiş durumda. Yolculuğunun sonu yaklaşıyor. İçine doğmakta olan hisler düşüşüne başlamadan hissettiklerine hiç benzemiyor. Başında heyecan ve macera fikriyle yanıp tutuşurken düşüşünün sonucunu hiç getirmemişti aklına. Şu anda hayatında, onu aşağı çekmeye devam eden yer çekiminden başka kesin olan bir şey yok.

Acaba yer çekimine karşı koyabilir mi? Yoksa yer çekimi denen şey tüm varlıkların üzerinde hüküm süren “zaman” ile aynı şey mi?

Ian, yere çakılmadan önce hatıralarının son döngülerinden birine giriyor. Boş olan on ikinci kattan geçerken ilk defa gerçek anlamda ölüm korkusu sarıyor benliğini.

Ian bilmiyor ama on ikinci katta yaşayanlar iki gün önce taşındılar. Komşuları tarafından sevilen bu insanlar yumuşak huylu, güzel, yeni evli bir çiftti. Kaldıkları evde birkaç defa parti vermişlerdi. Ama apartman kurallarında yazdığı üzere saat on olduğunda müziğin sesini kıstmışlardı. Komşuları tatile gittiğinde evlerine göz kulak olmuş, mektuplarını almış, kedilerini doyurmuş, çiçeklerini sulamışlardı.

Adam emlak satıcısı, karısı da mühendisti. Cinsel hayatları sıradandı ama sık yapıyorlar, birbirlerini tatmin edene kadar sessizce sevişiyorlardı. Ancak kadın boşalmalarından hemen sonra kocasının duş almaya gitmesine biraz bozuluyordu. Sanki karısını kirli buluyormuş ya

da sevişmenin pis bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

Taşınırken tabaklarını gazete kâğıtlarının arasına tek tek paketlemişlerdi. Her kolinin üzerine içinde neler olduğunu yazmışlardı. Ayrıca taşıyanlara zorluk olmaması için kolileri fazla ağır yapmamışlardı. Yeni taşındıkları yer Burnt Timber Acres adında, güzel, keyifli bir mahalleydi. Artık evlerinin önünde yarım dönümlük bir bahçeleri, emlak vergileri ve birkaç yılda bir yaptırmak zorunda oldukları kazan temizliği işleri vardı.

Ian geleceklerinde ne olduğunu bilmiyor ama yakın zaman içinde, biri kız, biri erkek, iki çocuk görünüyor. Tabii ki her şeyleri çok iyi gitmeyecek. Nadir de olsa kavgaları ve bağırıp çağırımları olacak. Biri diğerine, para ve güven gibi meseleler yüzünden küsüp gidecek fakat kısa süre sonra yine barışıp, birbirlerine eskisinden daha büyük bir aşkla sarılacaklar.

Kırk sekiz yıllık evliliğin ardından adam öldüğünde kadın yalnız kalacak ve bir yıl sonra o da yanına göç edecek. İki çocukları da cenazelerine gelip dokunaklı hikâyeler anlatacaklar. Küçüğü kendini şair zannedip yürek parçalayıcı ama tuhaf bir şiir okuyacak. Cenazede konuşanların çoğu gözyaşlarını tutamayacak. Normal şartlarda ağlamayanların bile gözleri sulanacak.

Ian ağlayamıyor ama gözleri kuruluktan yanıyor şimdi. On ikinci kattan zemine doğru ilerlemeye devam ediyor. İkinci bir ambulans kaldırıma yanaşıyor. Kapılar açılıyor ama tepe ışıkları hâlâ yanıp sönüyor. Caddeden geçen arabalar demirden kırkayaklar gibi sürünerek ilerliyorlar. Ian'ın düşüş hızıyla karşılaştırıldığında aşağıdaki hayat çok yavaş akıyor sanki. Ambulansın kapılarının açılması sonsuza kadar sürüyormuş gibi geliyor. İlk yar-

dım görevlileri ambulanstan indiklerinde Ian on birinci katın penceresinin önünde düşüşüne devam ediyor.

Bölüm 37

Kahramanımız Katie Şeytanı Cazibe Faye ile karşılaşılıyor

Pembe gömlek hakkında yanılıyor olamaz. Yarım kat yukarıda karşısında duran kadın gerçekten onun gömleğini giyiyor. Kırışmış, lekelenmiş ama kesinlikle onun.

Bu kadının o gömleği nereden bulduğuna dair ise en küçük bir şüphe yok. Her şey bu kadar ortadayken ipuçlarını birleştirmek oldukça kolay oluyor. Neden giydiği de belli zaten.

Katie gömleği birkaç gün önce Connor'ın evinde bırakmıştı. Her gelişinde arkasında bir şey bırakmak gibi bir alışkanlık edinmişti; Connor'a her an kendisini hatırlatmak istiyordu. Connor'ın gömleği gördüğünde alıp koklayacağına dair romantik hayaller bile kuruyordu. Hatta yattığında gömleğine sarılıp, yatağının altındaki yumuşak pamuk dokusu ve sevgilisinin kokusuyla mışıl mışıl uyuyacağını bile hayal etmişti.

Bu kadının şimdi merdivenlerde ne aradığına dair en küçük bir şüphe yok. Connor'ın, onu apartmana alırkenki tereddütlü ses tonundan belliydi zaten. Asansörde karşılaşmalarını engellemek için kadını merdivenlerden yollamıştı. Connor'ın hayatında Katie'nin bilmediği bir kadın vardı ve şu anda karşısında duran o kadının ta kendisiydi.

Katie bir an duraklıyor. Bu kadar çok ipucu bir anda üşüşünce kafası karışıyor. Gözünün önünden geçip, kısa süre önce hiç bilmediği gerçeğin bütününe oluşturan parçacıklar o kadar hızlı hareket ediyor ki adeta başı dönüyor.

Artık dünya eskisi gibi değil. Artık o kadının da içinde olduğu yeni bir dünyası var.

Kadını yumruklamayı geçiriyor içinden. Hatta yumruğu tam olarak neresine vuracağını bile hesaplıyor; tam apış arasına. Sonra da yüzüne karşı haykırıp, onu duvara yaslayıp aşkını sabote ettiği için ona bağırmak istiyor.

Belki de kadının Katie'den haberi yoktur. Belki de Katie'nin kendisi "diğer" kadındır. Bunda kim suçlu acaba? Connor mı yoksa kendisi mi?

Cevabın zihninde canlanmasını bile beklemeden bu sorunun müsebbibi olarak Connor'ı suçluyor. Bütün öfkesini on üç kat yukarıda oturan ve Katie'yi hâlâ hareminden habersiz sanan herife yöneltiyor.

Diğer kadın Katie'ye bakıyor. Katie hiçbir şey yapmadan, hıçkırıklara boğulmuş halde kadının yanından sürtünerek geçiyor ve merdivenlerden yukarı koşmaya başlıyor.

Merdiven boşluğunda gözden kayboluyor. Sadece gittikçe uzaklaşan sesleri duyuluyor arkasından.

Duygularının karmaşası ve bulanıklığı arasında Connor'ın hatalı olduğuna kanaat getiriyor. Karşısında-kini incitmek yerine basitçe "hayır" diyebilirdi. Onun yerine bütün bunlara sebep olmayı seçti.

"Yoksa benim hatam mı?" diye düşünüyor Katie. "Benim yaptığım ya da yapmadığım bir şeyden ötürü mü böyle oldu? Benim karşılayamadığım nasıl bir ihtiyacı olabilir Connor'ın? Ondan çok az zamanda çok şey mi bekliyorum acaba?"

Birbirlerini üç aydır tanıyorlar. Hatta üç ayın dolmasına birkaç gün var. Yine de her şey bugüne kadar gayet iyi gitmişti. Aralarında hiçbir zaman bir gerginlik olmamış, birbirlerinin yanında olmaktan hiçbir zaman rahatsızlık duymamışlardı.

Katie, ikisini bundan bir yıl sonrasında canlandı-rabiliyordu. Sinemaya gidişlerini, sabah kahvelerini, birlikte gazete okumalarını hayal edebiliyordu. Ancak evli ve çocuk sahibi olduklarını henüz gözünün önüne getiremiyordu. Bunları hayal etmesi biraz daha zaman alacaktı.

"21. Kat" yazılı tabelanın önüne geliyor.

Vücudunu yavaş yavaş yorgunluğa teslim etmeye başlıyor. Bir yandan tükenen gücünü düşünüyor, bir yandan da Connor'ın dairesine zamanında varamamaktan korkuyor. Onun karşısına çıkacağı ve her şeyi açıklat-tıracağı anı iple çekiyor.

Sonra da şaşırtıcı bir şekilde az önce gördüklerini sorgulamaya başlıyor. Yoksa çok mu erken karar verdi? Belki de gömlek kendisine ait değildir. Belki o kadın da aynı yerden alışveriş yapıyordur ve aynısını almıştır. Hatta Katie tamamen yanılıyor da olabilir ve zavallı Connor, merdivenlerdeki kadından habersiz, asansörün

bozuk olduğunu bile bilmeden evinde onun gelmesini bekliyor olabilir.

Kapıda Katie'yi çılgına dönmüş halde gördüğünde şaşırabilir ve gülümseyip neden bahsettiğini anlamadığını söyleyebilir. Onu sakinleştirip, her şeyin eski haline döneceğine ikna edip, korkularını yenmesini sağlayabilir.

"Az önce gördüklerimin hepsi tamamen tesadüf, Connor beni yukarıda bekliyor, beni görünce kollarına alacak ve az sonra beni sevdiğini söyleyecek."

Onu şimdiden duyuyor sanki.

"Katie, bugüne kadar senin gibi birini hiç tanımadım. Henüz birlikteliğimizin üç ayı bile dolmamış olsa da aradığım kişinin sen olduğunu biliyorum. Bugüne kadar önemli olduklarını düşündüğüm şeylerin hiçbiri artık eskisi gibi önemli değil ve bundan ürküyorum aslında. Sen her şeyimi kökten ve sonsuza dek değiştirdin. Senin için beslediğim hislerimin yıpratıcılığından korksam da hayatımın kalanını seninle geçirme fikri beni fazlasıyla heyecanlandırıyor."

Bu sözler karşısında Katie tek bir söz bile etmeyecek çünkü gerek yok. Sadece sevdiği adamın göğsüne başını yaslayacak, o da çenesini Katie'nin başına dayayacak ve öyle kalacaklar. Aralarındaki şey bedenlerinde o kadar güçlü hissedilecek ki konuşmaya gerek kalmayacak.

Her şey eskisi gibi olabilir hâlâ. Olmaması için bir sebep yok. Merdivenlerden sinsice inen kadının önüne çıkmış olsa da, Connor bu sefer yakayı ele vermiş olsa da, sırf bunların doğru olmasını istemediği için, doğru olduğuna inanmak istemediği için kandırılmaya razı olacak gibi görünüyor. Yeter ki bundan sonrası istediği gibi olsun.

Yirmi yedinci kata geldiğinde koridor kapısının koluna uzanıyor. Bizzat kendisi elini uzatmış olsa da sanki biraz çabuk teslim oluyor kapının kolu. Çok çabuk geliyor eline. Aslında kapının açılmasını istemiyor çünkü hiçbir şey bilmemek, gerçeği bilmek kadar acı verici olmayabilir. Şüphelerinin doğru çıkması her türlü acıdan daha fazla yakar canını.

Katie, Connor'ın dairesine doğru hızlı adımlarla yürürken merdivenleri kullandığı için pişmanlık duymaya başlıyor. Keşke o kadını görmeseydi ve keşke her şey eskisi gibi basit olsaydı. Keşke Jimenez o asansör arızasını söylemeseydi. Keşke ısıklандığı şantiyenin önünden hiç geçmeseydi, Roxy'ye hiç gelmeseydi ve Connor'ı arayıp geleceğini haber vermeseydi.

Connor'ın odasına gitmeyi kabul etmeseydi, Antropoloji 305, "Bilimsel Sihir ve Kültürel Gerçekçiliğin Keşifi" dersini almasaydı. Keşke üniversiteye hiç gitmeseydi, keşke evinden hiç çıkmasaydı.

O zaman her şey çok daha iyi olacaktı. Aslında Connor'ın kapısına yaklaştıkça durumun öyle olmadığını anlamaya başlıyor.

Connor ona düşündüklerinin doğru olmadığını söylerse inanmaya karar veriyor.

Kapı kilitli değil, çalma gereği duymuyor. Doğruca içeri giriyor.

Connor tam karşısında, yatağın köşesine oturmuş bekliyor. Üzerinde eşofman altından başka bir şey yok. Başını ellerinin arasına almış, çok ağır olduğu için kaldıramıyormuş gibi duruyor. Başının ağırlığını desteklemek için kollarının mekaniği yeterli gelmemiş olsa gerek, dirseklerini de dizlerinin üzerine dayamış.

Katie'ye bakıyor. Yanakları ıslak, gözlerinden yaşlar

dökölüyor. Küçük bir sümük damlası burun deliğinden çıkıp dudağına iniyor.

“Çok üzgünüm.” Sesi titriyor. Çok duygulanmış belli. “Ben korkunç bir hata yaptım.”

Bölüm 38

Zampara Connor Radley korkunç bir hata yaptığını kabul ediyor ve üzerine bir tane daha yapıyor

“Çok üzgünüm,” diyor Connor. “Ben korkunç bir hata yaptım.”

Katie kapıda dikiliyor. Hiç kıpırdamıyor. Tek bir kelime bile etmiyor.

Connor ona bakıyor, gözleri yalvarır gibi. Katie’nin kızgınlığını kafa karışıklığı olarak algılıyor yanlışlıkla. Tam göz göze geliyorlar ki bakışlarını kaçırıyor, bakamıyor ona. Eşofman altının gri lekelerine bakıyor. Gözyaşları kumaş üzerinde koyu lekeler oluşturmuş.

Devam etmeden önce derin, kesik bir nefes alıyor.

“Aylar öncesinde anlamam gereken şeyi bugün anladım.” Daha fazlasını söylemek istiyor ama hıçkırığını yutarken vücudu titriyor. Yutkunmasından hıçkırık gibi bir ses çıkıyor. Duygu yüklü dalganın geçmesini bekliyor.

“Açıklayabilirim,” diyor kekeleyerek. Islak bir bu-

run çekişin ardından kolunun tersiyle sıvı ifrazatını temizliyor. Sonra sessizce yatağın köşesine oturuyor ve başını yeniden ellerinin arasına alıyor.

Katie mutfağı gidiyor, tezgâha yaslanıp balkondaki Ian'a bakıyor. Fanusu, arkadaki geniş açılı manzaranın önünde bir damlacık gibi görünüyor. Bu manzara içindeki Ian sadece sarı bir piksel kadar kalıyor. Fanusun üstü kâğıt yığınıyla kapatılmış, kâğıtlar uçmasın diye üzerlerine Katie'nin getirdiğı kahve kupası konulmuş.

Bakışlarını yavaşça dairenin içinde dolaştırıyor. Birlikte geçirdikleri zamanları hatırlatan her şeye bakıyor. Koltuğun kenarına bırakılmış bir güzellik dergisi duruyor. Onu oraya Katie bırakmamıştı. Acaba Connor dergiye makyaj ipuçları için mi bakıyordu?

Odanın köşesinde terlikleri var.

"Onları tam olarak oraya mı bırakmıştım acaba?" diye düşünüyor.

Katie odayı teftiş ederken Connor kıpırdamadan oturuyor. Ağlamaklı sesler çıkardığı duyuluyor.

Katie'nin gözleri nihayet Connor'a sabitleniyor. Yüzündeki hüsrân kolayca okunabiliyor. Katie, her şeyden çok kızgınlık hissediyor.

"Seni dinliyorum, devam et!" diyor donuk bir ses tonuyla.

"O kadın var ya..."

"Ne olmuş o kadına?"

"Şu ana kadar vardı ama artık yok. Sen aradığında, o... buradaydı."

"Biliyorum. Asansör bozuk olduğu için merdivenlerden çıktım," diyor Katie sesinin tonunu muhafaza etmeye çalışarak. Her ne kadar fazlasıyla hak etmiş olsa da kendini kaybetmemek için zor zapt ediyor duygularını.

“Ona benim gömleğimi verdin.” Kollarını kavuşturuyor ve gözyaşlarına boğulmamak için daha ne kadar sabredebileceğini merak ediyor.

“O an ona ihtiyaç duyan bir şey uyandı içimde. Onun burada olmasını istedim sadece. Senin de burada olmanı istediğim gibi. Ama şimdi sana daha fazla ihtiyacım olduğunu anlıyorum. Bundan önce körmüşüm. Belki de yeni biriyle birlikte olmanın çalkantısına kapıldım.”

“Yeni mi? Seninle sadece üç aydır görüşüyoruz.” Katie kendini tutamayıp ağlamaya başlıyor.

“Üstelik üç ay tam dolmadı, birkaç günümüz daha var.”

Connor’ın dudakları titriyor.

“Biliyorum. Bu kadar yeni olduğu için senin hakkında böyle şeyler hissettiğimi anlayamamışım. Bir kişi için bu kadar ciddi hisler besleyebileceğimi bilmezdim. Bu kişi sensin. Faye sadece ...”

“Adı Faye mi?”

Connor başını sallayarak onaylıyor.

“Faye benim eski yaşamımın bir kalıntısı sadece, bir daha asla hayatımda olmayacak. Söz veriyorum. Tek ihtiyacım olan sensin. Hayatımda senin gibi biri hiç olmadı. Gittiğinde arkasından özlediğim biri hiç olmadı. Kimseye karşı bu kadar açık olmamıştım. Sana Faye’i anlatıyorum çünkü yanlış yaptım, biliyorum. Bir şeyleri düzeltmek istiyorum, seninle beyaz bir sayfa açmak istiyorum. Artık sensiz olamam. Bu konuda ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum.”

Connor bir elini dizinden kaldırıp Katie’ye uzatıyor. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.”

Gözleri kızarmış, yanaklarından yaşlar süzölmüş halde Katie’ye bakıyor. Göz kapağının kenarından bir

damla daha süzülüyor, yanağından aşağı ipeksi bir iz bırakıyor, çenesinden sarkıp eşofmanının üzerinde diğer bir koyu leke olarak son buluyor.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ne yaptığımı da bilmiyordum. Ama artık biliyorum. Katie, seni seviyorum.”

Katie’nin epeydir beklediği sözler nihayet dökülüyor dudaklarından. Her ne kadar şu anda yaşadıkları bambaşka olsa da burada bulunma sebebi o sözlerdi.

Ona inanıyor. Sevgiğine inanıyor. Yüzüne bakınca anlaşılıyor. Her halinden belli olan gerginliğinin bir tek açıklaması olabilir; aşk.

O basit söz, Connor’dan beklediği tek şey onu söylesiydi. O iki sözcüğü duymak istiyordu. Duydu da.

Ama artık o kadar basit değil taşıdıkları anlam.

Gülmek geliyor içinden. Sonra birden ağlamaklı oluyor. Hem ağlar hem gülerse ne denli gülünç görüneceğini umursamıyor artık.

“Hayır,” diyor Katie vurucu bir ses tonuyla. Aslında hiç de bu tondan söylemeye niyetlenmemişti.

Derin bir nefes alıp devam ediyor: “Hayır. O sözleri duymak istemiyorum. Bana söyleme. Şimdi söyleme.”

Connor kalkıp Katie’ye doğru bir adım atıyor,

“Katie, biliyorum, çok kızgınsın...”

“Yanılıyorsun, kızgın değilim. Kırgınım. Sen kırdın beni.”

Connor yaklaşıp elini uzatıyor ama Katie kendisine uzanan eli vurarak uzaklaştırıyor. Sonra da yumruğunu savuruyor yüzüne doğru. Connor yumruktan kaçınmak için geri doğru hamle yapıyor.

Çılgık çılgıla Connor’a bağırıyor şimdi. Bir anda, hiç istemediği halde, histerik bir insan haline geliveriyor.

“Nasıl olur da senin gibi biri bu sözleri bu kadar rahatça söyleyebiliyor? Her şeyden önce ağzına hiç yakışmıyor. Gerçi söylesen de hiçbir anlam ifade etmiyor ya. Seni seviyorum ama Faye’le sevişiyorum! Nasıl bu kadar kör-müşüm? Acıyorum kendime. Sana da acıyorum aslında, burnun böyle bir boka bulaşmış. Beni sevdiğini söylemeni ne kadar çok istedim, bir bilsen.”

Katie hem gülüyor hem ağlıyor.

“Duygusal engelli bir sosyopat bunu nereden bilsin ki? Bilemez. Zavallının tekisin sen. Acıyorum sana.”

Connor yeniden elini uzatıyor ve yine geri itiliyor ama o ısrar ediyor. Katie vuruyor ama o kollarını açıp sarılmaya çalışıyor. Katie olabildiğince sert vuruyor. Canının acıdığını biliyor, vurdukça vuruyor ama bir süre sonra yumruk sallayamaz hale geliyor çünkü Connor çoktan sıkıca sarılmış, vücudunu göğsüne bastırmış.

Katie vazgeçiyor. Yorulduğunu anlıyor. Connor’ın onu incittiği kadar incitecek bir yumruk sallaması mümkün değil. Vücudunu Connor’ın çıplak göğsüne yapıştırıp kendisini Connor’ın sıcaklığına bırakıyor. İkisi de hıçkırıklara boğulmaktan kaçamıyor.

Connor defalarca onun adını söylüyor. “Katie, Katie, Katie. Biliyorum, salağın tekiyim. Seni üzdüğümün farkındayım. Haklısın, moronun tekiyim. Öküzün önde gideniyim. Lanet herifin tekiyim. Katie, Katie, Katie. Lütfen kendimi affettirmem için bana bir fırsat ver. Bunun için gerekirse hayatım boyunca uğraşacağım. Gerekirse sonsuza kadar. Buna tüm benliğimle hazırım. Hayatımın her anını cehenneme çevirsen de, ölene kadar acı çekecek olsam da senden vazgeçmeyeceğim. Seninle birlikte olduktan sonra her şeye razıyım. Onca şeyden sonra senden herhangi bir şey beklemeye hakkım olmadığını

biliyorum, ama bunu benim için yapabilir misin? Benden hayatın boyunca nefret et lütfen."

Katie duyduklarının tuhaflığı karşısında istemsiz bir kahkaha kaçırıyor ağzından. Adamın biri karşısına geçmiş, sırf birlikte olabilmeleri için, hayatının cehenne-me çevrilmesi için yalvarıyor.

Connor devam ediyor. "Katie, Katie, Katie. Benden hayatın boyunca nefret etmeni istiyorum çünkü seni çok seviyorum."

Balkon kapısının aralığından hafif bir esinti gelip sarıyor bedenlerini. Esintiyle birlikte, caddedeki trafiğin kısık sesi sızıyor içeriye. Birkaç dakika sonra Katie'nin ağlaması azalıyor, Connor'ın titremesi geçiyor.

"Connor?"

"Evet."

"Bırak beni."

Connor bırakıp bir adım geri çekiliyor.

Katie devam ediyor. "Pılımı pırtımı toplayıp gidiyorum. Şu anda seni görmeye bile tahammülüm yok ama dediklerin doğruysa, ileride bir zaman belki seni tekrar görmek isteyebilirim. Belki ileride durum düzelir. Ama şimdi pek umut verici olduğunu söyleyemeyeceğim. Bunu unutacağım günü iple çekiyorum. Diyelim ki unuttum, o zaman da seni affedebileceğim günü bekleyeceğiz. Sana nasıl tekrar güvenilebilirim ki? Bana şimdi söylediklerin de yeni bir yalansa o zaman ne diyece... Ne diyeyim ki, cehenneme kadar yolun var!"

Kısa bir beklemeden sonra Connor, "Tamam," diye fısıldıyor. "Günün birinde görüşürüz o zaman."

"Bana eşyalarımı toplamam için yardım et."

"Tamam."

Connor mutfak tezgâhının altından bir naylon torba

çıkartıyor, içine sallama bitkisel çay kutularını koyuyor. Katie koltuğun üzerinden moda dergisini alıp kolunun altına sıkıştırıyor. Odanın köşesinden terliklerini alıyor, banyoya gidiyor fakat diş fırçasını bulamıyor. Odanın ortasında Connor'la karşılaşılıyor ve eşyaları naylon torbaya dolduruyor.

"Kupamı alacağım. Ian'a iyi bak."

"Tamam, bakarım," diyor Connor ve eliyle bir şey göstererek devam ediyor, "Bu da var..." Yastığın altından sarkan dantelli külotu eline almış, Katie'ye gösteriyor. "Bunu unutma."

Katie Connor'ın avucundaki buruşturulmuş külotu bir süre bakıyor, sonra kafasını kaldırıp,

"Sende kalabilir," diyor.

Connor'ın yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Gerçekten mi?" diyerek külotu iki eliyle sıkıca sarıp yüzüne sürüyor.

"Evet, gerçekten! Sende kalabilir. Ne de olsa benim değil."

Bölüm 39

Şeytani Cazibe Faye küçük bir öpücüğün asla yeterli olmadığını düşünüyor

Ayak sesleri üst katlara doğru kaybolurken Faye başını iki yana sallıyor. Duygusal bir patlamanın eşiğine gelmiş gibi görünen garip kızın hatırasını düşünüyor. Sanki kendisine kadar gelen bir haykırış duyuyor. Ama sesin bu kadar yankılandığı bir ortamda tam olarak nele-
rin söylendiğini anlayamıyor.

Faye inişine devam etmeden önce son kez arkasına bakıyor. Bir yandan onu merdivenlerden inmek zorunda bırakan Connor'a bunu nasıl ödeteceğini düşünüyor. Bunu unutturmamaya kararlı.

Az sonra duvardaki tabelada yazan sayıya bakarak on kat daha yolunun kaldığını hesaplıyor. Connor'a nasıl bir ceza vereceğini düşünerek ineceği on kat daha var önünde.

Cezaların bazılarında yerlere serilmiş giysiler, ipler, kelepçeler var. Bazılarındaysa şarap şişesi mantarları,

şarap şişeleri, paket lastiği ve tahta kaşık var. Bunların yanında Deb'in yapmaktan hoşlandığı şeyleri denemek de cabası. Deb'inkiler gerçekten harika cezalar olur. Ama bütün bunları yapmayı kaldırabilir mi, sonrasında aynaya bakacak yüzü olur mu?

Deb'in varlığı Faye'i pek rahatsız etmiyor aslında. Asıl rahatsızlık verici olan, Connor'ın onu Katie'nin gelişle birlikte kapı dışarı etmesi. Connor'ın hayatındaki diğer kızların bir önemi yok ama kız arkadaşının var. Aslında kız zor lokma değil ama yakın gelecekte Connor duygularının farkına varmaya başlayacak ve Katie'ye karşı hissettiklerinin Faye'e karşı hissettiklerinden daha büyük, daha önemli olduğunu anlayacaktır. Bir de Connor iki kızın birinden vazgeçmeye kalkarsa kaybedenin kendisi olacağını biliyor. Kız arkadaşı Deb ve Faye'in varlığından rahatsız olabilir. Tıpkı onun diğer kızlar için rahatsızlık verici olması gibi. Connor hepsinin ortasında, hepsinin ortak sorunu konumunda.

Korkuluktan kaldırdığı avuç içini koklarken, "Son-suza kadar böyle mi olacağız? Neyiz biz, penguen mi?" diye düşünüyor.

Eli metal kokuyor. O ana kadar korkuluğa dokunan binlerce elin kokusu var orada.

Tamam, penguenler şirin yaratıklar ama penguenler gibi, ölene kadar tek bir kişiye bağlı kalacak değil ya.

Avustralya'da iki yıl önce gittiği biyoloji okulunu hatırlıyor. Derslerin bitiminde birkaç aylığına ülkenin sörf plajlarını gezmeye çıkmıştı. Böylece dersler için fazladan kredi toplayabilecekti. Bir grup öğrenci, eski bir okul otobüsüyle penguenleri saymak üzere Melbourne'un dışındaki bir plaja gelmişlerdi. Bu görevin zorluğu orta yaşlı, bıyıklı profesörün pek umurunda değilmiş

gibi görünüyordu. Adam kendini o minik yaratıkların hayatını araştırmaya adanmıştı.

Ama penguenlerin hepsi aynı renkti. Hele bir de sürü halinde plaja yöneldiklerinde renkleri büyüleyici bir siyaha dönüşüyordu. Bu yüzden onları saymak neredeyse imkânsız bir hale geliyordu.

Faye önündeki plajda kaç yüz bin tane penguen olduğundan tutun da tatlarının nasıl olduğuna kadar pek çok şeyi aklından geçirmişti. Neden kimse penguen yemiyordu ki? Hem sayıları çoktu hem de yakalaması kolaydı. Dönüp düşündüğünde kimsenin penguen yemekten bahsetmediğini fark ediyor. Aborijinlerin bile. Ama mutlaka zamanın birinde insanın biri denemiştir.

Sekizinci kattan geçerken elini yine kokluyor.

“Daha fazla kokmaya başladı galiba,” diye düşünüyor ve bundan sonra korkuluğa tutunmamaya karar veriyor. Hem hijyenik değil hem de kötü kokuyor.

“Penguenlerin şirinliğinden mi acaba?” Biraz düşündükten sonra ondan olamayacağına kanaat getiriyor. Buzağılar da şirindir ama insanlar onları gayet güzel yiyorlar. Şirinliklerinden olamaz. Belki de biri penguenin tadına baktı ve pek lezzetli olmadığına karar verdi ve ondan sonra penguen yemekten vazgeçildi.

Dördüncü katın tabelasını görünce epey seviniyor.

İnerken bir belgeseli hatırlıyor. O belgeselde penguenlerin hayatlarında sadece bir tane eşlerinin olduğu anlatılıyordu; hayatları boyunca sadece bir penguenle birlikte oluyorlardı. Birini bırakıp diğerine koşarak, seri birliktelikler üzerine kurulu sözde tekeşli bir hayat sürmüyorlar. Connor’la on yıllarca birlikte olduklarını ve sonunda birinin ölüp diğerini yalnız bıraktığını düşünüyor ve tekeşliliğin kendisine göre olmadığına karar veriyor.

Faye muhtemelen kötü bir penguen olurdu. Connor-guen yaşlandıkça ondan kurtulmanın bir yolunu arayacağı muhakkak. Connor'ı büyük ihtimalle ilk bulduğu yüzen buz kütesinin üzerine oturtur, sonra da basıp giderdi. Ya da zamanlaması iyi bir balina saldırısıyla kurtulurdu ondan. Ayrıca, Connor penguen olsa asıl varlık sebebi olan penisten yoksun olur, birliktelikleri küçük ve kısa öpücüklerden öteye geçemezdi.

Kısa öpüşmelerin yeterli bir zevk kaynağı olmadıklarına karar veriyor Faye. Ona göre değil. Ama Connor'ın söylediklerine bakılırsa kız arkadaşından iyi penguen olur. Faye'in yine de aklı almıyor; sonuçta Connor denen adam bütünüyle bir cinsel organdan ibaret.

Yani sadece bir cinsel organ. Heyecan verici başka bir özelliği yok. Dünyadaki insanların yarısında olan şeyden onda da var, o kadar. Yanan bir binadan rahibe kurtarmışlığı olmadığı için önemli sayılmaz. Çeşmeden su içeceğiz diye boruları ağzımıza sokmaya gerek yok herhalde.

İkinci katın tabelasının önünden geçiyor. Bacakları titriyor. Connor'la çılgınlar gibi sevişmelerinden sonra bacaklarında yirmi yedi kat inecek derman kalmamış. Neyse, artık geldi sayılır. Giriş holüyle arasında sadece bir kapı kaldı. Bir daha asla merdivenlerden inmeyeceğine yemin ediyor. Asla.

"Bir sonraki sefere," diye düşünüyor Faye, "kız arkadaşıyla karşılaşmamı istemezse beni merdivenlerden aşağı bizzat taşıması gerekecek... Bir de çöpünü kendisi atacak."

Giriş holüne açılan kapıya yaklaştığında duraklıyor. Binanın dışında bir patırtı kopuyor. Durup düşünmek için bulunmaz fırsat.

Bölüm 40

Jimenez son iş talebine de kahramanca cevap veriyor

Yirminci kata geldiğinde asansörün titremesi kesiliyor ve hareketleri yumuşuyor. Tıkırtılar kesiliyor, ışıklar artık yanıp sönmüyor. Jimenez sevinçli görünüyor, iyi görünüyor, güzel kokuyor.

Bu akşam dışarı çıkmayı düşünüyor. Yalnız olsa bile en azından kalabalığın içinde yalnız olacak. Asansörü tamir ederken yaşadığı ölüm korkusu ona yaşama sevinci kazandırmış.

Kapıların üzerlerinde yanan ışıklara bakmak için kafasını kaldırdığında arkasına yaslanıyor, bacaklarını bileklerinde kavuşturuyor ve bu harika makineyi yeniden işler hale getirdiği için gururlanıyor.

“Bir zamanlar bozuk olan şey tamir oldu,” diye düşünüyor. Artık güvende ve asansörü yeniden hareket ettirme çabaları esnasında yaşadığı talihsizliklere gülüp geçiyor. “Evet, şimdi yeniden başlıyoruz.”

Diline dolanan eski, neşeli bir şarkı var. Aslında eski bir halk türküsü ama çocukluğundan hatırladığı şu siyah-beyaz, müzikli danslı filmlerin birinde kullanılmıştı. Ne zaman o şarkıyı duysa, babaannesinin evindeki siyah-beyaz televizyonda izlediği o film gelir aklına. O zamanlar sadece birkaç kelime İngilizce biliyordu ama filmin hareketliliğine ve karakterlerine âşık olmaktan geri kalmamıştı; şarkılı danslı filmleri sevmek için dil bilmek gerekmiyordu.

“Chiapanecas” melodisini kısık bir sesle mırıldanırken Lupe Vélez’in Meksikalı Kız filminde canlandığı güzel ve neşeli karakter Carmelita Fuentes’i düşünüyor. Onun canlılığını çok seviyordu. Sırf bu canlılığı sayesinde “ateş” ve “acı biber” takma isimlerini hak etmişti.

Filmin bir sahnesinde Señorita Vélez salonun parlak fayans zemininde dönüyor. Parmak uçlarında dans ederken yerdeki yansıması ona eşlik ediyor. Birbirinin karşısında duran iki kişi cam zemin üzerinde dans ediyormuş gibi görünüyorlar ve sanki biri tökezlese diğeri de onunla birlikte düşecekmiş gibi hareket ediyorlar.

Señorita Vélez’in üzerinde zarif bir elbise var. Gü-lümsemesi, spot ışıkları altında parıldayan pullarının ışıltısını bastıracak kadar güzel.

“O elbise...” diye düşünüyor Jimenez. Hafızası tazeleniyor. Elbisesinin sıra sıra pilileri belinden bileklerine kadar uzanıyor. Ayaklarını kaldırdıkça, dantelli süslemeleri sekerek, alev almış kumaşlar gibi dalgalanıyorlar. Elbisesi yerden uzaklaşıp havaya kalktıkça ilahi mühendisliğin muhteşem eserleri olan bilekleri açığa çıkıyor. En narin kemikler onda; tek başlarına hiçbir anlamı olmayan eklemler bir araya gelip muhteşem güzelliğin hayranlık uyandıran hareketlerini destekliyorlar.

Jimenez iç çekiyor. O kadın derinlerden gelen güçle açıkça görünen ihtişamın olağanüstü birleşimiydi.

Yirmi beşinci kata geldiğinde zilin sesi duyuluyor, asansör duruyor ve kapıların kayarak açılmasıyla birlikte kabinle zeminin seviye ayarının kötü yapıldığı ortaya çıkıyor. Jimenez zıplayarak ayağını koridorun halısına atmayı başarıyor. Asansörden biraz uzaklaşıyor, seviye ayarındaki bozukluğa uzaktan bakıyor. Kabinin altındaki karanlık boşlukta göze pek hoş görünmeyen, hiç kimsenin daha önce dönüp bakmadığı, ne işe yaradığı bile pek belli olmayan karmaşık parçalar seviye farkı nedeniyle görünür hale gelmiş. Pek çok insanın farkına bile varmadığı, asansörün çalışmasını sağlayan o parçalar artık meraklı bakışların odağı haline gelmek için bekliyor.

“Çirkin görünen ama her şeyi hareket ettirmeye hazır olan parçalar bir süre göz önünde dursa bir şey olmaz. Şu lavabo işini halledeyim, asansöre yarın bakarım. Şimdi eski zamanlardan kalma filmler gösteren bir salon bulup, patlamış mısırımı alıp filmimi izlemek istiyorum. Müzikli danslı bir şey bulabilirsem tadından yenmez tabii. Hele bir de siyah beyaz olursa daha iyi olur, ruhumu dinlendirir. Filmden sonra da bir yerlere gidip biraz dans ederim,” diye düşünüyor.

Cebindeki iş emri kâğıdını çıkarıyor, doğru yere geldiğinden emin olmak için kâğıt üzerinde yazan numarayla kapı numarasını karşılaştırıyor: 2507 numaralı daire. Doğru yere gelmiş. Kapıya tıklatıyor, ısıklık çalıyor, parmaklarının ucuna kalkarak kapıda dikiliyor. Elleri ceplerinde, belindeki alet kemerini sallayarak birinin kapıyı açmasını bekliyor.

Yan dairedeki komşu evinden çıkıyor ve kapıyı arkasından kilitleyerek uzaklaşıyor.

Jimenez ona dönerek başını sallıyor.

Komşusu da başını sallayarak karşılık veriyor ve asansöre yöneliyor.

Jimenez 2507 numaralı dairenin kapısını yeniden tıkladıyor. Az önce yanından geçen komşusu asansöre biniyor; yüksekteki kabine adımını atabilmek için ayağını kaldırmak zorunda kalıyor. Bunu yaparken tökezliyor. Jimenez onu izliyor. Komşusu düşmekten son anda kurtuluyor. Asansörün kapıları kayarak kapanıyor.

Jimenez yeniden kapıyı tıkladıyor. Bu sefer daha sert ve şiddetli vuruyor. Kısa bir süre sonra da belindeki anahtarlığı çıkarıyor ve o daireninkini bulana kadar bir süre anahtarları karıştırıyor. Son kez kapıyı çalıyor ve sonunda anahtarı kullanarak kapıyı açıyor. Evde biri varsa artık seslenişine kesin olarak karşılık verecektir.

Normal şartlarda apartman sakinlerinin özel hayatlarının gizlilik hakları vardır ve Jimenez'in içeri girişi haneye tecavüz olarak algılanabilir. Aslında bu konuda hep hassas davranmıştır. Başkalarının dairesine girmesi yalnızca acil durumlarda, apartman sakinlerinin hayatını tehdit edecek herhangi bir durum ortaya çıktığında veya bizzat ilgili dairede oturanlar tarafından çağrıldığında mümkün. Apartman kurallarına göre, bir dairede tamirat talep edilmesinden itibaren kırk sekiz saat içinde apartman görevlisi söz konusu daireye izinsiz girebilir.

Jimenez içeriye sesleniyor. "Merhaba. Ben apartman görevlisiyim, lavaboyu tamir etmeye geldim."

Cevap yok.

Jimenez, diline dolanan şarkının son iki mısrasını mırıldanırken dairenin giriş kapısını kapatıyor. Sonra ayakkabılarını çıkarıp paspasın üzerine bırakıyor. Kısa koridordan ilerleyerek mutfağı geçiyor ve oturma odası-

na geliyor. Sol taraftaki yatak odasının kapısı kapatılmış. Kapının arkasından bir fısıltı duyar gibi olduğunda yenden sesleniyor.

“Merhaba. Görevli geldi. Lavaboyu tamir edecek.”

Yine cevap gelmeyince yalnız olduğuna kanaat getiriyor. İçeride biri olsaydı onu duymamasına imkân yoktu. Jimenez dikkatini etrafa verip küçük bir hayranlık ışıltısı alıyor. Burası onun yaşadığı yere benzemiyor. Güneşin önünü kapatan hiçbir şey yok. Önündeki manzara ufuk çizgisine kadar uzanıyor. Jimenez şehrin muhteşem kalabalığını şaşkınlıkla seyre dalıyor. Bir sürü insan yerden yukarıda, üst üste yaşıyor. Kat kat bindirilmiş, birbirlerinin üstünde gezinen insanları düşünüyor.

Saatine baktıktan sonra mutfığa geçiyor. Oldukça tertipli, düzenli bir daire. Burayı beğeniyor. Ekmek kızartma makinesinin yanında birkaç ekmek kırıntısı var. Lavabonun içinde ağzına kadar dolu bir su bardağı, damlayan musluğun altına konulmuş duruyor. Bardağın kenarında ruj lekeleri var. Mutfaktaki her şey yerli yerinde. Etraf oldukça düzenli görünüyor.

Jimenez boru anahtarını çıkarıp musluğu söküyor. Contası sağlam, çatlak değil. Sadece sert sular yüzünden biraz kireç birikmiş üzerinde. Contayı başparmağıyla işaret parmağının arasında iyice temizliyor. Lavabonun altında sirke buluyor, bardaktaki suyu boşaltıp sirke dolduruyor ve contayı içine daldırıyor. Sirkenin içinden karcıklar çıkmaya başlıyor.

Sonra lavabonun tıpasını kapatıyor ve suyu sonuna kadar açıp lavaboyu dolduruyor. Ardından tıpayı çekiyor, su hızla akarken alttaki çöp kutusunu çekiyor ve dikkatlice su sızıntısı aramaya başlıyor. Sızıntı veya damlama yok. Tahliye borusunu ve kıvrımını parmağıyla

la yokluyor ve herhangi bir nemlilik ya da ıslaklık hissetmiyor. Kuru parmaklarını birbirine sürterken kaşları çatılıyor.

Tezgâhın altı karanlık olduğu için kemerindeki el fenerini çıkarıyor. Düğmesine basıyor ama bir şey olmuyor. Pilleri bitmiş.

“Salak!” diyor kendi kendine.

Feneri bir kenara bırakıp bütün dikkatini tesisat işine veriyor.

Arkasından gelen sesle yerinden fırlıyor. Kafasını lavaboya çarpıyor. Çarpmayla birlikte yankılı bir metal tınlaması duyuluyor.

“Gracias por arreglar el lavamanos,”* diyor arkasından gelen ses.

“No hay de qué,”** diye cevap veriyor Jimenez başının arkasını ovuştururken.

Tezgâhın altından çıkıp, arkası dönük yere oturuyor ve kendisine teşekkür eden kişinin kim olduğuna bakıyor.

* İsp. Lavaboyu tamir ettiğiniz için teşekkürler (ç.n.)

** İsp. Bir şey değil (ç.n.)

Bölüm 41

Garth sinirlerine hâkim oluyor ve hayatının en cecurca hamlesini yapıyor

Garth elbisesinin arkasındaki fermuarı çekiyor. Sırtı boyunca uzanan fermuar yumuşak bir sesle kapanıyor. Sonra arkasını aynaya dönüp Floria'nın el işçiliğine bakıyor. Banyodan gelen buhar aynanın üst köşelerini seyrek bir toz tabakası gibi kaplamış. Kenarlar düzgün bir çerçeve gibi çevrilmiş, antik Gauss bulanıklığı etkisi yapılmış gibi pürüzsüzleştirilmiş.

Garth elbiseyi çok beğeniyor. Floria'nın hayatındaki bir lütuf olduğunu düşünmeye başlıyor. Floria onun aynı anda hem narin hem güçlü görünebilmesini sağlamış. Tam istediği gibi olmuş. Elleri bu ikinci, kırmızı teninin üzerine gidiyor sürekli.

Saç kurutma makinesiyle saçlarını kurutuyor. Biraz saç şekillendirici sürerek karışık şeklini korumasını sağlıyor. Sonra bir tarak alıp sakallarını tarıyor. Ardından, yanaklarına yayılmış bazı başıboş kılları tıraş bıçağıyla

alıyor. Koltukaltlarına biraz deodorant sıkıyor, bileklerine kolonya sürüyor ve sıra makyaja geliyor.

Garth, tenine uyacak ve kalın sakallarını tamamlayacak harika doğal tonlar bulmuştu. Moda dergilerinde ve müzik kliplerinde gördüğü, savaş boyası gibi abartılı makyajları hiç sevmez zaten. Makyaj, güzelliği pekiştirmek içindir, güzel olmak için değildir. Bunun için şeffafa yakın ruj, ten rengine yakın fondöten, kontrastı arttırmak ve biraz gizem katmak için gözlerin üzerine sürülecek toprak tonlarında far yeterlidir. Kirpikleri de biraz kalınlaştırdın mı başka bir şeye gerek yok. Sonunda tam istediğin gibi olan makyajına bakarsın gururla. Böyle güzel oldu Garth.

Hafif karanlık yatak odasına gidip kapıyı kapatıyor, yatağa oturuyor. Kalbi bir bahar dansında liseli aşkını öptüğünden beri böyle atmamıştı. Spor salonunun ışıklarını kapatmışlardı. Karanlıkta Savage Garden'ın "Truly Madly Deeply" şarkısı çalıyordu. Öpüşmeleri kısaydı ama kız ona bütün vücuduyla yaslanmıştı. Çok istiyordu. Garth dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırmıştı. Öpüşmeyi çabucak bitirmeleri gerekiyordu çünkü spor salonunda bu tür durumları tespit etmek üzere dolanan üç tane kadın vardı. O kaçamak öpüşme, dokunmanın hazzı, gecenin belirsizliği; hepsini tümüyle hissediyor hâlâ.

Böyle, çocukluk zamanlarındaki gibi hissettiği için kendine gülüyor. Aynı zamanda hâlâ çocukça şeyler hissedebildiği için mutlu da oluyor. Bir yandan da, hayatta hâlâ kalbini pır pır ettirecek, midesinde kelekler uçşturacak sürprizlerin olduğunu görünce seviniyor. Gençliğinde yaşadığı bu güzel duyguları unutacak kadar yaşlanmamayı diliyor.

Derken dairesinin kapısı çalınıyor.

Düşünceleri ve kalbi donup kalıyor.

"O geldi" diye düşünüyor. "Evde biri olup olmadığını görmek için kapıyı çalıyor."

Kapıyı açacağına dair kararını çoktan vermişti. Cesur olmak istiyordu.

Ama o an geliyor ve Garth heyecandan parmaklarını ısırmaya başlıyor. Bir yandan utancından yerin dibine girmek istiyor. Sürünerek yatağın altına girip, mucizevi bir şekilde bir yerlere ısınlanmak istiyor.

Kapı bir kere daha çalınıyor. Bu sefer daha sert.

Garth cesaretini toplayıp komodinin çekmecesine uzanıyor, narin bir gümüş kolye çıkarıyor, fakat sonra kapıyı açmaktan vazgeçiyor. Bu halini ifşa etmenin doğru olup olmayacağını sorgulayan altıncı hissi kapıyı açmamasının daha doğru olacağını öğütlüyor. Her saniyesini düşünerek geçiriyor. Sinirlerine hâkim olması gerekiyor. Kolyenin tokası da ne biçimmiş yahu! Kalın sosis gibi etli ve titrek parmaklarla takılacak gibi değil. Ancak üçüncü beceriksiz denemeden sonra kolyenin halkasını tokenin içine geçirmeyi başarıyor.

"Merhaba," diyor dışarıdaki ses; yatak odasının kapısına iki parmak mesafeden konuşuyor. "Görevli geldi. Lavaboyu tamir edecek."

"İyi bir adam bu," diyor Garth kendi kendine. "Burrayı çekip çevirmek için çok çalışıyor. Günlük savaşına devam ediyor zavallım. Kimse onu fark etmiyor, kimse yaptıklarını takdir etmiyor. Sırf işler aksamasın diye her saat koşturuyor. Binanın kirli yanıyla yüzleşiyor; kısa devre yapan elektrik kablolarıyla, taşan tuvaletleriyle ve tıkanan lavabolarıyla cebelleşiyor. Apartman sakinleri görmesin diye en pis yerleri görmeyi göze alıyor ama

yine de hiç kimseden gülümsemesini esirgemiyor.”

Jimenez bir yandan da bir şarkı çalıyor ıslığıyla. Şarkı Garth’a tanıdık geliyor ama tam olarak bilemiyor.

“İyi adamdı, iyi. Bunu ona en yakın zamanda söyleyeceğim.” Islıklı şarkı bitiyor. “Ona söyleyeceğim ama önce ayaklarıma düzgün bir şeyler giymeliyim.”

Yanı başındaki yatağın altından bir çift ayakkabı çıkarıyor. Telaşından ayakkabı bağcıkları birbirine dolaşıyor. Hangi ayakkabıyı alsa başka bir ayakkabı onunla birlikte sallanıyor ve halının üzerine pat diye düşüyor. Garth nefes bile almıyor. Donup kalıyor. Tüm kasları korkudan kaskatı kesiliyor ve zihni sakarlığını azarlıyor.

Bunu kesin duymuştur? Kapının ardından bile duyulacak bir ses çıktı.

Görevli yine bağırıyor. “Merhaba. Görevli geldi. Lavaboyu tamir edecek.”

“Şimdi tam zamanı,” diye düşünüyor Garth. Ayakkabısı hâlâ elinde, öylece dikiliyor. Kapıya doğru üç adım atıp kapı koluna uzanıyor. Eliyle kolu tutmuşken duraklıyor. Mutfaktan çangır çungur sesler geliyor. Jimenez çoktan işe koyulmuş.

Garth nefesini tuttuğunu fark ediyor. Sonra yavaşça bırakıyor. Elleri kapının kolundan yavaşça ayrılıyor. Sanki nefesiyle elleri birlikte hareket ediyor.

Yatağına dönüp oturuyor, öne eğilip elindeki ayakkabıyı giyiyor. Ayağına çok iyi oturuyor. Bağcıklarını bağlarken iki eliyle istemsizce sarıyor ayakkabıyı. Burada bir şeyler var. Her şey birbirine uyuyor ve her şey harika hissettiriyor. Hiç tehlike yok, utanmak yok.

Diğer ayakkabıyı da düştüğü yerden alıp, onu da bir zırh gibi kuşanıyor.

“Burada sadece ben varım. Yalnızca ben.”

Kalkıyor ve göğsünü biraz şişiriyor. Kumaşı göğsünden dizlerine kadar elleriyle düzlüyor. Ekleme kumaşı atkı haline getiriyor. Göbeğini açıkta bırakacak şekilde kullanıp elbisenin güzelliğini gölgelemek istemiyor. Aslında Floria onu o şekilde de kullanması için tasarlamıştı.

Kapıya doğru bir adım atıyor. Erkek gibi adımlıyor. Sonra bir adım daha atıyor. Her adımda özgüveni artıyor. Beş santimlik topuklarla hareket etmek pek zor değil. İlk seferinde sipariş ettiği on santim topuklulara göre havalı yürümek için çok daha uygundurlar.

İncelik her zaman önce gelir.

"Danny'nin inşaat sahasındayken gösterdiği kadın gibi güçlüyüm," diye düşünüyor Garth. Hani şu avlu boyunca yürüyerek geçip giden kadın gibi. Aradaki zincir onu benden ve Danny'den korumak için değil; hatta tam tersi. Belki de çok güçlü görünen ve aşk içinde yüzen Faye'den korumak içindir. Garth onun erkek arkadaşına acıyor. Kesinlikle Faye'e uygun bir değil. Erkekler bunun gibi güzelliklerle ne yapacağını bilmiyor.

Kapıyı arkasında açık bırakıp, mutfığa giden kısa yolu yürümeye başlıyor. Elbise içine konulmuş en güzel erkek, her gün teşekkür bile beklemeden bütün işleri yapan adama şükranlarını sunacak.

Jimenez'in kendi kendine mırıldandığını duyuyor.

Köşeyi döndüğünde de görüyor onu. Bağdaş kurarak oturmuş, lavabonun altında bir şeylere bakıyor. Tişörtü biraz yukarı, pantolonu da aşağı sıyrıldığı için tişörtle pantolonu arasındaki boşluk dikkatini çekiyor. Garth'ın ilk önce karşısındaki çatala bakması hem bir klişe hem de bir gerçek. Hele elbise içindeki kıllı tüylü bir adam için durum tam olarak bundan ibaret. Böyle düşünmesi gayet normal çünkü birinin olması gerektiği

gibi olması harika bir şey.

“Gracias por arreglar el lavamanos,” (Lavaboyu tamir ettiğiniz için teşekkürler) diyor Garth yumuşak bir sesle.

Jimenez yerinden zıplayıp kafasını lavaboya çarpıyor. Sonra tezgâhın altından çıkıp, arkası dönük yere oturuyor ve kendisine teşekkür eden kişinin kim olduğuna bakıyor.

“No hay de qué,” (Lafı mı olur) diye cevap veriyor Jimenez başının arkasını ovuştururken. Sonra kafasını kaldırıp Garth’a bakıyor.

Bölüm 42

Petunia Delilah, Zombi İstilas ı esnasında Danny'yle nasıl âşık olduklarını hatırlıyor

Petunia Delilah çocuğu bacağından sürükleyerek içeri alıyor. Ölü gibi ağır. Neyse ki alt tarafı bir çocuk, en fazla ne kadar ağır olabilir ki? Kapı eşiğini geçer geçmez çocuğu yere bırakıyor, kendisi de iki adım sonra duvara yaslanıyor. Kasılmaları vücuduna yayılırken çığlık atası geliyor. Kasılmaları geçer geçmez duvardan aşağı sıyrarak yere bırakıyor kendini. Duruşu oldukça rahatsız olduğu için salına salına yatar pozisyona geçiyor. Yerin soğuğunu teninde hissediyor. Ter içindeki geceliğinin altında hissettiği üşüme hissi, ateşler içinde yanan vücudu için rahatlatıcı bir serinleme gibi geliyor.

Claire kapıyı kapatmaya çalışırken çocuğun araya sıkışan kafasına dayanıyor. Çocuktan derinden bir hormurtu geliyor ve gözleri kapaklarının altında yuvarlanıyor. Claire pofuduk terliklerinin ucuyla çocuğun kafasını yoldan çekiyor ve kapıyı kapatıyor. Ardından titreyen

parmaklarıyla kapıyı kilitliyor ve zincirini yerine yerleştiriyor.

Petunia Delilah o esnada boynunu çevirmiş, karşındaki kadının çocuğa bakmasını izliyor. Çocuk, tahta kuklalarınkiler gibi ince bacaklarını yaymış, yerde yatıyor. Yavaşça nefes alıyor. Dış görünüşü baygınlığı tarafından gölgelenmiş. Kendi panik havasına karşılık çocuğun sükûnetini kıskanıyor. Keşke o da tüm bunları baygın bir şekilde atlatabilseydi.

Claire, Petunia'ya bakmaya gelip, "Senin için ne yapabilirim?" diye soruyor korkmuş ses tonuyla. Korku, heyecan, titreme, hepsi bir arada.

"Kimmy'yi ara. Ebem olur," diyor Petunia.

Claire yerde yatan çocuğun üstünden atlayarak mutfağa koşuyor. Petunia'dan uzak olabilsin diye mümkün olan en uzun yolu seçiyor mutfağa giderken. Sonra bilgisayarın yanındaki kulaklıkları takıp, Petunia'nın söylediği rakamları numara çevirici programa yazıyor.

Petunia, kulaklarında hissettiği kan dolaşımı sesleri arasında Claire'in Kimmy'yi sorduğunu duyar gibi oluyor. Bir şeyler daha söylüyor ama ne dediğini tam anlayamıyor. Keskin bir acıyla kaskatı kesiliyor. Güçlü bir çınlama diğer tüm sesleri sustururcasına yankılanıyor kulaklarında. Boğazının derinliklerinden gelen hırıltıların arasında, yanı başındaki Claire'i görüyor. Hayal meyal seçebildiği kadarıyla Claire hemen omzunun dibinde, başının yakınında ellerini kavuşturmuş, bir şeyler söylüyor,

"Kimmy evde değilmiş. Mel'in dediğine göre pazara gitmiş ve bir saatten önce de gelmeyecekmiş. Ayrıca Kimmy'nin cep telefonu yokmuş; beyin kanseri yaptığı için cep telefonu kullanmıyormuş. Bu çağda telefonu ol-

mayan kim kaldı ki? Hele böyle bir günde..."

"Erkek arkadaşımı ara. Danny'yi ara!"

Şapır şapır terliyor Petunia. Ter damlacıklarının vücudundan aşağı süzülüşünü hissediyor. Dudaklarından geçen damlacıklardaki tuz tadını alabiliyor. Danny'nin sesini duymak istiyor; ondan her şeyin yolunda olacağını duymaya ihtiyacı var. Yanına gelip, elini tutup sırtını okşadığını hayal ediyor. Bir yandan da bu güzel bebeği kucığına alıp Danny'yi dondurmali sandviç almaya göndermeyi dört gözle bekliyor.

"Hemen ara onu."

Claire, Petunia'nın yanından ayrılıp Danny'yi aramak için bilgisayarının yanına gidiyor.

Sonra da, "İşte, çalışıyor," diyerek kulaklıkları Petunia'ya veriyor.

Petunia Delilah, Danny'nin sesini duymak istiyor. Onun aşkına ihtiyacı var, onun burada olmasına ihtiyacı var. Her konuştuğunda ona âşık olmasını sağlayan sözcükleri duymak istiyor. Danny neredeyse her zaman tam da duymak istediklerini söylüyor ona. Her zaman en söylenesi şeye o kadar yaklaşması Petunia'nın çok hoşuna gidiyor.

Telefon çalışıyor.

Petunia Delilah o romantik sözleri duymayı çok seviyor. Tıpkı ilk buluşmalarındaki gibi. Danny onu sinemaya götürmüştü de bilet parasını ödemeye kalktığında cüzdanını evde unuttuğunu fark edince çok utanmıştı. Bilet parasını Petunia vermişti o gün. Film arasındaki patlamış mısır ve gazoz parasını da Petunia verince Danny iyice rezil olduğunu düşünmüştü. Ölümsüzlerin dünyayı ele geçirdikleri filmde çıktıklarında Danny, "Bebeğim, zombi istilasından sadece sen ve ben kurtul-

sak, bir spor mağazasında mahsur kalsak, zombiler kapıyı kırarak içeri girip bizi diri diri yemeye gelseler ve elimizde tek mermisi kalmış bir silah olsa, o son mermiyi senin için kullanırdım,” demişti.

Ne kadar tatlı bir söz. Sanki Danny’yle birbirleri için yaratılmışlar.

Telefon çalıyor.

Her zaman böyledir Danny. Petunia’yı aç zombi sürüsünden kurtaracak, onun yerine kendini feda edecek ve korkunç bir şekilde ölecek. Son nefesini verirken zombilerin iç organlarını yemesini dehşet içinde izleyecek. Üstelik bütün bunları sırf Petunia acı çekmesin diye yapacak.

Ancak Petunia’nın düşüncesine göre, spor mağazalarının avcılık kısmında zaten fazlasıyla silah ve mühimmat bulunduğundan, burada da zombilerle savaşmalarına yetecek kadar silah ve mermi olması gerekiyor. Dolayısıyla boşu boşuna kahramanlık yapmanın hiç gereği yok.

Fakat Danny tutkulu biri, tam da böyle mantıksızlıkların adamı. Onun için aşkın anlamı bu.

Filmden çıktıklarında, Danny’nin ettiği laftan sonra Petunia, romantik anların büyüsunü bozmamak için ortalıkta fazlasıyla mühimmatları olacağı fikrini ortaya atmamayı tercih ediyor.

Telefon çalıyor.

Danny her zaman romantik sözler bulur ve Petunia’nın kulağına fısıldar. Bir keresinde, yatağa girip yanına sokulduğunda, “Aşkım, dünyanın bütün kadınları şu yatakta olsa, hepsinin içinde en güzeli sen olurdun,” gibisinden bir şey söylemişti.

Ondan başka, “Senin vücudunun yumuşak, pamuk

gibi oluşunu çok seviyorum. Sıska kızlar gibi değilsin" ya da "Yeni saç şeklin on yaş genç göstermiş seni. Çok seksi olmuş. Seninle hemen, şuracıktaki sevişesim geliyor" gibi sözleri de vardı.

Petunia Delilah henüz yirmi altı yaşında olmasına rağmen Danny'nin söylediklerinden gocunmuyor. Anlatmak isteyip anlatamadıklarını çok iyi biliyor. Adam bütün bu sözleri kaşlarını kaldırarak, yüzünde gülümsemeyle, hediye veriyormuş ve paketin açılmasını izliyormuş gibi sevinerek söylüyor.

Nihayet hattın öbür ucundan bir ses duyuluyor.

Danny, "Aloo!" diye bağıyor.

"Danny, bebek geliyor!" diye bağıyor Petunia Delilah.

Danny kalabalık ve gürültülü bir ortamdan gelen ve müzikle boğulan sesiyle, "Ne var? Kimsin?" diye soruyor.

"Danny, bebek geliyor!" Petunia Delilah mikrofona doğru bağıyor.

"Nee? Hadi canım!"

Danny'nin sesi heyecanla yükseliyor.

"Evet! Vay anasını yahu! Bebeğim geliyor!" Ona cevaben bazı sarhoşlar kadehlerini şerefine kaldırıyor. "Bebeğim olacak!" Bu sefer daha fazla sarhoş şerefine kadeh kaldırıyor.

"Danny!" diye sesleniyor Petunia Delilah ama duyuramayınca bu sefer daha yüksek sesle bağıyor. "Danny!"

"Evet aşkım! Buradaki arkadaşlar da çok heyecanlandı," diyor Danny ve gülüyor. "Şimdiden bu vesileyle biraz ıslatmak istiyorlar."

"Danny, sen doğurmuyorsun, ben doğuruyorum!"

Ve şimdi, hemen şuracıkta yapıyorum bunu! Bir kadının dairesindeyim, bizim apartmanda, 805 numaralı dairedelim."

"Hay aksi! Evet... Tamam... Oldu. Hemen çıkıyorum. Daha yeni bira söylemiştim ama olsun, kafaya dikerim ben onu iki dakikada." Telefonu kapatıyor.

Yerde yatan çocuktan sesler geliyor. İnleyerek hafifçe kıpırdıyor ve yan tarafına dönüyor. Kusacak gibi bir öğürmeyle vücudu sarsılıyor ama ağzından bir şey gelmiyor. Yavaşça oturur pozisyona geçiyor, bir kez daha öğürüyor ve derin nefes alarak ciğerlerine hava doldurmaya çalışıyor. Kısa süre sonra gözlerini açıyor ve bulanık bakışlarla etrafı süzmeye başlıyor.

O anda yeniden kasılan Petunia Delilah tiz bir çığlık atıyor.

"Yardıma ihtiyacımız var," diyor Claire. "Gerçek yardım lazım. Hem de hemen."

Claire, Petunia'nın kafasındaki kulaklıkları almaya çalışıyor ancak terli saçına dolanmış olduklarını görünce vazgeçiyor. Ayrıca mikrofonu ağzına çok yakın tuttuğunu fark ediyor ve yüzünde hafif bir iğrenme ifadesi belirliyor. Sonra mutfağa koşup ev telefonunun ahizesini kaldırıyor.

"911'i arıyorum."

Bölüm 43

Claire Petunia'nın bebeğini doğurtmak için çok uğraşıyor

Claire telefondan acil yardım hattını arıyor. Bir yandan Petunia Delilah'nın yerde kıvranışını izliyor. Bacaklarının arasından görünen üçüncü bacak kıpırdıyor sanki. Bebeğin kaba eti vajinanın ağzından dışarı fırlıyor.

Kapının dibindeki çocuk dizlerinin üstüne doğrulmaya çalışıyor ama başı hâlâ dizlerine doğru sarkık duruyor. Claire çocuğun yere kusması halinde ne kadar iğreneceğini düşünmeye başlıyor.

"Acil yardım, buyrun," diyor bir erkek sesi karşı taraftan. "Acil durumun olduğu adresi söyler misiniz?"

"Roxy Drive, 8111 numara. Yani, Seville on Roxy Apartmanı, Daire 805."

"Peki."

Kısa bir duraklamadan sonra telefonu açan görevli devam ediyor. "Ne tür bir acil durumunuz vardı hanımefendi?"

"Ambulans lazım bize. Evimde, yerde doğum yapmaya çalışan bir kadın var."

"Lütfen hatta kalın. Size hemen bir ambulans yoluyorum." Adamın klavyesinin sesi telefondan duyulabiliyor. "Ambulansın tahmini varış süresi dört buçuk dakikadır."

Petunia Delilah çığlık atıyor. Boynundaki damarlar derisinin üstüne çıkmak isterlermiş gibi gerilmiş. İkındıkça terliyor, morarıyor. Bebeğin kalçası Petunia Delilah'nın bacaklarının arasında beliriyor. Bir bacağı dışarıda, diğer bacağı hâlâ Petunia'nın içinde. Kapının dibindeki çocuk seslerden ürkerek yerinde sığıyor. Çok geçmeden, gördüğü manzara karşısında bir kez daha ürküyor. Başını çevirip kapıya dayıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. O kadar sıkıyor ki göz kenarları kırışıyor.

"O kadar bekleyebileceğimizi sanmıyorum. Bebek gelmeye başladı. Bir bacağı ve kalçası dışarıda."

"Bir bacağı mı?" diye soruyor telefondaki görevli.

"Evet. Bir bacak ve bir kalça."

"Anlaşıldı. Kadının yardımınıza ihtiyacı olduğu konusunda haklısınız. Adınız nedir?"

"Claire."

"Peki Claire. Bebek ters geliyor. Zaman kaybetmemeliyiz. Ben size yardımcı olacağım. Bebeğin göbek bağını görebiliyor musunuz? Dışarı çıkmış mı? Anneden dışarı sarkan mavi, gri bir kordon olması gerekiyor."

Claire mutfaktan geçiyor ve yerde yatmış, terleyen, kasılan Petunia Delilah'yı inceliyor.

"Öyle bir şey göremiyorum."

"Güzel. Şimdi temiz havlu veya beze ihtiyacınız olacak. Elinizin altında var mı?"

Soru karşısında anlık bir memnuniyetsizlik duyul-

yor Claire. Tabii ki temiz havluları var. Bunun sorusu bile hakarettir. Sonra düşünüyor ve bu soruda herhangi bir hakaret amacı olmayabileceğine karar veriyor. Telefonun öbür ucundaki adam onu tanımıyor bile.

"Evet, o şeylerden var."

"Tamam, getirin ve annenin altına yayın. Varsa eldiven giyin. Eldiveniniz yoksa ellerinizi otuz saniye boyunca, iyice yıkayın."

Petunia Delilah acıyla bağıyor. Yabani sesi tüm apartmana yayılıyor.

Claire panikleyerek telefondaki operatöre bağıyor.

"Lanet olası ellerimi nasıl yıkamam gerektiğini biliyorum. Zaten o şeye asla dokunmam."

"Anlamadım?"

Claire derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyor.

"O kadına ve bebeğine asla dokunmam diyorum." Sesi neredeyse ağlayacak gibi çıkıyor.

"Claire, yapmak zorundasın, onlara yardım etmek zorundasın."

"Olmaz, yapamam. Yapamam işte. Uzun hikâye..."

"Orada senden başka biri var mı?"

"Bir çocuk var. Ama o da pek iyi görünmüyor," diyor titrek, ağlamaklı sesiyle. "Tek yaptığım kapıyı açmaktı. Ne güzel, kiş yapıyordum..."

"Claire odaklanmanı istiyorum. Çocuğa havluları ver ve bebeği tutacak şekilde durmasını sağla. Bebeği elleriyle çıkarması gerekiyor. Ben size yardımcı olacağım. Size yapmanız gerekenleri anlatacağım. Ama buradan her şeyi yapamam, size ihtiyacım var. Tıpkı o kadının size olduğu gibi. Bebeğin de size ihtiyacı var."

Claire bir kere daha derin nefes alıyor. Kiş kokusu onu sakinleştiriyor. Ciğerlerindeki havayı dışarı bırakı-

yor, telefondaki sesin söylediklerini başıyla onaylıyor.

"Tamam. Hazırım."

Sonra nevresim ve havlu dolabını açıp, raftan bir kucak dolusu havlu çıkarıyor. Mutfığa gidiyor ve havluları Petunia Delilah'nın yanına koyuyor. O sırada Petunia Delilah'nın vücudu bir defa daha kasılıyor. Boğuk bir ses çıkararak bağıyor.

Yan daireden biri gürültü yüzünden birkaç kere duvarı yumrukluyor.

"Sen... Senin adın ne?"

"H...Herman."

Herman kafasını kaldırıp Claire'e bakıyor.

"Herman, buraya gel ve yardım et. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim, sen de yapacaksın, benim ellerim olacaksın. Bu kadının ve bebeğinin bize ihtiyacı var."

Dolaptan limon sarısı renkte iki tane kauçuk eldiven çıkarıyor ve Herman'a doğru sallıyor.

"Şunları tak."

Herman önce yerde yatan Petunia Delilah'ya, sonra Claire'e bakıyor, nihayet benzi atmış, kaskatı kesilmiş halde, yalvarır gözlerle Claire'e, "Bunu bana yaptırma," dercesine bakıyor.

Claire ise emir vermeye girişiyor. "Şimdi, kadının altına birkaç havlu koy. Olayın sonuna kadar sen sorumlusun kadından, ona göre."

Herman bir an tereddüt ediyor ama sonra Claire'den eldivenleri alıp ellerine takıyor, Petunia Delilah'nın altına havlu seriyor ve kadının bacakları arasındaki yerini alıyor. Aslında nereye bakması gerektiğini bile bilmiyor. Petunia Delilah'nın vajinasından sarkan bacağı ve kalçayı görüyor. Nihayet kadının yüzüne baktığında kasıl-

malarla çığlıkları görebiliyor. Sonra da dehşet içinde geri adım atıyor Herman. Bacakları titriyor, istemsizce geri gidiyor ve sonunda kapıya dayanıyor.

"Bebeğin kalçası dışarıda," diyor Claire telefona. "Fakat sadece bir bacak var. Diğeri içeride katlanmış halde."

"Tamam. Diğeri de gelecek. Claire, anne hakkında daha fazla bilgi edinmem lazım."

Claire bir yandan adamı dinliyor, bir yandan da Petunia Delilah'ya soruyor: "İlk bebeğin mi?"

Petunia Delilah onaylıyor ve Claire bu bilgiyi hemen karşı tarafa aktarıyor.

"Zamanında doğum mu?"

Petunia Delilah beş gün içinde doğum yapmayı beklediğini söylüyor.

Herman yeniden kadının bacakları arasına geçiyor ve onun dizini yumuşak bir şekilde okşuyor.

Claire operatöre edindiği bilgileri aktarıyor.

"Sancılar ne zaman başladı?"

"Bilmiyorum, beş dakika olmuş mudur?" diyor Petunia Delilah nefes nefese. "Fazla olmadı işte. Kahretsin. Çok yanıyor."

Herman Claire'e bakıyor. Dehşete düşmüş bakışlarıyla oradan hemen kovulmayı diliyor.

"Söylediğini duydum," diyor operatör telefondan. "Yapabiliriz. Bazı açılardan şanslıyız; kordonda sorun yok, bebek erken doğum değil, kalçalarında sorun yok. Anne kolayca açılacak ve başı da açıklıktan geçerek doğumu gerçekleştirecekler. İkiisi de aynı l. Bebeğin ayak parmakları ne tarafa dönük?"

Claire bebeğin ayağına baktıktan sonra parmakların tavana doğru dönük olduğunu bildiriyor.

“Hayır, yere bakacak şekilde çevirmeniz gerekiyor. Tavana dönük olacak kısım kalçası olmalı. Şimdi, parmaklarınızla yüzeysel bir şekilde değil, iki elinizle birlikte kavrayıp bebeğin belden aşağısını güçlü ama nazıkçe çevirmeniz gerekiyor.”

Claire talimatları Herman’a iletiyor, sonra çocuğun söylenenleri uygulamasını izliyor. Bebeğin kalçası yere dik olacak şekle geldiğinde diğer bacağı da dışarı fırlıyor. Ardından göbek bağı geliyor. Herman korkuyor ama vazgeçmiyor. Bebeğin ayakları yere bakana kadar ağır hareketlerle yaptığı işe devam ediyor. İş bittiğinde bebeğin iki bacağına da doğrultuyor ve topukları üzerine oturuyor. Claire’e bu sefer daha az korku ve daha fazla merakla bakıyor.

“Diğer bacak da geldi,” diyor Claire operatöre. Sonra dönüp anneye, “Bir kız! Kızın oldu,” diyor gülerek.

Petunia Delilah da gülüyor. Yüzündeki ışıldama görülmeye değer.

“Göbek bağının bir kısmı da çıktı,” diyor Claire telefondakine.

“Tamam, ama bu pek de iyi değil. Sağlık ekibi hâlâ iki dakikalık mesafede. Zamanımız yok. Göbek bağının bebekten ayrılması gerekiyor. Ve bebeği hemen oradan kurtarmamız gerekiyor. Acele etmeliyiz. Kordon muhtemelen dolanmıştır ve bebeğin oksijen alımı engelleniyor. Ne kadar beklersek bebeğin beyninin hasar görme ihtimali o kadar artar. Şimdi, Claire, sana yapmamız gerekenleri söylüyorum.”

Bölüm 44

Herman kollarının arasında bir can tutuyor ve zihninde de bir hayat görüyor

Herman bebeğe her dokunduğunda bilincini kaybedecekmiş gibi oluyor. Ayakta kalmak için çok uğraş veriyor. Bebeğin sıcaklığını ve ıslaklığını eldivenlerin üzerinden hissedebiliyor. Dizlerinin altındaki fayanslar sa soğuk ve kaygan. Petunia Delilah'nın altındaki havlu pembe sıvıyla vıcık vıcık olmuş.

Bebeğin iki bacağı çıktı, gövdesi de boyun kısmına kadar bir çırpıda sıyrılıyor. Ama kolları hâlâ içeride. Onların da bebeğin başının üzerinde bağlı halde olabileceklerini düşünüyor.

"Kollar yok," diyor Herman Claire'e dönerek. "Kolları nasıl çıkaracağım?"

Claire durumu telefonun öbür ucundakine aktarıyor ve cevap geliyor:

"Bebeği nazıkçe diğer tarafına döndürün. O zaman kolları görmeniz gerekiyor. Gördükten sonra hafifçe çe-

kerek onları da çıkarın."

Herman derin bir nefes alıyor ve içinde tutuyor. Ardından minik gövdeyi diğer yanına çeviriyor. O anda küçük bir dirsek kıvrımı fırlıyor dışarı, Herman parmağını içeri sokup dirseği yakalıyor ve dışarı çıkarmayı başarıyor. Ardından bebeği diğer tarafa çeviriyor ve öteki kolu da çıkarıyor. Bu arada Petunia Delilah, kasılmaların ve ıkmaların acısıyla çığlık çığlığa sürece eşlik ediyor.

Herman nihayet nefesini bırakıp başardığı işe gü-lümsüyor. "Çıkardım onları!" diye bağırıyor heyecanla. "İkisini de çıkardım." Ardından bebeği, gövdesi yere bakacak şekilde çeviriyor ve sıradaki talimatlar için Claire'e dönüyor.

Claire odanın öbür ucundan boynunu uzatarak bakıyor. Herman'a eliyle onaylama işareti yapıyor.

"Kollar çıktı, şimdi ne olacak?" diye soruyor ahizenin öbür ucundaki sese ve cevabı dinliyor. Başıyla duyduklarını onaylayarak Herman'a dönüyor.

"En zor kısmına geldik. Bebeğin kafası çok büyük ve onu birlikte çıkarmalıyız. Petunia Delilah, hazır mısın?"

"Şu lanet olası şeyi içimden çıkarın da ne olacaksa olsun!"

Claire dikkatini yeniden Herman'a veriyor.

"Elini biraz içeri sokabilir misin? Şuradan, alt taraftan. Bebeğin vücudunu kolunun üzerine al ve alttan elini içeri sok. Elini bebeğin çenesini hissedene kadar uzat fakat ağzını kapatmamaya dikkat et. Parmaklarını bebeğin ağzının iki yanına doğru açmaya çalış."

Claire elini ağzına götürüp, parmaklarını "V" şeklinde yana açarak nasıl yapılacağını gösteriyor.

Herman başını sallarken artık korku yerine şaşkın-

lık ve hayranlık duymaya başladığını anlıyor. Bebeği kolunun üzerine yatırıyor ve parmaklarını Petunia Delilah'nın içine sokuyor. Fakat giriş çok dar olduğu için biraz zorlaması gerekiyor. Az sonra bebeğin çene bölgesine ulaşıyor. Ağzın tam olarak nerede olduğunu anlayamıyor. Etten tünelin sıkı baskısı yüzünden el yordamıyla yerini tahmin etmeye çalışıyor ve bulduğuna karar veriyor.

"Tamam, ama kafası sıkışmış sanırım. Şimdi ne olacak?"

Claire telefondaki talimatları dinliyor. "Şimdi diğer kolunu da bebeğin sırtına koy. İşaret parmağınla bebeğin bir omzunu, yüzük parmağınla da diğer omzunu kavramaya çalış. Orta parmağını boynunun tam arkasına destek için yerleştir."

Herman söylendiği şekliyle uyguluyor. Bebek kollarının üzerinde yatar hale geliyor.

"Nefes almıyor!" diye bağırıyor Herman, telaş içinde.

"Sorun değil. Nefes alacak, merak etme. Önce oradan çıkması gerekiyor."

Herman başını sallıyor, Claire talimatlarına devam ediyor.

"Petunia Delilah, az sonra kocaman bir ıkınma bekliyoruz senden. Herman, ıkınmayla birlikte bebeği kollarının arasında bir sandviç gibi sıkıca tutup hafifçe kaldır. Bebeğin vücudunun tahta gibi düz olmasına dikkat et ve bir defada çek. Çekerken boynunu desteklemeyi unutma. Anladın mı?"

Herman konuşmıyor. Tüm söylenenlere sadece başını sallayarak cevap veriyor. Daha önce hiçbir şeye bu kadar odaklanmamıştı. Bayılma hissinden eser yok artık.

Şu anda hiçbir yere gidemez, başka bir şey yapamaz. Şu anda tek düşündüğü şey bu bebeği bulunduğu yerden çıkarmak.

Petunia Delilah ıkındığında göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Gözleri sımsıkı kapanıyor, dudakları büzülüyor. Herman'ın ince uzun kolları bebeği düz tutmaya çabalıyor. İki eli arasında bir tahta varmış gibi görünüyor. Bebeği kaldırmaya çalışıyor fakat başaramıyor.

"İttir!" diye bağırıyor Claire.

Yan komşu tabloları sarsarcasına duvarı yumruklu-
yor.

Petunia Delilah yine acı dolu bir çığlık atıyor.

Ve bebek yumuşak bir hareketle çıkıyor. Anneyle bebeği birbirine bağlayan göbek bağı da dışarı sarkıyor. Herman kış üstü yere bırakıyor kendini. Bacakları düz olmuş, ayakları Petunia Delilah'nın bacaklarına dokunuyor. Petunia Delilah kocaman bir inlemeyle yana devriliyor, vücudu gevşiyor. Herman elleri arasındaki bebeğe bakıyor; vücudu her tarafa bulaşan yağlı bir sıvıyla kaplanmış. Herman yerden bir kurulama bezi alıp küçük kızı sarmalıyor.

"Hâlâ nefes almıyor," diyor Claire'e.

Claire karşı tarafa mesajı iletiyor ve duyduklarını Herman'a aktarıyor. "Bir saniye... Şimdi, vücudunu ovala. Bak bakayım kendi kendine nefes almaya başlayacak mı?"

Zaman yavaş geçiyor. Bu durum Herman'a fazlasıyla tanıdık geliyor, çünkü bunu defalarca yaşamışlığı var. Sükûnetini koruyor, küçük kızın yüzüne bakıyor, hayata dönmesi için bekliyor. Bezle vücudunu ovalıyor, kızın nefes almaya başlaması için istemsizce kendi nefe-

sini tutuyor.

"Ağzını kontrol et," diyor Claire.

Herman başparmağını bebeğin çenesine koyup ağzını nazikçe aralıyor.

Petunia Delilah başını çevirip gergin bir sesle, "Neler oluyor? Bebeğim nasıl?" diye soruyor.

"Ağzı dolu, içinde bir şeyler var," diyor Herman Claire'e.

"İçinde bir şeyler var," diyor Claire telefonun öbür ucundaki kişiye. Sonra Herman'a dönerek, "Ağzındaki emerek çıkaracaksın," diyor. "Ama hafifçe emeceksin."

O arada Petunia Delilah'nın korku dolu sesi giriyor araya: "Bebeğime ne oldu? Söylesenize!"

Herman onu hiç duymamış gibi Claire'e dönerek, "Ne yapmam lazımmış?" diye soruyor. Bir yandan da kucağındaki bebeğe ve ağzını dolduran sümük gibi yapışkan maddeye bakıyor. Claire açıklayıcı bir ses tonuyla, "Dudaklarını bebeğin ağzına yapıştır ve içindekileri hafifçe çek," diyerek işi özetliyor.

Herman başka şansının olmadığını düşünerek sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor. Öne eğiliyor, bebeğin ağzını dudaklarıyla sarmalıyor ve kamıştan bir şeyler içermiş gibi hafifçe bebeğin ağzındakileri çekiyor. Ağzına küçük, jelimsi bir pelte geliyor. Herman başını yana çevirerek ağzındakini yere tükürüyor.

"Yere tükürme, bezin üstüne tükür. Her şey bezin üstüne. Off yaa..."

O anda bebek ağlamaya başlıyor. Kaburgaları inip kalkıyor, titriyor ve hayatının ilk ağıtını yakıyor.

Herman bir kere daha tükürüyor ama bu sefer bezin üstüne. Sonra da kolunun arkasıyla dudaklarını siliyor.

Herman, Petunia Delilah'nın bacakları arasında oturduğunu fark ediyor ve karşısında bacaklarını açmış kadının görüntüsünden ve bacaklarının yakın temasından rahatsız olduğuna karar veriyor. Yer değiştirip dizlerinin üzerine kalkıyor. Bir elini geçici olarak boşaltıp yerden bir havlu alıyor, Petunia Delilah'nın üstünü örtüyor ve dizlerinin üzerinde sürünerek onun yanına geçiyor.

Kucağındaki bebek "inga" sesinden oluşan ilk konuşmasını yapıyor. Küçük kızın gözleri o kadar büyük ki Herman derinliklerinde kendini kaybetmiş gibi hissediyor. "Nasıl bu kadar küçük olup da bu denli çok şey ifade edebiliyor? Son derece narin ama büyük bir güç potansiyeli var," diye düşünüyor. Bebeğin büyüdüğünü görüyormuş gibi oluyor; yürüyor, düşündüklerini anlatmayı öğreniyor, arkadaşlarıyla sokakta oynuyor. Annesi için karahindiba çiçeği topluyor. Sonra parmak boyalarıyla resim yapmaya başlıyor. Annesi resimlerini alıp mektup şeklindeki mıknaatılarla buzdolabının kapağına tutturuyor. Çocuk parkına gittiği zaman en iyi arkadaşını tahterevalliden aşağı ittiriyor ve pişmanlığın ne olduğunu öğreniyor. Hem hataları hem doğruları aynı anda öğrenerek büyüyor.

"Çok küçük," diye fısıldıyor Herman.

Petunia Delilah uzanıp elini Herman'ın kolunun üzerine koyuyor.

Herman küçük kızın okula başladığını ve arkadaş edinmeye başladığını hayal ediyor. Büyüyor ve üniversiteye gidiyor. Gitar çalmaya başlıyor, kötü ritimli müzikler bestelemeye başlıyor. Sınavın birinde kopya çekiyor ama pişman olup bir daha yeltenmiyor. Hem iyi hem de kötü şeyler yapıyor. Çocuğun birine âşık oluyor, gönüllü toplum hizmetine giriyor. Çocuğu oluyor. Allah ömür

veriyor ve çocuklarının çocuklarını görüyor. Öldüğünde bir anne ve bir büyükanne olarak hatırlanıyor ve o kadar iyi hatırlanıyor ki hafızalardaki yeri üç nesil sürüyor.

Tüm bunlar Herman'ın gözünün önünden geçiyor.

İşte, hepsi kucağında duruyor. Kollarının arasında hem küçücük bir şey hem de yepyeni bir yaşam var.

Sonra dedesini hatırlıyor Herman. Koltuğunun yanı başından kolunu sarkıtmış, yerdeki gazeteler gibi hareketsizce yatıyor. Dedesi hâlâ evde, bıraktığı gibi duruyor.

"Belki kızını kucağına almak istersin," diyor Herman ama kucağındaki şeyden gözlerini alamıyor. Kucağındaki minik can, az önce gördüklerinin hem hepsi hem de hiçbirisi demek onun için. İşte bunlar az önce hissettiği mucizenin ta kendisi. Küçük kızın kaderinin nasıl olacağını bilemiyor. Kimse bilmiyor.

"İsterim. Ne zaman hazırsan verebilirsin," diyor Petunia Delilah, minnettar ses tonuyla.

Herman son bir bakış atıp küçük kızı annesine veriyor.

Petunia Delilah'nın mutluluğu ortama bulaşüyor. Bebeğini kucağına alır almaz Herman onunla birlikte gülümsüyor. Petunia Delilah'yla yan yana oturuyorlar. Doğum sonrası sessizliği içinde Claire'in konuşmasını duyuyorlar. Hâlâ telefondaki kişiye teşekkür etmekle meşgul.

"Siz benim adımı biliyorsunuz ama ben sizinkini bilmiyorum."

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Jason?" diye soruyor.

"Domuz? Sen misin?"

Bölüm 45

Ian'ın düşüşü sekizinci kattan geçerek devam ediyor

On birinci kata geldiğinde Ian gerçekten yorgun. Bedeni fazla dayanamıyor. Nefes almaya çalışırken zihnen de bitik olduğunu anlıyor. Evinin rahatlığını bırakıp atlayalı henüz birkaç saniye olsa da altın kâşifimiz için uzun bir zaman gibi geçiyor o saniyeler. Bu süre içinde bir ömür gibi gelen stresli zamanlar, keşifler ve korkular yaşanıyor. Yolculuğunun yarısını geçtiğinden beri bıkkınlık gittikçe daha derinlerine işliyor. Artık yolculuğa başlamanın heyecanından eser kalmamış içinde. Maceranın vaat ettiği hayaller de solup gitmiş. Kalan tek şey, varış noktasına yaklaşmanın bilinci ve bir an önce varma isteği ile görevi tamamlama beklentisinin karışımıdır.

Yolculuk haddinden fazla sürdü ve Ian artık dinlenmek istiyor.

Bir an vücudunu düşünüyor. Narin yüzgeçleri vücudunun yanlarına yapışmış. Sırt yüzgeci bile her zaman

dimdik ayakta dururken bu sefer rüzgârın etkisiyle gevşemiş. Ciğerleri nefes almak istiyor ama henüz beynin kontrolü kaybetmesine sebep olacak kadar çaresiz değiller. Pullarının üzerinde ve jel dolgulu gözlerinde bir kuruluk oluşuyor. Boğazı kuruyor. Kuyruğu rahatsızlık verici şekilde rüzgârda dalgalanıyor. İncecik zarının yırtılmasından korkuyor. Midesinde baş dönmesi, başında ise bulantı hissetmeye başlıyor.

Nihayet düştüğünü anlıyor. Rüzgâr her iki yanını da tokatlıyor ve onu bir o yana, bir bu yana savuruyor. Yere düşmek genellikle ağırlıkla ilişkilendirilir. Aslında ağırlık sorunun ta kendisidir.

On birinci kat göz açıp kapayıncaya kadar geride kalıyor. Daha bu katı geçtiğini bile anlamadan onuncu kat da geride kalıyor. Çok şey kaçırıyor.

Ian, evcil hayvanlar satan dükkândaki zamanlarını hatırlamıyor. Katie onu yüzlerce Japon balığı arasından seçmişti. Parmağını uzatarak Ian'ın akvaryum içinde çizdiği hayali yolu takip etmiş, sonunda onda karar kılmıştı. Ian, akvaryumun üzerinde bulunan, tahta kalemikle kargacık burgacık yazılmış "Japon Balığı 99 Sent" yazısını da hatırlamıyor. Oradan alınıp içi su ve havayla doldurulmuş poşete konulduğunu, Seville on Roxy yolunda Katie'nin elinde giderken köpüren suyunu da hatırlamıyor.

Balkonda tembellikle geçirdiği öğleden sonralarını ve akşamlarını hatırlamıyor. Parlak güneşin ışıltısı, yerini işyerlerinin camlarında beliren ofis ışıklarının parlamasına bırakırken uzun uzun şehri izlerdi o zamanlar. Ian pembe kalesinde geç saate kadar uyuduğunu da hatırlamıyor. Hiçbir şeyden şikâyet etmeyen ve hiçbir şey talep etmeyen uyumlu arkadaşı salyangoz Troy'u da hatırla-

mıyor.

Tüm hayatını unutuyor. Her şeyini bu düşüş uğruna feda etmişe benziyor.

Buraya nasıl geldiğini bile hatırlamıyor.

Dokuzuncu katın penceresinden baktığında doğrudan elindeki paketten cips yiyen, koltuğa oturmuş televizyon izleyen adamı görüyor. O çıplak, şişman adam, karşısındaki titrek görüntülere ve kucağındaki kalorilere o kadar gömülmüş ki Ian'ı fark etmiyor bile. Zaten fark etseydi de kuş pisliği filan zannederdi. Apartmanın önündeki iki ambulandan haberi yok. Durmadan şeylerini kaşıyor. Testisleri elinin arkasından sarkan et çuvalının içine konulmuş cevizler gibi görünüyor. Diğer elinin parmaklarından da tuzu yalıyor. Gözlerini televizyondan bir an olsun ayırmıyor.

Şişman adam neyse ki hızla gözden kayboluyor.

Özel hayatının gizliliği artık ihlal edilmiyor. Ian, görünmediğini sanan pek çok insanı izlemişti bugüne kadar. Tüm Japon balıkları gizli dünyaların aynaları gibidir. Gizli sandığınız pek çok şey aslında onların gözetimi altında olmaktadır. Çoğu insan Japon balıklarının kırpışmayan göz kapaklarını fark etmez. Fakat Ian'ın sahibi fark etmişti. Balkonda takılmasının sebebi de buydu hatta.

Bir gün Connor iri göğüslü, esmer bir hatunla sevişirken Ian onlarla aynı odadaydı. Hatun, Ian'ı görünce rahatsız oldu, Connor bu yüzden sertliğini kaybetti, hatun da bunun üzerine Connor'a bakarak alaycı bir şekilde sırttı. Bunun sonrasında Ian, fanusunun içinde bal konu boyladı. Oysaki hatunun iri göğüslerinin ileri geri gidip gelişlerini izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Connor fanusu alıp balkona götürürken Ian onun sallan-

nan şeyini de aynı şekilde izlemişti.

Bu olaylarda önemli olan harekettir. Ian'ın dikkatini çeken şey hareketin kendisidir, neyin hareket ettiği değil. Ian'a göre insanların cinsel birleşmeleri çok tuhaf bir eylem. Kendi cinsel çıkıntıları olmadığı için Connor'ın şeyi hakkında yorum yapabilecek durumda değil, ancak yine de insanların sevişmeleri Ian için başlı başına mantıksız bir şey.

Sekizinci katın penceresinde, dokuzuncu katta olmayan bir görüntü var. Etraftaki binaların gölgeleri arasında, öğleden sonrasının geç vakitlerinde bile ışıltısından bir şey kaybetmiyor bu daire. Her bir ışık huzmesi içeri giriyor, her yüzey parlıyor. Parlamalar pencerelerden yeniden dışarı yansıyor ve etraftaki gölgelerle savaşıyor.

İçeride bir kadın sırtüstü yatıyor. Bacaklarını dizlerinden büküp yana doğru açmış. Başka bir kadın mutfakta durmuş, fırının içine bakıyor. Başını bir tarafa eğmiş, omzuyla kulağının arasına telefon ahizesini sıkıştırmış. O anda dairenin kapısı açılıyor ve mavi üniformalı iki adam birbiri ardına içeri dalıyor. Biri yerdeki kadının yanına çömelip, elini omzuna koyuyor, gözlerinin içine bakıyor. Diğer sağlık görevlisi yanlarından geçiyor ve mutfağın ortasına kocaman bir alet çantası koyuyor.

Fırının önündeki kadın öylece dikilmiş, omzunun üzerinden kargaşayı izliyor. Telefonun ahizesine bir şeyler söylüyor. Telefonun öbür ucundaki kişiyle flört ediyormuş gibi utangaç görünüyor. Hareketler ve ışıklar bir Japon balığının beyninin algılayabileceğinden çok daha karmaşık ve hızlı. Dokuzuncu kattaki görüntü daha basitti. Bu sahnelerinse önünden geçerken üzülmemek için kendini zor tutuyor.

Yedinci kat karanlık, pencereler kapalı.

Yere yaklaştıkça hava soğuyor. Aşağıdaki beton epey yaklaşmış. Ambulansların etrafında dönen insanlar seçilebiliyor. Birkaç aylakçı binaya bakıyor. Ian kaldırım-daki çatlakları görebiliyor şimdi. Yerde çakan şimşekler gibi iz yapmış, boylu boyunca uzanıyorlar.

Hatta küçük siyah lekeler de göze çarpmaya başlıyor. Yere yapışmış, kirden kararmış sakızlar, balıkların sıçratığı su izlerine benziyorlar.

Bölüm 46

Kahramanımız Katie çanak çömleğe saldırarak kalbini korumaya çalışıyor

“Ne?” diyor Connor elindeki külotu indirirken. Hemen ardından nefesini bırakıp, elindeki mor kumaş parçasına bakıyor.

“O külot benim değil,” diye tekrarlıyor Katie.

Katie başını iki yana sallarken bir insanın nasıl bu kadar cahil olabileceğini düşünüyor. Artık aldatıldığına dair şüphesi kalmıyor. Connor ise hâlâ elindeki kırıştırılmış mor kumaş parçasına bakıyor. Bir aptal tarafından aptal yerine konulmasını düşünmek bile istemiyor.

“Faye’in külotu mu o?” diye soruyor Katie Connor’a.

Connor kaşlarını çatıyor. Külotu lavanta demeti gibi tutuyor elinde. Tam olarak kime ait olduğunu bile bilmiyor. Katie de bilmediğini düşünüyor. Connor bu durumu saklama gereği bile duymuyor.

“Başkaları da mı var?”

"Belki de Deb'inkidir," diyor Connor.

"Belki de, ha!"

Connor Katie'ye bakıyor. Gözlerinden yine yaşlar boşanıyor. Yorgun olduğu yüzünden belli. Ona yaptıklarından ötürü de pişman. "Seni seviyorum, gerçekten seviyorum," der gibi bakıyor.

Katie kolunu savurup var gücüyle onu arkaya itiyor. Connor'ın vücudu darbeye birlikte sarsılıyor. İçgüdüsel olarak kolunu omuz hizasına kadar kaldırıp savuruyor.

İkisinin de canı acıyor.

"Yapamam..." diyor Connor omzunu ovalayarak. "Yapmam..."

"Kes sesini! Söyleyeceğini söyledin işte."

Naylon torbayı kapıp, topuklarının üstünde arkasına dönüyor ve balkon kapısına yöneliyor. Connor elindeki külotu bir anlığına baktıktan sonra Katie'nin arkasından koşuyor.

"Katie, bekle, bunu yapamazsın. Onlar gerçek aşk değil. Sadece geçmişten gelen kalıntılar. Bir daha asla olmayacak."

Katie kapıdan geçerek balkona çıkıyor. Dönüp Connor'a bakıyor ve ona doğru parmağını sallıyor. Connor bu saldırgan hareket karşısında donup kalıyor, bir adım geri çekilerek menzil dışına çıkıyor. Tam da Katie'nin bir şey söylemeyeceğini düşündüğü anda Katie,

"Seni affetmeyi bile düşündüm bir ara. Böyle bir şey yapabildiğime inanamıyorum," diyerek başını sallıyor ve gözyaşlarına boğuluyor. "Bu kadar aptal olabildiğime inanamıyorum. Sana bakıyorum da... Muhteşemsin. Tam da yapmakta olduğun işi yapmak üzere yaratılmışsın. Fakat nasıl oldu da senin aradığın kişi olduğumu düşünebildim? Nasıl oldu da senin için tek kadın olabi-

leceğimi düşünebildim? Sanırım beynimi kontrol ettirmeliyim.”

Connor’a doğru bir adım kadar yaklaşıyor. Connor bir adım geri çekiliyor.

“Hayır, aslında düşündüm de, bence senin beynini kontrol ettirmen lazım. Ben niye kontrol ettireyim ki? İnanamıyorum sana. Sen ne adi bir şeymişsin öyle!” diye haykırmaya devam ediyor Katie, sinirden titreyerek. Bir yandan da doğru hakareti arıyor. “Sen, adi, şerefsiz götün tekisin!”

Sonra da gülmeye başlıyor. Aslında aradığı sözcük o değil ama ağzından o çıkıyor. Connor’a layık olduğu hakareti edecek, onu yeterince incitecek bir sözcük yok. Onu tıpkı onun yaptığı gibi yaralamak istiyor. Eve gidine, Connor’ın yüzüne değil de apartman boşluğunda bağırmaya başladığı anda doğru sözcüğü bulacağını biliyor.

Connor, Katie’den birkaç adım ötede ayakta duruyor, bir yandan omzunu tutuyor. Karşısında hem gülen hem de bağırıp çağıran histerik kadını görünce kafası karışmış bir halde o da gülmeye başlıyor. Birkaç saniyeliğine birlikte gülüyorlar. İlk susan Katie oluyor. Parmağını Connor’a doğrultup, “Senin gülmeye hakkın yok. Hele bana hiç!” diyor.

Connor da gülmeyi kesiyor. Dizlerinin üzerine çöküp, arkasına doğru kaykılıyor, kollarını hayalleri yıkılmış gibi yana salıyor. “Katie, lütfen gitme. Konuşarak halledebiliriz.”

Katie balkona çıkıyor. Gökyüzünün altında olma hissini seviyor. Küçük stüdyo dairenin basık ortamından kurtulmak güzel bir duygu. Duvarların arasında olmak onu rahatsız ediyor. Üzerinden bir ağırlığın kalkmış ol-

duğunu hissediyor. Öğleden sonrasının sıcak güneşiyle iliklerine kadar ısınıyor, hafif rüzgârın taze havasını içine çekiyor. Önünde, çok uzaklara yayılmış şehri izliyor. Binlerce beton odaya bakan binlerce pencere görüyor; her birinin arkasında binlerce insan, binlerce şey yapıyor.

Kahve kupasına uzanıyor fakat tam kupanın kulpunu tutacakken Connor bileğine asılıyor. Kahve kupası o anda, Ian'ın fanusunu kapatan kâğıtların üzerinden beton zemine düşüp parçalanıyor. Minik porselen parçacıkları balkonun her yerine yayılıyor. Kupanın yere temas ettiği noktada kuyruklu yıldız misali bir kahve lekesi oluşuyor.

Bu arada Connor'ın tezinin ilk sayfaları da yavaş yavaş fanusun üzerinden sıyrılarak rüzgârın akışıyla kanatlanmaya başlıyor. Balkon korkuluklarını aşarak birbirini ardına uçuşmaya başlayan sayfalar, Connor'ın fikirlerinin hükümsüzlüğe kanat çırpışını simgeler gibi.

Connor Katie'yi kollarından yakalayarak döndürüyor.

"Sensiz olamam Katie. Bunu şimdi anlıyorum."

"O kızı kendi gömleğimin içinde gördüğümde seninle olamayacağımı anlamıştım. Sense karşıma geçmiş, hâlâ beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Ben zor öğrenen biriyim. Birinin bana bunları öğretmesi gerekiyor."

"İnsanlar duygularını bilir. Bu öğrenilen bir şey değildir. Bu yüzden ona düşünce denmez, duygu denir."

"Lütfen, ne istersen yapmaya razıyım. Ne yapmam gerektiğini söyle yeter."

Katie kendisini sıkıca zapt etmiş ele bakıyor, teni tenine dokunuyor, onu kontrol etmeye çalışıyor. Connor o anda kızgın bir şeyi tutan elini çekermiş gibi uzaklaşıyor

ondan.

“Ne olsa yapar mısın?”

“Evet. Her şeyi yaparım,” diyor Connor yalvarırcasına. “Bana bir şans daha ver.”

Katie yirmi yedi kat aşağıdaki beton zemine bakıyor. Kaldırımında yürüyen insanlar küçücük görünüyor. Art arda kıvrılarak havada uçuşan yüzlerce beyaz sayfanın üzerinden yansıyan güneş ışığının dansını seyrediyor bir süre. Binanın önüne park etmiş iki ambulans görüyor. Girişin etrafına küçük bir kalabalık toplanmış.

“Bir şey var. Beni tekrar kazanabilmek için yapabileceğin bir şey biliyorum.”

“Bir şeyi değil, her şeyi yaparım.”

Connor’ın gözleri yalvarırcasına bakıyor, kaşları umutla havaya kalkmış, her şeyin daha iyi olması için dua ediyor gibi. Ellerini önünde kavuşturuyor. Bilekleri birbiri üstünde, görünmez bir kelepçeyle bağlıymış gibi duruyor.

Katie bu görünmez kelepçeli ellere bakıyor. Connor’ın parmaklarının arasında hâlâ o külot duruyor. Katie’nin ne külotu ne de onu tutanı görmeye tahammülü var. Connor, bunu bildiğinden, külotu balkondan aşağı atıyor ve avuç içlerini, boş ellerini gösteriyor.

Katie başını sallayıp devam ediyor.

“Sana yapacağın şeyi söylüyorum, zamanda yolculuk yapacaksın. Üç ay geri git. O zamana vardığında maymun iştahlı Connor’ı bul ve nasıl bir adam olması gerektiğini söyle ona. Sonra, soru sormak için ofisine gelen masum, genç kıza kahve ısmarlamayı öner. Ardından ona çıkma teklif et, onu akşam yemeğine ve sinemaya götür ve yatağına at. Ona iyi davran, hayatının tek kadınıymış gibi muamele et. Onu sevdiğini ve ciddi olduğun-

nu söyle. Duymak istedikleri bunlar ya, güzel sözlerin onu çok mutlu edecektir. O genç kıza, yani bana, bir kraliçe gibi davran çünkü şu an karşında duran ben senin yıktığın o genç kızın enkazıdır.”

“Bu imkânsız,” diye mırıldanıyor Connor.

Katie omuzlarını silkiyor.

“Bu senin tek şansın. O zamana kadar Ian’a iyi bak... Ve yolumdan çekil.”

Katie, Connor’ın yanından hışımla geçip içeri giriyor.

Bölüm 47

Zampara Connor Radley gerçek aşkın imkânsızlığını keşfediyor

Connor tezinin son sayfalarının da uçup gitmesini izliyor. Tez danışmanının yorumlarını içeren tek nüshaların onlar olmasını umursayacak durumda değil. O sayfaları asla geri getiremeyecek ama şu anda hiçbir şey Katie'den daha önemli değil.

Sonra Katie'nin arkasından daireye giriyor. İçerideki havasızlık hâlâ hissedilebiliyor. Dışarıdaki güneşin parlaklığının aksine içerideki her şey karanlık ve kasvetli görünüyor. Dairenin içler acısı hali Connor'ı bile etkiliyor. Her şey her yerde, tezgâhın üstü bulaşıklardan görünmüyor, giysiler yerlere saçılmış, çarşaf lar yatağın üstünde kıvrılıp bir yere toplanmış, ayrıca halının her yerinde lekeler var.

Katie çıkış kapısına yöneliyor. Connor onun yanından geçerek kapıya yaslanıp önünü kapatıyor. Katie onu ezip geçecek gibi üzerine gelse devam ediyor durmaya.

Ve nihayet, onu durdurmayı başardığını, çabasının işe yaradığını ve hâlâ bir şansı olduğunu düşünürken, “O zamandan beri hiçbir şey değişmedi,” diye atılıyor Connor. “O külot senin değildi. Kabul ediyorum, benim hatam. Ama artık hiç kimsenin külotu değil. Onun kime ait olduğunu gerçekten bilmiyordum. Onu da anlıyorum. Ama sen kendin söyledin; ‘üç ay öncesi’ derken ‘maymun iştahlı’ derken geçmişti kast ettin. Evet, geçmişte kaldı, ben artık eski ben değilim. Bunu sana ispatlayabilirim. Yaşlanıncaya, saçlarım beyazlayıncaya, hatta ölünceye kadar da sürse vazgeçmeyeceğim.”

“Sus Connor!”

“Hayır Katie.” Elini Katie’nin omzuna koyup hafifçe sıkıyor. “Lütfen, sesime kulak ver. Bazı şeyleri değiştirebilirim. Evet, bir Faye ve bir Deb vardı ama artık yok. Şu dakika itibariyle bitti. Senden başka kimse yok. Kabul ediyorum, korkunç bir hata yaptım. Ama şimdi hatamı gördüm ve artık ben eski ben değilim, değiştim. Bana güvenmediğini, gerçekten adi herifin teki olduğumu biliyorum. Haklısın, bana olan güvenini yıktım. Fakat şimdi her şeyi anlıyorum. Daha iyi biri olabileceğimi biliyorum. Daha sadık biri olabileceğimi de biliyorum.”

Katie omuzlarını silkip Connor’ın elinden kurtuluyor ve onu kapının arkasına itiyor. Ardından kapıyı geçebileceği kadar açıp merdiven boşluğuna çıkıyor. Connor da arkasından asansöre kadar takip ediyor onu.

“Beni hâlâ anlamıyorsun. Ne gerekirse yapmaya hazırım.”

Katie asansörün önünde durup çağrı düğmesine birkaç defa basıyor. Sonra asansörün çalışmadığını hatırlıyor, Connor’a bakıyor. Keyifsiz görünüyor.

“Anlamıyorsun. Aşk bir tercihtir. Her gün yaptığın

bir tercih. Aşk bir büyü değildir ama büyü lü bir şeydir," diyor Katie ve bir süre durakladıktan sonra, "Seni görmeye daha fazla katlanamam," diye ekliyor.

"Daha iyi olması için elimden geleni yapacağım. Yapmak zorundayım. Seni seviyorum."

"Sus. Seni görmek bile istemiyorum."

Katie arkasını dönüp merdivenlere yöneliyor ve uzaklaşıyor. Connor bu sefer arkasından gitmemeye karar veriyor. Sadece bakıyor, kapıyı çarpıp gidişini izliyor. Kapının sesi boş koridorda silah patlaması gibi, kulakları sağır edercesine yankılanıyor. Birkaç saniye sonra asansörün zil sesi duyuluyor ve kapıları açılıyor. Kabin boş, binecekleri bekliyor. Connor Katie'ye seslenip asansörün çalıştığını söylemeyi düşünüyor. Yoksa asansöre binip, aşağıda Katie'nin önüne çıkıp bir kere daha mı af dilese? Tam bunları düşündüğü sırada asansörün kapıları kapanıyor.

Connor, yenilmiş olarak dairesine dönüyor. İçeri girer girmez kapıyı kapatıyor, alnını kapıya dayıyor ve düşünmeye başlıyor. Kapının boyasının serin ve pürüzsüz yapısını alnında hissediyor. Sonra mutfağa gidiyor. Telsiz telefonu alıyor ve otomatik arama tuşlarının birincisine basıyor. Daha ilk çalışta bir kadın telefonu açıyor.

"Alo?"

"Faye?"

"Ben Deb. Siz kimsiniz?"

"Affedersin Deb, ben Connor. Seninle bundan sonra görüşemeyiz."

"Ne? Faye de kim?"

"Hiç kimse," diyor Connor ve Deb'in bir şey söylemeye devam etmesini umursamadan telefonu kapatıyor.

İkinci numarayı arıyor. Telefon birkaç defa çalıyor.

"Hey, Connor!"

"Faye, seninle bundan sonra görüşemeyiz."

"Bunun olacağını tahmin etmiştim. Henüz binadan çıkmadım ve gökyüzünden kâğıt yağdığını görüyorum. Harika bir görüntü."

"Faye, ben Katie'yi seviyorum. Senden haberi var ve bu yüzden benden nefret ediyor."

"Hay aksi, durumun da zormuş yani. Benim için fark etmez. Umarım sana ikinci bir şans verir. Belki verir, karamsar olma ama numaramı silme, dursun sende."

"Silmek zorundayım, üzgünüm."

"Ne zaman lazım olacağını asla bilemezsin." Kıkırdarak gülüyor Faye. "Bak ne diyeceğim..."

"Efendim."

"Külotumu bulursan bana haber verir misin? Sanırım onu senin dairende ..."

Ahizeden gelen ses kısa süreliğine kesiliyor. Onun yerine araç trafiğinin sesi duyuluyor bir süre.

"Alo?" diye sesleniyor Connor.

"Efendim... Affedersin Connor, külot diyordum ya, merak etme, buldum onu. Numaramı silme, tamam mı? Ne olur ne olmaz."

"Tamam, silmem. Hoşça kal Faye."

"Hoşça kal Connor."

Connor telefonu kapatıyor. Tam sonraki numarayla arayacakken gözü balkona kayıyor. Telefon elinden düşüp, tezgâhın üstünden sekerek lavabonun içine düşüyor. Connor balkona çıkıyor ve kısık gözlerle güneşe bakıyor.

Tezin tamamı gitmiş ama daha da kötüsü balığın fanusu boş, sadece salyangoz kalmış içinde.

Ian da gitmiş.

Connor balkonun kenarına yaslanıp aşağı bakıyor.

Aşağılarda son kâğıt parçalarının da kaldırılma inmek üzere olduklarını görüyor. Bulunduğu yerden, tezinin sayfaları etrafa saçılmış konfeti parçacıkları gibi görünüyor. Arabalar geçtikçe kâğıtlar havalanıp başka bir yere konuyor. Ian hiçbir yerde görünmüyor. Zaten belli bir mesafeden sonra küçücük turuncu bir beden in etraftaki nesnelerden ayırt edilebilmesi mümkün olmaz. Connor bir adım geri çekiliyor ve o anda ayağında korkunç bir batma hissediyor. Kendini arkasındaki balkon sandalyesine salıveriyor. Ayağını bacağının üzerine koyduğunda altındaki seramik parçasını fark ediyor. Kırılan kahve kupasının parçacıklarından biri batmış. Ayağının altında küçük bir kan damlası derinin üstüne çıkmış, parmaklarının dibinden enine uzanan ince bir çizik oluşmuş. Titreyen parmaklarıyla cam parçasını çıkarıp kenara atıyor ve kanayan yere parmağını tampon niyetine bastırıyor.

Kanın durması için beklerken şehre bakıyor. Ne yapacağını bilemiyor. Hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Katie onu terk etti. Faye ve Deb gitti. Ian bile kaçtı. Karşısındaki apartmanlara bakarak Katie'yi içlerinden birinde bulabilmeyi hayal ediyor. Onu kaybetmenin boşluğunu hissedebiliyor.

Neden Katie?

Koskoca dünyada, sadece bir tane gerçek aşk, sadece bir kişi yoktur herhalde. Koskoca dünyada sadece bir kişiye mi kaldı yani şimdi? Böyle bir aşk olsa olsa imkânsız aşk olurdu. Belki de aşkın kendisi tam olarak budur. Bugüne kadar sadece Katie'yi sevdi, sadece ona âşık oldu. Demek ki koca dünyada bir kişi olabiliyormuş.

Ama neden Katie olmak zorundaydı ki?

Ya Faye?

Ya Deb?

Bölüm 48

Faye iki numaralı adamdan bir çağrı alıyor ve gökten düşen külot görüyor

Faye kapıda duraklayıp binanın önündeki sahneye bakıyor.

Parlak zemin kaplamalarının ötesinde, ipeksi parlak ormanın derinliklerinde hareket eden şeylerden ve ışıklardan oluşan bir kargaşa çarpıyor gözüne. Sesler, giriş kapılarının ardında hapsolmuş fakat kapıların öbür yanındaki kakofoniye sessiz olarak da anlamak mümkün.

Apartmanın girişi beyaz ve mavi renkli ışıkların yansımalarıyla renkleniyor. Kaldırıma park etmiş ambulansın tepe lambalarından renkli ışıklar geliyor. Binanın önünde boş insan kalabalığı dikkat çekiyor; oradan oraya hareket ediyorlar, ağızlarının kırırdamalarından konuştuıkları belli oluyor ancak sesleri Faye'in bulunduğu yere gelmiyor. Roxy'nin önündeki trafik yavaş akıyor. Gökyüzünden ağaç yaprakları gibi dökülen kâğıtlar bulunduğu yerden görülebiliyor.

Sonra uzaktan gibi gelen bir siren sesi duyuluyor. Asansörün yanından ön kapıya doğru yürürken siren sesinin gittikçe yükseldiğini fark ediyor. Kapıya geldiği sırada, orada bulunan ambulansın arkasındaki kaldırırma başka bir ambulansın daha yanaşmaya çalıştığını görüyor. Siren susuyor ama ışıklar telaşla yanıp sönmeye devam ediyor.

Faye, eli kapının kolunu tutar halde duruyor ve iki sağlık görevlisinin yeni gelen ambulandan inişlerini izliyor. Kaldırırma yığılmış insanlar kendi aralarında konuşurken sağlık görevlilerinin geçişi için kenara açılıyorlar. Sağlık görevlileri ambulansın arka kapısını açıp bir sedye çıkarıyorlar. Biri sedyenin üzerine mavi bir el çantası koyuyor. Kapıları çarparak kapatıyorlar.

Faye kapının kolunu bırakıyor, diğer elindeki şişenin kapağını açıp bir yudum içiyor. Ağzının kenarından bir damla su süzülüyor ve çenesinden akıyor. Elinin tersiyle suyu siliyor. Hâlâ sağlık görevlilerini izliyor. Adamlar malzemelerini hızlıca kontrol ediyorlar. Biri telsizle konuşuyor, başını sallıyor.

Bir an, bu ambulansların buraya, Connor'ın sevgilisine yakalanmasının sonuncunda olanlar yüzünden mi geldiğini düşünüyor. Öylesine aklından geçiriyor sadece. Belki de Connor arkasındaki kalıntıları temizlerken bir şeyi gözden kaçırmıştı, belki de bir ruju saklamayı unuttu ve işte sonuç; apartmanın önünde iki ambulans. Komik bir düşünce ama Faye biliyor ki Connor yediği haltları bizzat itiraf etse bile en fazla birkaç bağırış çağırış olur geçer. Belki bağırışmaları sırasında sağa sola bir şeyler fırlatılmıştır ama bu ambulansın gelmesini gerektirecek bir durum olmamalı.

Yine de herhangi bir vukuat için oldukça hızlı sayı-

lırlar.

Sağlık görevlileri apartmanın giriş kapısına doğru koşuyorlar. Yüzlerinde odaklanmışlığın dışında bir ifade görmek çok zor. Faye kapıyı açıyor ve geçmeleri için bir süre açık tutuyor. Sağlık görevlileri küçük bir teşekkür manasında başlarını sallayıp geçiyorlar. Daha fazlası için çok meşgul görünüyorlar. Asansörün kapısına gidip düğmeye basıyorlar. Faye bir süre onlara baktıktan sonra apartmandan çıkıyor.

Sokağın sesleri gayet net duyuluyor artık. İnsanlar yüksek sesle konuşuyor, kapının ardından az önce sessiz görünen arabalar şimdi olağanca gürültüleriyle geçiyorlar apartmanın önünden. Gökyüzünden kâğıtlar düşmeye devam ediyor. Bir o yana bir bu yana dalgalanarak uçuyorlar. Ağırlicsızmış gibi süzülen kâğıtlar yavaş yavaş yere konuyorlar. Faye yukarı baktığında kâğıt bulutunu görüyor. En üstteki kâğıtlar hâlâ birkaç kat yukarıda. Kollarını iki yana açıp kâğıtların alışılmamış uçuşunun tadını çıkarıyor.

İki ambulansın sessizliğinde tuhaf bir güzellik hissediyor; etraftaki bir grup yabancı, havada uçuşan yüzlerce sayfa kâğıt ve kâğıtların üzerine vuran ışıkların parlamasının güzel olduğunu düşünüyor.

Suyundan bir yudum daha içiyor. Kâğıtlar hafif rüzgârda dalgalanarak düşmeye devam ederken onları izliyor. Tam şişesinin kapağını kapatacakken telefonu titreşiyor. Telefonunu cebinden çıkarıyor.

Ekranı "No, 2" yazısı beliriyor. Bir an, iki numaralı kişinin kim olduğunu düşünüyor. Ardından rehberdeki numaraları daha anlaşılır şekilde kaydetmesi gerektiğine karar veriyor. Rehberdeki kişileri hatırlamasını sağlayan rumuzların yerine birkaç tane gerçek isim

yazmasının zamanı gelmiş. Ne zaman birilerinin numarasını alsa onları rumuzlarıyla kaydeder. Az önce aldığı kararı geçenlerde yaşadığı “Babam” krizinden sonra almalıydı aslında. Gerçekten babası aradığında onu çamaşırhanede tanıştığı yaşlı adamla karıştırması büyük bir gaf olmuştu. Yaşlı adamın numarasını da “Babam” diye kaydetmişti rehberde. Arayanın gerçek babası olduğunu bilseydi tabii ki daha usturuplu açardı telefonu.

Ama “No, 2”nin Connor olduğunu hatırlıyor.

Telefonu kulağına götürüp, “Hey, Connor,” diyerek cevap veriyor.

“Faye, seninle bundan sonra görüşemeyiz,” diyen Connor’ın sesi derinden geliyor.

Faye bunun olacağını zaten biliyordu. Merdivenlerden inerken Connor’daki davranış değişikliğini gördüğünde bu sonucun geldiğini anlamıştı. Connor’ın aptallıklarının farkına varmaya yakın olduğunu anlamıştı.

“Bunun olacağını tahmin etmiştim. Henüz binadan çıkmadım ve gökyüzünden kâğıt yağdığını görüyorum. Harika bir görüntü.”

Faye sahneye doya doya bakabilmek için kendi etrafında dönüyor. Birkaç kişi elleriyle gözlerinin önüne gölge yapmış, kâğıtların nereden geldiğini görebilmek için yukarı bakıyor.

“Faye, ben Katie’yi seviyorum. Senden haberi var ve bu yüzden benden nefret ediyor.”

“Hay aksi, durumun da zormuş yani,” diyor Faye, ama işin aslı, kendisini de bir gün bu şekilde sevecek bir erkek özlemi duyuyor. Hemen ardından, “Benim için fark etmez,” diye devam ediyor. Aslında hayatı boyunca pek çok Connor bulabilir ama bu Connor’ı portföyünde tutmak istiyor. Çünkü o harika bir oyuncak.

“Umarım sana ikinci bir şans verir. Belki verir, karamsar olma ama numaramı silme, dursun sende.”

“Silmek zorundayım, üzgünüm.”

“Ne zaman lazım olacağını bilemezsin.” Faye gü-lümsüyor. “Bak ne diyeceğim...”

“Efendim.”

“Külotumu bulursan bana haber verir misin? Sanırım onu senin dairende ...”

Faye, koyu renkli bir kütlenin gökyüzünden inip önündeki kaldırıma düşüşünü izliyor. Sıkıştırılmış, mor bir külot. Eğilip külotunu yerden alıyor.

“Alo?” diye sesleniyor Connor.

“Efendim... Affedersin Connor, külot diyordum ya, merak etme, buldum onu. Numaramı silme, tamam mı? Ne olur ne olmaz.”

“Tamam, silmem. Hoşça kal Faye.”

“Hoşça kal Connor.”

Faye telefonunu cebine soktuktan sonra şişesinin kapağını kapatıyor ve yeniden binadan yukarı bakıyor. Külotu oradan nasıl düştü?

Başını aşağı eğdiği andaysa pis kıyafetli, pasaklı birinin yanından uçarcasına geçtiğini görüyor. Adam, Faye'e çarpacak gibi oluyor ve rüzgâr gibi geçişi sırasında baretini düşürüyor. Baret kaldırımdan aşağı yuvarlanıyor ama adam yavaşlamıyor bile.

“Önüne baksana hayvan herif!” diye bağırıyor Faye arkasından.

Adam el yordamıyla anahtarlarını ararken ,“Özür dilerim, kız arkadaşım doğuruyor da...” diyor sanki belli belirsiz. Faye aynen bu sözcükleri duyduğundan emin ama sıralarının böyle olduğundan emin olamıyor. Adam apartmana dalıyor, arkasından kapıyı kapatarak aceleyle

merdivenlere koşuyor.

Faye külotunu arka cebine sokuşturuyor. Külotun bir ucunu, herkesin görebileceği mor bir bayrak gibi dalgalanır şekilde sarkık bırakıyor. Sonra da, elinde su şişesiyle Roxy boyunca yürümeye başlıyor.

Birkaç blok ötede, inşaat sahasının güvenlik görevlisine karşı başını sallayıp göz kırpmıyor. Adamı sevimli buluyor. Adam gülümsüyor ve Faye saati sormak üzere durduğunda kendini Ahmed olarak tanıtıyor.

Bölüm 49

Jimenez, akıtan bir muslukla yaşamanın bir tercih olduğunu öğreniyor

Jimenez mutfakta bağdaş kurmuş, yerde oturuyor. İngiliz anahtarı dizinin üstünde, karşısındaki kadın elbise adamı izliyor. Harika bir elbise, üstelik adamın vücuduna çok iyi oturmuş. Ancak o harika elbiseyi, altındaki erkeklikle bağdaştırması biraz zaman alıyor. Sonundaysa, harika bir elbisenin içinde harika görünen bir adam olduğuna kanaat getiriyor. Sadece elbise değil, ayakka-bılar da çok güzel. Kombinasyonu iyi tamamlıyorlar. Bir erkeğin bu kadar güzel görünebileceği hiç aklına gelmezdi. Ama işte tam karşısında böyle bir örnek duruyor.

“Benim adım Jimenez. Lavabonuzun altında görebildiğim bir sorun yok,” diyor mutfak tezgâhının altındaki dolabın kapağını göstererek.

“Benim adım da Garth. Ama ben lavabonun aktığından eminim.”

“Akmıyor, sadece gideri biraz tıkanmış.”

Garth bir şey söylemiyor. Jimenez karşısındaki erkeği biraz daha inceliyor. Adam muhteşem bilekleriyle ve olağanüstü elbisesiyle oldukça cüretkâr. Jimenez gözlerini elbiseden alamıyor.

"Karmen kırmızısı mı bu? Rengini soruyorum."

Garth utanıp kafasıyla onaylıyor. "Evet, karmen kırmızısı. Teşekkür ederim."

Jimenez penseyi dizinin üstünden alıyor, el fenerini eline geçirip kemerdeki yerine takıyor.

"Kadehlerinden birini ve sirkenin birazını kullandım. Umarım bir sakıncası yoktur."

"Sorun değil."

"Sadece biraz kireçlenme vardı. Zamanla öyle olması normal."

Jimenez kauçuk contayı sirkenin içinden alıp parmaklarının arasında ovalıyor. Son kireç birikintileri de böylece dökülmüş oluyor ve kauçuk eski yumuşaklığına kavuşuyor. "Sert sular yüzünden böyle şeyler olur."

Garth, mutlulukla tezgâha yaslanıp, "Harika," diyor.

"Evet. Basit bir iş aslında. Tesisatçıların zorlu tamirleri gibi değil. Üstelik çok ucuza geliyor."

Jimenez bataryayı toplamaya başlıyor, Garth dikkatle izliyor. Jimenez işini bitirdiğinde musluk damlamıyor artık.

"Gördün mü? Şimdi daha iyi oldu."

Boru anahtarını kemerdeki yerine sokuyor.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," diyor Garth.

"De nada. Lafı mı olur?"

"Sadece bu iş için değil. Senin buralarda ne kadar çok çalıştığını görüyorum. Binadaki işlerin yolunda gitmesi için çok şeyler yapıyorsun. Her şeyin sorunsuz ça-

lışması için epey uğraşmak lazım.”

“Asansöre bulaşma da...” diyerek gülümsüyor Jimenez. Takdir edilmek çok hoşuna gidiyor. İlk defa bir apartman sakini ona teşekkür ediyor. Hatta ilk defa biri onun yaptığı işleri fark ediyor. Bazen Marty görüyor yapılanları ama zaten işvereni olarak görevi sayılır. Yılbaşında her zaman Jimenez’e bir şeyler getirir; bazen bir hediye, bazen restoran fişi, bazen de sinema bileti.

Jimenez Garth’a yeniden bakıyor. Biraz rahatsız görünüyor ve duruşunda bir tuhaflık var. Bir eli tezgâha dayanmış, diğeri kalçasının üzerinde duruyor. Kendisini nasıl göstereceğini bilmiyormuş gibi davranıyor. Tamamen ne yapacağını bilmez halde, çok sevimli görünüyor aslında. Yanakları ve kulakları kırmızı ama yanaklarının kırmızılığı sakallarının altında kayboluyor. Aslında utangaçlığı aralarındaki sessizlikle de besleniyor gibi. Bu sessizlik süresince Jimenez Garth’a bakıyor.

“Elbisen güzelmiş. Sana gerçekten yakışmış.”

“Teşekkür ederim,” diyor Garth sevinçle. Sesi çatallaşıyor. “Çok teşekkür ederim.”

“Mağazadan mı aldın?” diye soruyor Jimenez.

“Hayır, özel diktirdim,” diyor elbisesine bakarken. “Siparişle diktirdim. Bunun gibi başka elbiselerim de var.”

“Gerçekten mi?” diyerek bir süre duraklıyor Jimenez. “Şu anda ne demem gerektiğini gerçekten bilmiyorum.”

“Sorun değil. Ben de olsam bilemezdim ne diyeceğimi. Yine de sohbet güzel.”

“Evet.”

“İçecek bir şey ister misin?” diye soruyor Garth. “Biraz daha sohbet etmek için vaktin var mı, yoksa başka

işler mi bekler?"

"Yok. Gidecek bir yerim de yok. Bir bardak su alırım."

"Su mu? Tamam. Oturma odasına geçip biraz daha sohbet edelim o zaman. Orası daha rahat."

"İyi olur."

Garth ve Jimenez oturma odasına, birbirlerinin yanından sürtünerek geçmek zorunda kalıyorlar. Jimenez odaya girdiğinde önce kaneppeyle tekli koltuğa bakıyor. İkisinin arasında bir sehpa var. Kanepeye oturmaya karar veriyor. Alet kemerini çıkarıp yanı başına, yere bırakıyor. Dolap kapaklarının açılıp kapanışını, çeşmenin akışını duyuyor mutfaktan. Sehpanın üzerinde Dee-Dee Drake'in Aşkın Gizli Sniper'ı adlı eserini görünce gülümsüyor.

Kısa süre sonra Garth kapıda beliriyor. İki elinde de birer kadeh var. Jimenez'in kanepede oturduğunu görünce duraklıyor. O da bir an hangisine oturmak istediğini düşünüyor; bir yanda koltuğun resmiyeti, bir yanda kanepenin samimiyeti var. Sonunda kanepede karar kılıyor ama en uzak köşesine oturmayı tercih ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor Jimenez. "Gerçekten samsamışım."

İkisi de kadehlerindeki bitiriyor. İkisi de bir şeyler söylemek için zaman kazanmaya çalışır gibi bir çabayla içeceklerinin tamamını içiyor.

Önce bitiren Jimenez derin bir nefes alıp, "Çok iyi geldi," diyor.

"Teşekkür ederim," diye karşılık veriyor Garth.

Jimenez öne eğilip kadehini sehpanın üzerine koyuyor.

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor, kitabı eline alır-

ken.

“Yeni başladım ama şimdiye kadar oldukça iyi gidiyor.”

“Dee-Dee Drake benim en sevdiğim yazarlardan-
dır,” diyor Jimenez. Kitabın arka kapağını inceledikten
sonra sehpanın üzerine koyuyor. Sonra dışarı bakıyor bi-
raz. Bakışları da duyguları gibi kararsız. Garth’ın duru-
mundan etkileniyor ama bir yandan rahatsızlık duyuyor.

“Manzara harika. Benimkinden çok daha iyi. Ben
aşağıdayım, üçüncü katta. Arkadaki sokağa bakıyor dai-
rem. Önünde çöpler var.”

Garth, “Burayı bu yüzden tuttum,” diyor Jimenez’in
omzunun üzerinden manzaraya bakarak. Sonra arkasına
yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Kolunu kanepenin
sirtına, Jimenez’e doğru uzatıyor.

“Manzaraya bakınca karşımda koca bir şehrin
uzandığını görmek ve oralarda binlerce insanın yaşad-
ığını düşünmek hoşuma gidiyor. Böylece yalnız bile ol-
sam yalnızlığımı unutuyorum.”

Jimenez bir süre Garth’ı süzüyor.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Burada tanıdığım
kimse yok. Bazen ben de unutuyorum yalnızlığımı.”

“Artık beni tanıyorsun.”

“Evet. Çok iyi tanımıyorum seni ama hoşsun.”

Yine bir sessizlik oluyor. Jimenez söylemek istediği
sözcükleri seçmeye çalışıyor.

“Bunu sormam gerekiyor. Lütfen bana kızma,” di-
yerek elini Garth’ın elinin üstüne koyuyor.

Garth gülümsüyor. Kalbi heyecandan duracak gibi
oluyor. Küçük bir dokunuş duygularını kamçılamaya
yetiyor. “Soruyu bilmeden buna söz veremem ama kız-
mamak için elimden geleni yaparım.”

"Neden böyle elbiseyle dolaşıyorsun? Elbisen güzel ama anlayamıyorum, kadın mı olmak istiyorsun?"

Garth yine gülümsüyor. Jimenez de gülümsüyor ama sorudan ötürü utanmış gibi bir gülümseme bu.

"Yahu ben de zor bir soru soracaksın sanıyordum." Biraz durduktan sonra anlatmaya başlıyor. "Küçükken danslı müzikli filmleri çok severdim; Debbie Reynolds, Irene Castle, Rita Hayworth, Lupe Vélez hayranıydım. Dünyada onlardan daha güzel şeylerin olabileceğine inanmazdım. Büyüdükçe tüm kadınları güzel görmeye başladım. Hepsi zarif, hepsi güçlüydü. Kadın olmayı istemiyorum, bu halimle mutluyum ama onlardaki güzelliğe hayranım. Sanırım elbise giymem bundandır."

Garth konuşurken Jimenez onu izliyor. Her kelimesiyle daha da sakinleşiyor ve kendine güveni geliyor. Garth'ın söylediklerini anlıyor ve hepsini onda görüyor.

Jimenez, güzellik fikrinin ne denli cinselleştirildiğini ve ne denli saptırıldığını düşünüyor. Bu derin, zarif güç artık yok. Güzelliğin yerini kalça sallamalar, vücudun orasını burasını açmalar almış.

Garth anlatmaya devam ediyor. "Öyle güzel olmayacağımı biliyorum ama o güzelliği kendimde de görüp hayranı olabilirim." Durup gözlerini Jimenez'e çeviriyor. "Senin de sende olan bir şeyle hayranlık uyandırmak istediğin olmadı mı hiç?"

Jimenez derin bir nefes alıp manzaraya bakıyor. Garth'ın sözünü bitirdiğinden emin olduktan sonra cevap veriyor: "Lupe Vélez'i ben de seviyorum. Ben de o eski filmlerle dans ediyorum. Ama bunu sadece evimde yalnız başıma yapıyorum. Başkalarının yanında asla yapmıyorum."

Bir an durup, ellerini vücudundan aşağı dans figü-

rü yapar gibi sürerek, “Kesinlikle bir Fred Astaire değilim ama dans etmeyi seviyorum,” diye ekliyor.

“Benim için dans eder misin?”

“Hayır, edemem.”

Şimdi yüzünün kızarması sırası Jimenez’e geçiyor. Daha önce hiç kimsenin önünde dans etmemiştir. Sadece boş bir dairede ve karanlık bir odada dans etmişliği vardır. Kalp atışları hızlanıyor. O anda aklından geçirdiği tek şey affını isteyip evine dönmek.

“Tabii ki edebilirsin. Beni gördün. Sen de bana göster şimdi.”

Jimenez pencereden şehre bakıyor yine. Oralarda insanların var olduğunu biliyor ama onları göremiyor. Hiçbirini tanımıyor. İşte fark burada.

“Müzik yok.”

“Geldiğinde ıslık çaldığını duymuştum. İstedğin şarkıyı ıslıkla çalıp dans edebilirsin.”

Jimenez, şimdi kaçıp giderse hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyor. Mikrodalga yemekleri ve dairesinin önündeki kokuşmuş çöplerden başka bekleyeni yok. Şimdi çıkıp giderse Garth’la samimi olamayacaklar. Bir gün bir asansör yangınında öldüğünde arkasından birkaç satır yazacak biri olmayacak.

Bir şey söylemeden kalkıyor, daha fazla yer açmak için kanepenin önündeki sehpayı kanepeye yaklaştırıyor. Garth çekmesine yardım ediyor ve kanepenin ortasına oturuyor.

Jimenez sehpanın etrafından dolaşıp odanın ortasına geçiyor ve pozisyon alıyor.

Bölüm 50

Gerçek aşk Garth'ın karşısına çıkıyor ve sıcak çikolatanın vücuda yayılması gibi bir his uyandırıyor

Jimenez'in dans etmesi fikri Garth'ın başını döndürüyor, içinde heyecan fırtınası kopuyor, sakın kalmak için büyük çaba harcıyor.

Jimenez'inse gerginliği gözden kaçmıyor. Terleyen avuç içlerini pantolonunun yanlarına silmesinden belli oluyor. Odada biraz daha dolanıyor. Eşyaları oradan oraya çekiyor. Son olarak ayaklı lambayı duvara yanaştırıyor. Odayı ölçümlüyormuş gibi baştan başa dolaşıp yeniden ortaya geliyor. Bu sırada durmadan kendi kendine mırıldanıyor. Garth mırıldanmalardan, kesik sesler haricinde bir şey anlayamıyor.

"Çok gülünç bir durum... Odada yeterince yer yok... Ben ne yapıyorum böyle?" gibi sözler duyuluyor.

Sonunda Jimenez ortalıkta dolaşmayı ve kollarını sallamayı bırakıyor. Yerdeki halı yuvarlanıp duvar kenarına konmuş. Halının altındaki bal renkli eski parkeler

açığa çıkmış. Sehpa kanepeye o kadar yaklaştırılmış ki Garth ayaklarını ancak yana uzatarak oturabiliyor.

Jimenez derin bir nefes alıp hızla bırakıyor. Omuzları neredeyse kulaklarına kadar kalkıyor ve iniyor. Hiç kıpırdamadan duruyor.

Sandalye köşeye itilmiş, ayaklı lambanın da yeri değiştirilmiş. Garth, Jimenez'in üzerini aydınlatması için lambayı çeviriyor. Jimenez bir an istemiyormuş gibi baksa da sonradan kendini aydınlığın kollarına bırakıyor. Garth odanın toplanmasındaki titizlik karşısında ara sıra gülümsemekten kendini alamıyor.

Nihayet kendisi için dans edecek bir erkek tam karşısında duruyor. Jimenez'in cesareti takdire şayan; başkasının yanında insanın kendi olabilmesi oldukça zor.

Garth, kadın elbisesi ve kadın ayakkabıları içinde kendini gittikçe daha rahat hissetmeye başlıyor. Bacak bacak üstüne atmış, sehpayla kanepenin kenarı arasındaki dar yere sıkışmış oturuyor ve arkasına yaslanıyor.

Acaba Jimenez Garth'ın açılmasıyla ilgili herhangi bir rahatsızlık duyacak mı?

"Yeri değiştirilecek mobilya kalmadı," diyor Jimenez'e gülerek.

Jimenez özür dilermiş gibi bir ses tonuyla, "Yerine koyacağım, merak etme," diye karşılık veriyor.

"Sorun değil. Takma kafana."

"Dans ederken bir şeyleri kırmak istemiyorum, dansa çok iyi değilimdir."

"Gayet iyisin."

Jimenez'e baktığında, yakışıklılığını, özgüvenini görüyor ve küçük bir dairede yalnız yaşayan bu adamın şimdi karşısında dans ettiğini düşünüyor. Gittikçe azalan öğleden sonrası ışıkları sahne şeklinde düzenlenmiş

ortamı son bir kez aydınlatma çabasında. Sanki camlar yok ve içeridekiler tuval üzerine yağlı boya bir eser gibi görünüyor.

Karşısındaki adam, sanki binalara bakan bir tepenin kenarında dans edecekmiş gibi duruyor. Şehrin manzarasından bir kesit Jimenez'in ayaklarının altındaki parlak parkeden içeri yansıyor. Ayaklı lambanın ışığı keskin bir kontrast oluşturuyor. Işığın vurduğu yerler olabildiğine parlak, vurmadığı yerlerse karanlık.

Yerini değiştireceği başka bir şey kalmadığı için Jimenez odanın ortasına geçip kıpırdamadan duruyor. Ayaklarında çorapları var. Parmaklarından biri çorabın içinden çıkmış. Ayakları arka arkaya, aynı hizada duruyor. Topuklarını biraz içeri almış, parmaklarını hafifçe açmış. Dizlerini belli belirsiz kırmış, harekete hazır halde bekliyor. Alnına düşen saçlarını eliyle arkaya atıyor ve kalın kollarını silkeliyor. Yenlerini sıvıyor, etli, kıllı kolları açığa çıkıyor. Garth, iri, uzun bacaklı bir adam olan Jimenez'e bakınca ihtişamı görebiliyor. Duruşu yeter.

"Kendimi salak gibi hissediyorum," diyor Jimenez.

Garth gülümseyip, bileklerini vücuduna doğru kıvrarak üstündeki elbiseyi gösteriyor parmaklarıyla.

"Belki de senin kadar cesur değilimdir," diyor Jimenez, Garth'ın cesaretini överek.

Yine bir iltifata mazhar olan Garth'ın yanaklarındaki kızarıklık artıyor. Utancının Jimenez'in olduğu yerden görünmemesini umuyor ancak son on dakikada paylaştıklarından sonra utanmanın pek de önemli olmadığına karar veriyor. Yanaklarının kızarması şu anda hissettiği rahatsızlıkların en sıradanı. Karşısındaki göbekli adama karşılık verme vaktinin geldiğini düşünüyor. Onun da ünlü aktörler gibi dans edememesi için hiçbir sebep yok.

"Sadece dans et," diyor Garth gülümseyerek.

"Müzik yok," diyor Jimenez. Pantolonunun paçasıyla epey boğuşuyor.

"Islık çalarak dans edebilirsin."

"Islıkla olmaz."

"Dansın müziğe ihtiyacı yoktur. Dans başlı başına bir şeydir."

"Ama müzikle daha kolay olur."

Garth iç çekiyor. Jimenez'e sahte bir gülücük gönderdikten sonra kanepeden kalkıyor. Sehpanın etrafından dolaşıp odanın ortasına geliyor, elbisesini avuç içiyile yukarıdan aşağı doğru, kalçasından dizlerine kadar düzeltiyor. Yatak odasına gidip komodinin üstündeki alarmlı radyoyu alıyor ve oturma odasına getirip fişini takıyor. "Alarm" tarafında duran düğmesini "radyo" tarafına çekiyor. Kanal arama düğmesini çevirerek, çalmakta olan radyo kanalını sabitliyor, sonra da sesi açıyor. Hafif bir şarkı duyuluyor hoparlörlerden.

"İşte müzik, başka bir şey lazım mı?"

Jimenez'in yüzünde o an beliren ifadeye gülesi geliyor.

Şarkı Garth'a tanıdık geliyor. *Military Madness* çalıyor. Ama Graham Nash'in sıkıcı versiyonu değil, Woods'un yorumu bu. Çalan şarkı neşeli, orta tempolu, kulağa kasten amatörce kaydedilmiş gibi duranlardan. Tam da yeni hippie akımının çimenli, çiçekli tepelerinden aşağı yuvarlanma fantezilerine uygun davul ritimlerine sahip.

Jimenez vakit kaybetmeden dansa başlıyor. İlk adımlarını yavaş atıyor. Sonra müzikten iki kat hızlı adımlamaya girişiyor. İki adım bir yana, topukları kaldırıyor, parmak uçlarına kalkıyor ve ayağını döndürüyor. İki adım geri atarak başlangıç noktasına dönüyor ve ar-

kaya doğru hızlı bir rock step* yapıyor.

Garth bu dansın bir jive** olduğunu anlıyor. Hem de solo jive.

Jimenez'in kalçaları dansın hareketlerini yönetiyor, bilekleri de kalça hareketlerine eşlik ediyor. İki adım, iki adım ve yine topluklarının üstünde geriye rock step. Kollarını bir yana açıyor, bacaklarını birbirine çarptırırçasına hareket ettiriyor. Sonra kollarını iki yana döndürüyor ve bacaklarını savurarak dans ediyor. Ardından biraz çarliston serpiştiriyor dansına. Sonra twiste dönüyor. Dirseklerini beline dayayıp ellerini kenarlara doğru açıyor. Avuç içleri yere bakıyor ama parmakları tavana dönmüşçesine gergin bir şekilde yayılıyor. Kalçaları hareket ediyor ama vücudu sabit duruyor.

Her şey o anda doğaçlama gerçekleşiyor. Her şey, neredeyse mükemmel. Onu dans ederken izlemenin harika olduğunu düşünüyor Garth. Dans hareketlerinin getirdiği mutluluğu görmek için Jimenez'in yüzüne bakıyor. O anda Jimenez'in de dans boyunca ona baktığını fark ediyor.

Jimenez'in yanakları yorgunluktan kızarmış. O kadar kocaman bir adama göre oldukça hareketli sayılır. Hızlı dansın sonucunda kaşlarının üstü terlemiş. Yine de durmuyor. Pencere kenarından mutfak tezgâhına kadar tüm alanı geziyor. Tüm dans boyunca Garth'a gülümsüyor. Garth da ona gülümsüyor ve bir süre bakışıyorlar.

Sonra şarkı bitiyor ve Jimenez duruyor.

Garth alkışlıyor, Jimenez ona bakıp gülümsüyor.

Radyodaki DJ kısaca hava durumunu aktardıktan sonra Deerhunter'dan Basement Scene şarkısını anons ediyor. Reklamsız kuşaktaki bir sonraki şarkı çalmaya

*Dansta ayaklar arasında ağırlık değiştirerek yapılan temel hareketlerden biri (ç.n.)

**Bir Latin Amerika dans türü (ç.n.)

başladığı anda Jimenez elini Garth'a uzatıyor.

"Bu şarkıda benimle dans eder misin?"

Garth başını yana sallıyor.

"Bana göre fazla iyi bir dansçısın."

"Önemli olan o değil. Gel, dans et benimle. Sana öğreteyim."

Jimenez'in kolu çok kararlı bir şekilde uzandığından daveti geri çeviremiyor Garth. Sehpanın etrafından yan yan dolanmaya girişiyor. Tam o anda, pencereye doğru baktığı sırada küçük bir hareket dikkatini çekiyor. Gözlerinin önünden bir gölge geçiyor. Ama hemen ardından, daha dikkatli baktığında göremiyor onu.

Jimenez elini uzatmış, çalar saatli radyonun minik hoparlörlerinden yayılan müzik eşliğinde dansına eşlik etmesi için Garth'ı bekliyor.

Garth da davete icabet edip Jimenez'le dans etmeye başlıyor. Yavaşça salınarak şarkının sözlerine ve nidalarına eşlik ediyorlar. Garth, dansları boyunca başını Jimenez'in terli omzunda tutuyor ve pencereden görünen puslu manzaraya bakıyor. Burun deliklerinde Jimenez'in kolonyasının kokusu dolaşıyor. İçine, bir yudum sıcak çikolata içmiş gibi bir mutluluk dalgası yayılıyor.

Bölüm 51

Petunia Delilah sonunda dondurmali sandviçine kavuşuyor

Vücudu hiç bu kadar bitap düşmemiş, beyni hiç bu kadar tükenmemişti. Petunia Delilah bu duygularla birkaç dakika geçiriyor. O süre içerisinde onun dışında bir dünya yokmuş gibi hissediyor. Gözleri kapalı. Beyni ince göz kapaklarının kırmızılığının arkasında ısınıyor.

Dairenin içi rahat, havası güzel ve ferah. Ortamda gerçek ev kokusu var. Fırındaki kiş kokusu her yeri sarmış. Üzerine yattığı yer kaplaması soğuk ama sırtına iyi geliyor. Hem fiziksel hem de zihinsel stresinden arınıyor.

Bebegi yaşıyor. Göz kapaklarının ardından onu görabiliyor sanki. Ciğerlerine havanın dolup boşaldığını hissedebiliyor. Tenindeki son bir ter damlası vücudundan aşağı süzülüyor ve buharlaşarak havaya karışmadan önceki son durağı olan en alçak noktayı arıyor.

Claire acil yardım hattındaki görevliyle konuşuyor. Sohbetleri fırının başına geldiğinde bile devam ediyor.

Claire fırındaki yemeğini kontrol ediyor. Bunca olaya rağmen kiş de hayatta kalmayı başarmış.

Petunia Delilah gözlerini açıyor. Gülmekten kendini alamıyor. Çocuk dizlerinin üzerine çökmüş, yanında duruyor. Kollarının arasında onun bebeği var.

“Çok küçük,” diye fısıldıyor çocuk hayranlıkla.

Petunia Delilah, bu sözü abes buluyor çünkü çocuğun da henüz çok küçük olduğunu düşünüyor. Tek farkı kucağında başkasının bebeğinin olması. Çocuğun gözleri o an için kuru da olsa, her an bir gözyaşı damlasının ona ihanet edebileceği ihtimalinin farkında. Çocuğun kardeşi olup olmadığını merak ediyor. Bir kardeşi olmasını umuyor çünkü iyi bir abi olurdu.

Petunia Delilah’nın bebeği bir beze sarılı. Çocuğun yanında, yerde yığılı başka bezler de var. Hepsi kirli. Muhtemelen küçük bebeğini onlarla temizlemişlerdir. Belki bu sayede çocuğun kolları arasında, sağlıklı bir şekilde durabiliyordur. Bebeğini o çocuk doğurttu. O çocuk onu ölümün eşiğinden döndürdü. İçinde çocuğa karşı büyük bir sevgi filizleniyor.

Uzanıp koluna dokunuyor.

“Kızınızı kucağınıza almak istersiniz belki,” diyor çocuk, gözlerini bebekten ayırmadan.

“İsterim,” diyor Petunia Delilah. “Ama sen hazır olduğunda alırım.”

Çocuk Petunia Delilah’ya bakıyor. Petunia, Claire’in çocuğa Herman diye seslendiğini hatırlıyor.

“Herman, kaç yaşındasın?”

Herman biraz yaklaşp bebeği ona uzatıyor. Bebeğini annesinin güvenli ellerine teslim ettikten sonra cevap veriyor. “On bir yaşındayım... Daha doğrusu on bir buçuk. On ikiye daha yakınım aslında.”

Petunia Delilah başını sallayarak onaylıyor. Küçük kızı bezin arasından onu gözetliyor. Bezin üzerine işlenmiş, kahverengi bir çaydanlığın etrafına kıvrılmış gibi görünen lavanta çiçekleri var. Çaydanlığın ağzındaki gri ve mavi çizgiler çaydanlıktan çıkan buharı temsil ediyor.

"Herman, sen kızımı gören ilk kişisin bu dünyada. Adı Lavender," diyor Petunia Delilah. Bu adı Danny'yle hiç konuşmamışlardı ama Danny şimdi orada değil ve Petunia küçük kızının isimsiz bir saniye bile geçirmesini istemiyor. Çocuklarına hangi ismi koyacaklarını defalarca konuşmuşlardı ama olasılıkları en fazla yüz isme kadar daraltabilmişlerdi. Petunia Delilah'ya göre Lavender, hem kızına hem de içinde bulundukları duruma uygun bir isim.

Herman gülümsüyor. Öne eğilip parmağıyla Lavender'ın yanağını okşuyor.

"Bir de..." diye devam ediyor Petunia Delilah, "sen onun hayatını kurtarmış olabilirsin. Benimkini de. Şu ana kadar gördüğüm en cesur erkek olduğun için sana teşekkür ederim."

Bunu söyledikten sonra, yorgunluk ve rahatlama karışımı duygularla ağlamaya başlıyor. Her şey bitti. Herkes çok uğraştı ve sonunda herkes iyi.

Aklına gelen başına geldi.

"Artık ailemizden birisin," diyor Petunia Delilah hıçkırıklar içinde. "Artık Lavender'ın abisi ve benim kahramanımsın. Bir şeye ihtiyacın olursa, senin için yapabileceğim bir şey olursa her zaman..."

Herman arkaya yaslanıp topuklarının üzerine oturuyor, ellerini dizlerine dayıyor. Parmaklarını birbirine geçirmiş, durmadan kıpırdatıyor. Ağzının kenarları aşağı sarkmış, gözleri parmaklarına sabitlenmiş, dalgın dal-

gın bakıyor.

“Şimdi gitmem lazım. Yapmam gereken bir şey daha var.”

Herman Claire’e işaret edip dedesi için de bir ambulans çağırmasını istiyor. Kapı ziline numarasını da söylüyor.

Claire elini sallıyor, başıyla işaret ederek telefonda konuştuğunu anlatmaya çalışıyor.

Herman kapıdan çıkıp gidiyor.

Petunia Delilah bir şey söylemeye kalmadan gözden kayboluyor. Kısa süre sonra merdiven boşluğundan kapının hidrolik kolunun tısladığı ve kapı kilidinin yerine geçtiği duyuluyor.

Petunia Delilah mutlaka Herman’ı yeniden bulmaya karar veriyor. Onunla arkadaş olmak ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Lavender’ın da onu tanımasını istiyor. Herman, onlar var olduğu sürece hayatlarının önemli bir parçası olacak. Bunun için elinden geleni yapacak.

Herman gittikten sonra Petunia Delilah, Claire’le yalnız kalıyor. Onun konuşmalarını duyabiliyor fakat ne dediğini tam olarak anlayamıyor. Sadece derinden gelen sesler duyabiliyor. Kucağındaki Lavender’a bakıyor. Kimmy başından beri haklıydı. Kadınlar bu işi binlerce yıldır modern tıp olmadan yaptılar. Petunia Delilah işlerin her zaman bu kadar berbat olmadığından emin. Muhtemelen çoğu zaman her şey yolunda gidiyordur doğumlarda. İşler yolunda gitmediğinde neler olduğuyorsa malum.

“Hey!” diye sesleniyor Petunia Delilah.

Claire doğrulup ona bakıyor. Eliyle telefonun ahizesini kapatıyor.

“Evde dondurmalı sandviç yoktur değil mi?”

Claire bu soru karşısında şaşkınlığını gizleyemiyor. Fakat ilginçtir ki başını sallayarak, “Var,” diyor.

Derin dondurucuyu açıp bir tane çıkarıyor ve Petunia Delilah’ya veriyor. Sonra telefona geri dönüp konuşmasına devam ediyor.

Petunia Delilah dondurmalı sandviçi nasıl tutacağını bilemiyor. Lavender’ı göbeğinin üstüne koyup dondurma paketini açıyor. Bir yandan da yemeye neresinden başlayacağını düşünüyor. Dondurmanın plastik ambalajı yumuşak ve soğuk. Parmaklarının arasındaki sandviç sert görünüyor ama en küçük bir basınçla kırılacağı belli. Tam olarak donmamış. Zaten Petunia Delilah da böyle seviyor. Dışındaki bisküvileri biraz yumuşak olmalı. Onlara dokununca elinde çikolata lekeleri kalmalı. Petunia Delilah’nın istediği tam olarak bu. Nihayet paketi dişleriyle açıp içindeki mucizeye bakıyor.

O anda kapıda iki sağlık görevlisi beliriyor. Mavi kıyafetler içinde iki iri yarı adam geliyor. Biri, üzeri malzeme dolu sedyeyi sürüyor.

Claire eliyle Petunia Delilah’yı işaret ediyor. Sanki sağlık görevlileri yerde iki seksen yatan kadını görmeyecek. Claire’in işaret etmesi, “Şurayı temizleyin,” der gibi. Telefonda konuşmaya devam ediyor.

Petunia Delilah, birilerinin bıraktırmasından korktuğu için dondurmasını hızla indiriyor midesine.

Sağlık görevlileri Petunia Delilah’yı ve Lavender’ı muayene ediyorlar. Tansiyonlarını ölçüyorlar, nabızlarını dinliyorlar, ağrı olup olmadığını, varsa nerede olduğunu ve ailedeki hastalık geçmişiyle ilgili sorular soruyorlar. Petunia Delilah ağız dolusu dondurmayla sorulara cevap veriyor. Paketini yaladığı sırada onu sedyeye koy-

maya çalışıyorlar ve Petunia Delilah dondurmanın ambalaj kâğıdını yere düşürüyor.

Asansöre götürülürken Claire'e el sallıyor. Sağlık görevlilerinden biri asansörün düğmesine basıyor. Aralarında pizza ısmarlamayla ilgili bir şeyler konuşuyorlar. "...sen başka bir şey mi istiyordun?" Yukarıdan gelen asansörün gittikçe yaklaşan sesi duyuluyor.

"Herkes ne istiyorsa onu söylesin," diyor öteki, saatine bakarken.

Diğeri başını sallıyor. "Şu güzel bayanları bıraktıktan sonra söyleriz," diyor.

Asansörün zil sesi duyuluyor. Düğmenin ışığı sönmüyor ve kapılar kayarak açılıyor. Asansörle zemin arasında kot farkı var ama sağlık görevlileri sedyeyi asansöre en az sarsıntıyla bindirmeyi başarıyor.

Petunia Delilah aynadaki yansımasına bakıyor. Ağzının kenarlarında ve parmaklarında dondurma kalıntıları var.

Lavender sakince yatıyor. Dudakları kıpırdıyor ama gözleri kapalı. Petunia Delilah bir ara bebeğinin rüya görüp görmediğini merak ediyor. Rüya görebiliyorsa her şey yolunda demektir. Bir anne olarak her şeyin yolunda olduğunu görmek hoşuna gidiyor. Gülümsüyor.

Sağlık görevlilerinden biri sedyeyi tutarken diğeri giriş katın düğmesine basıyor. İkisi de Petunia Delilah'ya arkalarını dönmüş, asansörün kapısının üzerindeki numaraya bakıyorlar. Kapılar kayarak kapanıyor ve asansör inişine başlıyor.

"Duman kokuyor burası," diyor içlerinden biri.

"Evet," diyor diğeri, hoşnut olmayan bir şekilde başını sallayarak. "Ah şu sigara içenler."

"Hayır, bu sigara dumanı değil. Ben de sigara içer-

dim, sigara kokusunu bilirim, ama bu değil. Plastik yanığı gibi kokuyor burası.”

“Sen sigara mı içiyordun?”

“Evet.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Gerçekten, doğru söylüyorum.”

“Sigara içmek öldürür, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Artık içmiyorum zaten. Hiç gördün mü beni sigarayla?”

Bir süre sonra susup, kapının üzerindeki küçük sayının altıdan beşe dönüşmesini izliyorlar.

“Bazen senin için endişeleniyorum. Çok risk alan birisin.”

Asansörün dışından metal sürtmesi sesi geliyor. Ses, asansör shaftı boyunca aşağı yukarı yankılanıyor. Asansör kabini titreyerek dördüncü kat civarlarında duruyor. Sağlık görevlilerinden biri hışımla düğmeye basıyor ancak asansör kıpırdamıyor bile.

Bölüm 52

Claire iş buluyor, sevgili buluyor ve muhtemelen dışarıda da bir hayat buluyor

“Benim adım Jason,” diyor acil yardım hattındaki görevli.

“Jason?” diyor Claire ve devam ediyor: “Domuz? Sen misin?”

“Evet, benim,” diyor ve ekliyor: “Fakat konuşmalarımız kaydediliyor. Bu yüzden bana Jason diyebilirsiniz.”

“Tamam. Peki sen beni tanıdın mı?”

“Evet. Tanıdım. Bazen çay molalarında ararım,” diyor Jason, sesini biraz kısarak.

“Biliyorum.”

“Her zaman hatta senin çıkmanı umuyorum. Senden hoşlanıyorum.”

Kapıda bir hareketlilik oluyor. Bebek kıpırdanmaya başlıyor. Sağlık görevlilerinden biri omzundaki telsizden biriyle konuşuyor.

Claire tam olarak ne dendiğini anlayamıyor.

Sağlık görevlisi kapıda duruyor. Çenesini omzuna dayamış, bir şeyler söylüyor. Başparmağını havalı bir şekilde kemerine geçirmiş, telsizle konuşuyor. Diğer görevli Petunia Delilah'nın kolundaki tansiyon aletinin havasını indiriyor. Ardından parmağını bileğine koyuyor ve bastırarak çiçeği burnunda annenin kalp atışlarını sayıyor.

Petunia Delilah'nın gözleri bebeğinin üzerinde. Dondurmasını bitirmeye çalışırken ağzı kıpırdıyor, çenesi yanlara doğru hareket ediyor. Kucağındaki bebeği kıpırdanıp mıkırdanınca gülümsüyor Petunia.

Claire odanın sağına soluna bakıyor. Az önceki tuhaf çocuk ortalıkta görünmüyor. Evin bir yerlerinde bayılıp kalmış olmasın? Hiçbir yerde yok. Gittiğini kimse fark etmemiş mi? Ne konuştuğunu kimsenin dinlemediği gibi.

Claire konuşacak birine ihtiyacı olduğunu fark ediyor. Aslında uzun zamandır öyle birine ihtiyacı var, fakat bu gerçeği göz ardı edecek kadar yoğun çalışıyor son zamanlarda. Normal şartlarda annesini çağırıp haftanın tüm yükünü boşaltırdı. Annesi ilgili görünürdü ama Claire için pek endişelenir gibi değildi. Claire, yaşlandıkça daha ağır yükler altına girmeye başladığını fark ediyor.

"Annem sorun istemiyor. Ben de o yüzden bu ana kadar biriktirdim hepsini. Ama belki Jason..." diye düşünüyor. Bir süre tuhaf karşılanacağı endişesini taşısa da vazgeçiyor ve Jason'a dönerek, "Zor bir gün oldu Jason. Benim de konuşacak birine ihtiyacım var," diyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bana anlatmak ister misin?"

"Bilmem. Son günlerde yaşadıklarım biraz anormal

gibi. Öyle olmadıklarına inanmak için çok uğraşsam da olmuyor. Aslında zor bir gün olduğunu söylerken zor yılları kast ediyorum. Hayatıma biraz normallik katmak için bir düzen tutturdum tutturmasına da normalliğe dair pek bir şey yok ortada. Önceden hiç fark etmemişim ama şimdi anlıyorum. Bu düzen içinde devam ediyorum ve bir şey yapmak konusunda kaygılanmama gerek kalmıyor. Şimdi anlıyorum ve değişiklik yapmak istiyorum fakat ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Jason bir şey demiyor.

“Orada mısın?”

“Buradayım, dinliyorum.”

Claire bu sessizliği beğeniyor. Eskiden beri, çıktığı erkeklerin hepsi her şeyi düzeltmeye çalıştılar. Ne zaman içini dökmeye kalksa hep bir şeyler tavsiye ettiler. Sonra asıl sorunun ne olduğunu unutturup gayet basit çözümü olan bir şeyi zora soktular ve ne zaman çözüm gerekse sırtlarını döndüler. Claire Jason’ın dertlerine derman olmasını beklemiyor, sadece onu dinlemesini istiyor. Hayatının mükemmel olmadığını anlaması yeterli olur onun için. Az önceki sessizliği de bu yüzden hoşuna gidiyor.

“Bugün bir kadın dairemde doğurdu,” diyerek başlıyor Claire. “İki şey hissettim. İlki, benim dairemde olduğu için hissettiğim korkuydu. İkincisi de, yerlerin doğum yapılacak kadar temiz olmasıyla duyduğum gurur. Yıllardır evimden çıkmıyorum ve yıllardır hiç kimse gelmedi buraya. Şimdiyse karşımda üç yabancı var. Bebeği de sayarsak dört ediyor. Şu anda en çok canımı sıkan şey yerdeki doğum izleri. Ayrıca sağlık görevlilerinin ayakkabıları kirliydi. Doğum yapan kadını ve bebeğini düşünmem gerektiğini biliyorum fakat düşününce endişeleniyorum. Herkese böyle olmaz mı? Kapıyı sorgusuz

sualsiz açmalıydım, biliyorum. Yine de kapıya gelen kişiye sorular sordum. Kendi market alışverişimi kendim gidip yapmalıydım. Kitapçıya gidip, beğendiğim tüm kitapları elime alıp, benden önce kimin dokunduğunu, dokunanların ellerini yıkayıp yıkamadıklarını düşünmeden doyasıya incelemem gerektiğini biliyorum. Sağlık görevlilerinden ayakkabılarını çıkarmalarını istemeyi aklımdan geçirmemeliydim. Birini öpmeliydim. Yıllardır kimse bana dokunmadı. Annemi ziyarete gitmeliydim mesela... Yapmalıydım, etmeliydim..."

"Claire, sorun değil. Her şey yolunda ama bence bu konuları biriyle konuşman gerekiyor. Tamam, şimdi bana anlatabilirsin ama başka birine de anlatman gerekir. Bir uzmana danışabilirsin. Sana yardımcı olabilecek birine açılmak iyi gelebilir."

"Yardıma ihtiyacımın olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Anlıyorum. Ama evet, yardıma ihtiyacın var."

Bir süre birbirlerinin nefes alışlarını dinliyorlar.

"Bugün işimi kaybettim. PartyBox dışarıdan hizmet alım yoluna gidiyor, yani taşeronlaşıyorlar ve hepimiz kapının önüne konduk. Zor bir gündü gerçekten."

"Claire, bizde, buraya eleman aranıyor. Santrale iki kişi lazım. PartyBox hangi sistemi kullanıyordu?"

"Linksys 9000 kullanıyorlardı."

"Biz de aynısını kullanıyoruz. Bence başvurmalısın. Senin için referans olurum."

"Ama eğitimim hiç yok."

"Olsun, deneyimin var. Bence önemli olan da budur. Baskı altında çalışabiliyorsun; buna bizzat şahidim. İşe alınacaklardan tercihen kriminoloji, hasta bakımı gibi yükseköğretim eğitimi almış olmaları isteniyor ama so-

run değil, eğitimlerin çoğunu burada veriyorlar zaten.”

“Teorik İnsan Anatomisi diplomam var ve Muhassebeci Olmayanlar İçin Yönetimsel Muhasebe alanında yan dal yaptım.”

“Harika, bana özgeçmişini e-postayla gönder, ben de İnsan Kaynakları bölümüne iletirim. Ama mülakata çağırırlarsa oraya gitmen gerekecek, haberin olsun.”

“Biliyorum.”

“Gidebilir misin?”

“Bakarız.”

Claire, sağlık görevlilerinin Petunia Delilah’yı sedyeye sabitlemelerini izliyor. Üzerini bir battaniyeyle örtüyorlar. İçlerinden biri Claire’e bakıyor ve minik bir el sallamayla veda ediyor. Claire de onlara el sallıyor. Diğer sağlık görevlisi geri dönüp kapıdan kafasını uzatarak, “Teşekkür ederiz,” diyor ve kapıyı yavaşça kapatarak gidiyor.

“Başka bir şey var mıydı Claire?”

Claire’in duyguları birbirine karışıyor. Eski bir müşterisine içini açmasının pek de iyi bir fikir olmadığını düşünerek kendisini rahatsız hissediyor.

“Yok bir şey Jason. Dinlediğin için teşekkürler.”

“Claire, umarım yanlış anlamazsın, seni daha iyi tanımak istiyorum. Seni bundan sonra arayamayacaksam ne yapacağımı bilemem. Bunu sormazsam kendimi asla affetmem; birlikte bir ara kahve ya da başka bir şey içmeye gidelim mi?”

“Bilmem ki...”

Claire duraklıyor, gözlerini kapatıyor. Elleri titriyor. Ağzının dibindeki mikrofon kıpırıyor. Derin bir nefes alarak, “İşten kaçta çıkıyorsun?” diye soruyor.

“On beş dakika sonra vardiyam bitiyor.”

"Kiş sever misin?"

"Severim."

"Benim evime gelir misin, kiş yeriz?" diyor Claire ve hemen arkasından telaşla, "Biliyorum, çok acele oldu," diye ekliyor, "ama gelemezsen, başka planların varsa sorun değil, anlayışla karşılarım. Öyleyse başka zaman da buluşabiliriz... İstersen tabii."

"Kiş yemek için sana katılmayı isterdim ama önce eve gidip üniformamı çıkarmam gerekiyor."

"Gerek yok, sorun değil. Üniformanı çıkarmak zorunda değilsin," diyor Claire fırının geri doğru sayan saatine bakarak. "Kiş dört dakika içinde pişecek. Sonra on dakika dinlenecek ve hazır olacak."

"Gelişim muhtemelen kırk beş dakikayı bulur. On-
dan önce çıkamam. Keşke çıkabilsem. Eleman yetersizli-
ğimiz var."

"Sorun değil. Soğuk da yenir."

Etrafa bakınıyor. Petunia Delilah'nın doğumu sırasında dairenin girişine yapışkan bir şey bulaşmış. Yerde ıslak çarşafların da aralarında olduğu bir çamaşır yığını var. Sağlık görevlileri ayakkabılarını çıkarmadı. Her ne kadar temiz görünseler de sonuçta dışarıdan geldiler. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Beş dakika öncesi bile çok farklı. Claire bir zamanlar sahip olduğu boş vermişlik rahatlığına yeniden kavuşmayı istiyor. Sonra o duyguyu asla yaşamaması gerektiğini anlıyor.

Sesi titreyerek Jason'a sesleniyor: "Sorun değil. Ben de ortalığı biraz temizlemiş olurum. Adresi biliyorsun."

"Evet, sistemde var. İstersen bir yere uğrayıp bir şişe şarap alabilirim?"

"İyi olur... Domuz!" diyor Claire ve gülümsüyor.

Bölüm 53

Herman dedesine veda ediyor

Herman 805 numaralı daireden çıkarken asansörün ziline sesi ileriden yankılanıyor.

Bir zamanlar bozuk olan ama şimdi tamir edilmiş haldeki asansörle ilgili pek güzel anıları yok Herman'ın. Onları hatırlıyor ve her şey yeniden başlıyor.

Asansör açılıyor ve iki sağlık görevlisi koridora da-
lıyor. Birincisinin ayağı, asansörün seviyesi iyi ayarlan-
madığı için takılıyor, düşecek gibi oluyor, arkasına dö-
nüp diğerini uyarıyor.

Biri omzundaki telsizle konuşuyor, diğeri malzeme
yükü sedyeyi sürüklüyor. İkisinin de kafaları hızla sağa
sola dönüyor; etraflarını hızla tanımaya çalışıyorlar. İki-
sinin de gözlerinden adanmışlık akıyor. İkisi birden Her-
man'ı fark ediyor.

"Hey, çocuk, 805 numaralı daire nerede?"

Herman arkasına bile bakmadan az önce çıktığı ka-
pıyı gösteriyor. Sonra merdivenlere giden kapıyı açıp gi-

diyor.

Merdiven boşluğunun ışıkları loş bir sarı renk yayıyor. Ortamda eskitilmiş fotoğrafların sepya rengi hâkim. Havada da bir eskimişlik kokusu var. Sanki oradaki hava binanın yapıldığı zamandan beri oraya hapsolmuş, hiç yenilenmemiş. Herman'ın daha tırmanacağı bir yedi kat var ama acele etmiyor. Bu bina geçmişten günümüze olduğu gibi bundan sonra da var olacak ve yine değişmeyecek. Adımlarını tek tek,ölçeölçe atıyor. Eskiden olduğu gibi koşturmasına gerek yok. Zaten artık koşabileceğinden de emin değil, koşmak istediğinden de. Bacaklarında takati kalmamış, vücudu yorgun düşmüş. Merdiven korkuluğunu destek almak için kullanıyor.

"Noktalar arasındaki mesafeyi fiziki mesafe olarak düşünme," demişti dedesi. "Noktalar arasındaki mesafe zamandır."

"Yani, bir yerden bir yere giderken, uzun mesafe gitmem gerekmiyor, sadece kısa bir süre gitmem yeterlidir," diye düşünüyor Herman.

Sanki çok uzun zaman önceydi. Bu merdivenlerden koşarak çıkıyordu ki gözlerini açtığında asansördeydi. Öyle bir şeyin olup olmadığından bile emin değil. Olanların hepsi karmakarışık ve bulanık hatıralar olarak yer alıyor zihninde. Asansörde ayağa kalktığında, sonsuza uzanan yansımasını ve etrafındaki sonsuzluğu gördüğünü hatırlıyor.

"Yansımaların hangisi gerçek ben?"

Cevabı yine kendisi veriyor: "Tabii ki hepsi birer ben."

Kâğıdı katladığında Herman ile Herman birbirine dokunuyor. Onlar aslında aynı Herman'lar. Diğer Herman'lar onu takip ederken, taklit ederken bir yandan da

farklı asansörlere biniyor, farklı merdiven boşluklarına çıkıyor. Herman'ın sonsuz halleri kendi yollarında gidiyor ve derinleşip gözden kayboluyorlar.



Birkaç kat yukarıda birbirine karışan sesler duyuyor. Yaklaştıkça gürültülerin arttığını fark ediyor. On birinci kata geldiğini işaret eden tabelayı geçtiği anda, ağlayan bir kadının itmesiyle kenara kayıyor. Duvara yaslanıyor ve hiç kıpırdamadan duruyor.

Kadın koşarak yanından geçiyor. Herman'ın varlığını tamamen inkâr ederek koşan kadın, onun da kendi varlığından şüpheye düşmesine yol açacak kadar kayıtsız hareket ediyor. Herman duvara yaslanmış halde olan biteni, koşturmacayı izlemekle yetiniyor.

Çok geçmeden de üst katlara doğru yürüyüşüne devam ediyor. On dördüncü katı gösteren tabelanın önünden geçtiğinde sesler epey uzaklaşmış durumda. On beşinci kata gelip, kapı kolunu bastırıp kapıyı açmaya çalıştığı andaysa tamamen kayboluyor sesler.

Merdiven boşluğu kapısının hidrolik kolu, kapının çarpmasını önlemek üzere tıslarken Herman dedesinin dairesine doğru yürüyor. Bir an duraklıyor ve arkasında kaybolan koridorun derinleşerek kaybolmasıyla oluşan perspektife bakıyor. Dedesi merdiven boşluğunun küçük görünen kısmının derinliklerinde, oralarda bir yerlerde.

Merdiven boşluğunun kapısı küçük bir tıkırtıyla kapanınca koridorda yalnızca havalandırmanın pervanesinin çalışma sesi kalıyor. Herman dedesinin dairesine yaklaşıyor. Ayakkabı bağcığına bağlanmış anahtarı boynundan çıkarıyor. Kapı hâlâ kilitli. Daha önce kilitli olduğunu hiç fark etmezdi ama şimdiki yorgunluğu ve

bitkinliğiyle önüne çıkan her şey kayda değer bir zahmet olarak algılanıyor. Kapıyı açıp içeri giriyor. Dışarıdan içeri vuran ışığın parlaklığı azalmış. Oturma odasına geçerken mutfağın lambasına dokunuyor. Hâlâ dışarıdan ışık geliyor ama artık etraftaki binaların gölgesinde kalarak zayıflamış ve kararmaya yüz tutmuş.

Herman oturma odasının sessizliğinin ortasında duruyor. Bu seferki sessizlik gerçek. Bayılmak üzere olduğu, ortamın aniden sahte bir sessizliğe büründüğü zamanlardaki gibi değil. Oda önünde kocaman uzanıyor. Dedesinin sandalyesi odanın köşesinde. Herman diğer köşedeki kapının girişinde duruyor.

Kolları ağırlaşmış, adeta yorgunluktan ölüyor.

Tüm olanlardan sonra hâlâ mahcup hissediyor. Hayat onu alıp istediği yere istediği hızda sürüklüyor. Hayat onun ayağındaki bir çıpa gibi; ondan kurtulmak istiyor ama yapamayacağını biliyor. En azından bu sefer değil. Belki sonrakine.

Hiçbir güç veya irade belirtisi yok. Varsa da eskimiş veya nefesi tükenmiş bir güç gibi görünüyor. Dedesiyle arasında hiç mesafe olmasa da artık büyük bir boşluk var.

Herman, zamanda geri gidebilmeyi ve bu anı değiştirebilmeyi diliyor. "Birini nasıl hayata döndürebileceğimi biliyorum, bunun eğitimini aldım. İlaçlarının nerede olduğunu biliyorum, onları nasıl vermem gerektiğini de biliyorum. Onu hayata döndürebilirdim. Benim hatam."

Herman dedesinin salınmış vücuduna bakıyor. Gözleri açık ama bir şey görmüyor. Canlılığı gitmiş, kanı çekilmiş, işi bitmiş. Dedesi artık buralarda değil. Bir zaman dedesi olan şeyin üstünde mavi, örgü bir hırka ve en sevdiği işlemeli battaniyesi var. Battaniyesini dizleri-

nin üstüne örtmüş, üşümesin diye. Ama artık tamamen gitmiş. Herman, birini hayata döndürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor ama kaderin önüne geçilemeyeceğini de biliyor. Her şey olacağına varır. Dedesinin gidişi kim-
senin suçu değil. Sadece zamanın suçu.

Dedesi sandalyesine oturmuş, hafifçe yana yatmış ve sandalyenin sırtından bir miktar öne gelmiş. Bir kolu kolçaktan aşağı sarkıyor. Sehpa üzerindeki çaydan artık buhar yükselmiyor. Soğuyalı çok zaman olmuş. Dede-
sinin dizindeki gazete yığınının bir kısmı hâlâ duruyor. Diğer kısmı da sıyrılarak yere düşmüş ve önünde top-
lanmış.

Lavender'ın doğuşu gibi, dedesinin de bir çiftlikte doğduğu anı düşünüyor. Dedesi o çiftlik hakkında o ka-
dar çok anı anlatmıştı ki Herman orayla ilgili pek çok şey öğrenmişti.

Dedesini eve giden çakıllı yolda dururken düşü-
nüyor. Etrafında yazın son demlerinde sararmış buğday
tarlalarını görüyor. Budaklı dal gibi görünen kollarıyla
ahşap direklere taş atıyor. Ne yazık ki hepsinde ıskalıyor.
Hatta hedefiyle attığı yer arasında hiçbir alaka yokmuş
gibi görünüyor; o derece ıskalıyor yani. Boynu çok ince
ama yine de olanaksız gibi görünen hareketleri hassasi-
yetle yapmasına yeterli oluyor.

Herman dedesinin küçük, ahşap kilisede, büyükan-
neyle evlendikleri günkü gururlu halini hayal ediyor.
Henüz on dokuz yaşındayken evlenmişler. Birliktelikleri
boyunca elektriğin bulunuşunu, telefonun icadını, oto-
mobilin büyüsunü ve imkânsız sanılan uzay uçuşunun
gerçekleştirilişini yaşamışlar. Bunlardan başka da pek
çok şey vardır.

Birlikte kızlarının doğumuna tanıklık edip birlikte

güldüklerini düşünüyor.

Herman, dedesinin doğduğu ve öldüğü güne kadar yaşadıklarını düşünüyor. Arada olanları canlandırıyor gözünde. O başlangıç ve bitiş, dedesinin kâğıda çizdiği iki nokta gibi. Ne zaman başladığı ve ne zaman bittiği belli. Sonra sayfa katlanınca noktalar birbirine değer ve her şey yeniden başlar.

“Güle güle dede,” diyor ama odadan sessizlikten başka cevap gelmiyor.

Bir an, pencerenin dışında altın sarısı bir şeyin hızla düşüşüyle küçük bir şaşkınlık yaşıyor. Gözleriyle hareketi takip etse de beyni o kadar kısa zamanda önünden geçen nesneyi tanımlayacak kadar hızlı davranamıyor. İçgüdüsel olarak oturma odasını geçip pencereye yöneliyor. Ama daha ilk adımını atmadan Japon balığı pencerenin alt kenarında gözden kayboluyor. Herman oturma odasındaki televizyon koltuğunu geçip pencereye varıyor ve öne eğilerek aşağıya bakıyor. Görebildiği tek şey aşağıdaki kaldırımda toplanan kalabalık ve apartmanın önünde bekleyen iki ambulans.

Ambulanslardan birinin, dedesi için gelmiş olabileceğini düşünüyor Herman. Sağlık görevlileri binanın içinde bir yerlerde olmalı.

Altın renkli şey çoktan gözden kaybolmuş.

Bölüm 54

Ian'ın düşüşü başlıyor ve bitiyor

İşte, her şeyin başladığı yere geldik. Fanusundaki Japon balığının sonunun başladığı yer burası. Salyangoz da burada; hâlâ yosun yemeye çalışıyor.

Ian fanusunun bir ucundan öbür ucuna yüzüyor. Kıvrıla kıvrıla, saat yönünde hareketlerle daireler çiziyor. Suyun içinde bir o yana, bir bu yana dönüyor. Kendisini yırtıcı balıklara benzetiyor; belki bir köpekbalığı, belki de barakuda.

Ian, Troy'un yanından yüzerek geçiyor.

Troy ağzını şapırdatarak yosun yemeye devam ediyor.

Ian şehre bakıyor. Öğleden sonra güneşinin parlak ışıkları altındaki binaların, arkasındaki binaların, önündeki binaların sulu manzarasını izliyor. Alt katlarda günbatımları başlamış. Dokuzuncu kat da erken gelen alacakaranlığın içine dalıyor.

Ian'ın kafası karışıyor. Birden saat yönünün tersine

yüzmeye başlıyor. Az önce tam da bu şekilde ama saat yönünde yüzüyordu. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyor. Vücudunun tam tersi yönüne dönüşünü mutlaka birilerinin fark etmiş olabileceğini düşünüyor. Az önce diğer tarafa doğru yüzüyordu. Yoksa diğer taraf mı öbür taraftı? Kafası karışıyor.

En son ne yapıyordum ben?

Fanusunun ortasında, hangi yöne yüzerse yüzün pembe kale çıkıyor karşısına. Etrafı mavi ve pembe çakıl taşlarıyla süslenmiş kalenin köprüsü inmiş, kapısı açık. Kocaman bir gözetleme kulesi var. Kalenin üstünde, okçu mevzileri de olan dört tane burç yükseliyor. Hatta kuleleri, bindirmeleri ve pencere oyukları bile var. Ayrıntılar muhteşem. Pembe tuğlaların kenarları, derinlik ve gerçeklik hissini artırmak için incecik mor çizgilerle çevrilmiş. Ian'ın şu ana kadar gördüğü en gerçekçi kale bu. Üstelik o kalenin evi olmasıyla da ayrı bir gurur duyuyor. Bunların yanında, fanusun içinde bir gemi batığı ve kabarcıklar çıkaran bir hazine sandığı da var. Böylece fanusun su altı dünyası teması tamamlanmış oluyor.

"İvır zıvırlar işte," diye düşünüyor Ian.

Troy'un yanından yüzerek geçiyor.

Sahi, en son ne yapıyordu?

Bir salyangozun durmadan bir şeyler yemesi, üstelik çim biçiyormuş gibi kıtırdatarak çiğnemesi bir Japon balığını çileden çıkarmaya yeter de artar bile. Bu yeme sesleri arasında işine odaklanması mümkün değil. Kıtırtılar suyun içinde yankılanıyor. Ian hepsini teninde, etinin derinliklerinde hissediyor.

Gidip Troy'u dürtüyor.

Troy oralı bile olmuyor, yemeye devam ediyor.

Her yerde o ses. Pamuk toplarını ikiye ayırmaya

çalıştığınızda çıkan ses gibi; iki taşı birbirine sürter gibi kıştırıyor çiğnerken.

Ian yeniden dürtüyor ve bu kez, Troy yine umursamayınca, biraz çabayla onu camdan koparıyor. Ses kesiliyor ve Troy bir yaprak gibi suyun dibine batmaya başlıyor. İleri geri, yanlara doğru küçük salınımlarla fanusun dibine oturuyor.

Mutlak bir sessizlik hâkim oluyor ortama. Ama kalıcı bir sessizlik değil. Troy zaman kaybetmeden cama tırmanıyor ve yeniden başlıyor.

Ian da fanusun içinde dolanmaya geri dönüyor.

Bağırış çağırışın ne zaman başladığını hatırlamıyor, ama o sırada fanusu sil baştan keşfetmekle meşgul olduğunu biliyor. Söylenenleri hatırlamıyor ama seslerin frekanslarındaki dalgalanmayı hissedebiliyor. Dalga boyları giderek uzuyor ve aralıkları azalıyor. Gerginlik ve karmaşaya karşılık gelen dalga boyundaki frekanslar suyun içinde yayılıyor ve bütün bunlar Ian'ı bir an huzursuz ediyor.

Suyun dışında hareket eden şeyler görüyor sonra. Camın öbür tarafında her şey çok büyük. Balkonun kayan kapısından iki siluet geçiyor. Önce bir tarafta, sonra öbür tarafta görünüyorlar. Ardından ikisi de balkona çıkıyor. Vücutları yakın. Birbirlerine dayanıyorlar. Sinirli bir şekilde konuşuyorlar, el hareketleri de duygularına eşlik ediyor.

Ian bir süre onları izliyor fakat sonra su perdesinin ardındaki dramdan sıkılıyor. Kuyruğunu çevirip, balkondaki insanlara arkasını dönüyor.

Arkasında boylu boyunca uzanan şehir görünüyor. Şehirde şu balkonun köşesinden görüldüğünden çok daha fazlası var; fanusundaki üç beş litre sudan daha

fazla şey. Şu cam balonun dışında pek çok görülesi şey, pek çok imkân var. Ian da dışarıda gördüklerine fanusun içinden bakan bir balık olmaktan fazlasını istiyor. Gördüklerinin içine girmek istiyor.

Bir an düşündüklerinden ürüyor. Titreşimler çok daha güçlü hale geliyor. Kendi etrafında dönmeye devam ediyor. Dışarıdaki siluetlerden biri, ışık ve rengin karışımı bir şey çok yakında ve hızlı hareket ediyor. Ian korkuyor ama kaçacak yeri yok. Kırılan kahve kupasının sesini duyuyor. Havada uçuşan tezin sayfalarını izliyor. Sayfa sayfa hafif rüzgârda dalgalanıyor beyaz yapraklar. Aniden fanusun içi aydınlanıyor. Üzerini kapatan tez tamamen uçup gitmiş ve fanusun üzeri açılmış. Ian'ın fanusun üzerinin artık kapalı olmadığını anlaması pek uzun sürmüyor. Artık derken, ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikri yok aslında çünkü zaman algısı yok.

Fanusun içinde yeniden dönmeye başlıyor. Döndükçe hız kazanıyor ve bir kuyruk hareketiyle, biraz çabayla kendini yukarı fırlatıyor. Ian suyu yararak özgürlüğe uçuyor. Fanusun ağzından kolayca çıkıyor ve hiç beklemediği şekilde balkon korkuluğunu da aşıyor. Balkon Ian'ın altından kayıp gidiyor. Aslında fanusu terk edeceğine dair bir plan yapmamıştı. Yapsa da yirmi yedi kat yukarıdan betona atlamak şeklinde olmazdı planı.

Bütün bedeni şaşkınlıkla titriyor. Planını gerçekleştirdiği için değil, özgürlük içgüdüğü yüzünden bu halde.

İşte, Ian'ın kendisini uçuşan tez yapraklarının arasında gittikçe hızlanarak düşer halde bulmasının hikâyesi budur.

Bir Japon balığının yirmi yedinci kattan aşağıdaki kaldırıma düşmesi dört saniyeden az sürüyor. Çok kısa bir zaman aslında. Sıradan bir insanın kapının kilidini

açması için gereken zamandır dört saniye. Belki bir iki cümle okumak için harcadığınız zamandır. Fakat Ian için bir ömür süren merakın giderilmesidir.

Önceleri, yeni katıldığı harika dünyayı görüyor. Ona göre her şey yabancı.

İlk anda tezin sayfaları arasında uçmanın güzelliğini yaşıyor, ilk defa özgür olmanın tadını çıkarıyor. Herhangi bir akvaryumun ya da fanusun sınırları olmadan yaşamanın keyfini sürüyor. Fanusun ağzının dışında, hep özlediği başka bir dünya vardı. Bu ana kadar hep bulanık gördüğü o dünya şimdi olağanca canlılığıyla karşısında duruyor.

Paraşütü olmayan bir gökyüzü dalışçısına, yörüngedeki bir astronotun güneş yanıklarıyla dünyaya dönmesine benziyor.

Ian zemine doğru çekiliyor.

İlk zamanlardaki mutluluk çok geçmeden sönüp gidiyor ve kontrolsüz düşüşünün farkına varıyor. O anda belli olan tek şey, gittiği yön ve zamanla birlikte artan düşüş hızıdır. Kontrolü sağlayamaması bir yandan heyecan verici, bir yandan da korkutucudur. Gökyüzünden yere doğru fırlatılmanın yaşatacağı duyguları tarif etmekse çok zor. Geri dönüş yoktur. Daha doğrusu herhangi bir yere dönüş yoktur. Kesin olan tek şey, yolculuğunun şurada, aşağıda biteceğidir. Tek gerçek, şu anda düşey doğrultuda hareket ettiği ve az sonra beton kaldırımla yüz yüze geleceğidir.

Düşüş, artan hızla ve karmaşık düşüncelerin eşliğinde geçiyor. İlerleyen safhalarda kontrol tamamen kayboluyor. Oysaki daha fazla kontrol olması beklenirdi. Ian sonunun gelişini izliyor. Aşağıdaki sert beton alan giderek daha da büyüyor ve Ian'ın tüm görüş alanını

kapatıyor. Ian zeminin yaklaşmasını izliyor; ama kaderci birinin teslimiyetçiliğiyle değil, pragmatist birinin kabul-lenmişliğiyle izliyor.

Roxy'nin kapısının açıldığını görüyor. Faye dışarı çıkıyor, geniş ağızlı sporcu şişesinden bir yudum su içiyor. O sırada telefonda konuştuğu için Ian'ın şişenin içine düştüğünü fark etmiyor. Ian kafasını şişenin dibine çarpıyor. Çarpmayla birlikte tepesinde yıldızlar uçuşuyor ve muhtemelen tüm gün sürecektir bir baş ağrısı ortaya çıkıyor. Neyse ki büyük bir beyin hasarı yok.

Ian birkaç derin nefes alıyor. Solungaçlarının arasına sular doluyor.

Faye şişenin kapağını sıkıca kapatıyor. Yanındaki kaçak yolcudan haberi yok.

Kapağın kapanmasıyla Ian karanlıklara hapsedilmiş oluveriyor.

Sahi, en son ne yapıyordu?

Bölüm 55

Yolculuğumuzu bitiriyor, Seville on Roxy'nin sakinleriyle vedalaşıyoruz

Kutunun içine şöyle bir baktık.

Zaman geçiyor ve hayatlar küçük adımlarla ilerliyor. Kutunun içi sayısız deneyimlerle dolup taşıyor. Ve saatin kollarının her bir aksak ritimli adımı gibi, deneyimler de birbiri ardına, ince tabakalar halinde, üst üste dizilmeye devam ediyor. Bu dizilimin oluşturduğu tabakalar o kadar ince, deneyimler o kadar kısa etkili ki hiçbir zaman bitmiş bir yığın olamıyorlar. Deneyimler jelatin yaprakları gibi, gelip geçenlerin oluşturduğu rüzgârlarda dalgalanacak ve yine onların yaşamlarının esinleriyle birlikte yaşayıp ölecekler.

Katie'nin eczaneden çıkıp Seville on Roxy'ye gelişinden beri otuz dakikadan az bir zaman geçti. Bu süre içerisinde Danny ve Garth ona sulanarak baktılar ve kısa süre sonra yolları ayrıldı. Danny bira içmeye gitti ve Petunia Delilah'nın kızı dünyaya gelmeye karar verdi.

Ancak bunu yaparken biraz zor bir yol seçtiği için dünyaya gelişi de birazcık sancılı oldu. Herman birkaç defa uyuyup uyandı, ki onun stresli zamanlardaki savunma mekanizması bu. On beşinci kattaki bir dairede bir hayat sessizce sönüp gitti. Dedesi orada mutlu ve dolu dolu bir hayat sürdürdü. Fakat bugün, vücudu yorgun düştü ve artık çalışmamaya karar verdi. Dedesinin bedeni dışında kalan her şey olduğu gibi devam ediyor. Sadece şekil değiştiriyor ve hatıra olarak yaşamaya devam ediyor.

Jimenez'in kalorifer dairesinin yanındaki odasından çıkışından beri otuz dakikadan az zaman geçti. Jimenez bu sırada çalışmayan aletlerle uğraştı, karanlıkları gördü, akan musluğu tamir etti ve ölümün kıyısından döndü. Hepsinden de alnının akıyla çıktı. Yarın da aynı işleri yapmaya devam edecek, çünkü birilerinin binanın aksaksız işleyişini üstlenmesi gerekir.

Garth, Baineston on Roxy'den Seville on Roxy'ye döndü. Merdivenlerdeki yalnız kalbe baktı, yeni giysisiyle rahatlığı yaşadı ve güneş batmadan hemen önce, kabul görmenin filizlenen mutluluğunu tattı. Jimenez de hayatındaki boşluğu dolduracak birini buldu. Artık çöp manzaralı, tek odalı dairesi eskisi kadar boş değil, çünkü Garth'ın üst katta yaşadığını biliyor.

Ian'ın fanustan atlamasıyla şişenin içine düşmesi arasındaki zaman dört saniyeden kısa sürdü. Bu kısacık süre içerisinde ilk görüşte aşka, biten bir aşkın acısına, şehvetin baş döndürücü heyecanına, bir canın yitip gitmesine tanık oldu. Kendini gerçekleştirmeye, kendinden şüphe etmeye, yeni bir canın dünyaya gelişine ve bir asansörü tamir etmenin iftiharına tanık oldu. Yangın tehlikesi gördü, nesiller öncesinden gizli bir yemek tarifinin ortaya çıkışını gördü. Ve daha nicelerini yaşadı.

Yukarıda sayılanları bir kişi yaşamaya kalksa hepsinin başından geçmesi için bir ömür yetmeyebilir, fakat Seville on Roxy'nin sakinleri için bunlar dört saniyeye sığan şeylerdir. Burada tanık olduklarımız sadece birkaç kesitti. Dışarıda bunlardan çok daha fazlası var; binada, şehirde, başka yerlerde. Bu olayları yaşayanlar, hayatta oldukları sürece ve zaman mefhumu var olduğu sürece bizlere daha fazlasını sunacaklardır.

Bu düşünüş esnasında karşı cinsin giysilerini giyen birini gördük, agorafobik birini tanıdık, gömlek mi pijama mı olduğu belli olmayan pembe gömleğin yalancı hikâyesine şahit olduk.

Uçan Japon balığı gördük, bebeğinin yaşaması için çırpınan bir anne için dua ettik, tamamen yetersiz olsa da hayata tutunmak için tüm gücüyle savaş veren zavallı bir küçük çocuk tanıdık. Sadakatler sınandı; kimileri sınavdan geçti, kimileri kaldı.

Bu zaman diliminde, küçük bir Japon balığının nispeten umutsuz düşüşünü en olmayacak yerlerden birinde sonlandırarak bir mucizeye ya da bir tesadüfe tanıklık ettik.

Bu zaman diliminde tüm oyuncular yapmaları gereken şeyi yaptılar. Hiçbirinin kontrolü kendilerinde değildi. Gerçekten değildi. Dedikleri gibi, her şeyin bir sebebi vardır. Bu sebep her zaman iyi bir sebep olmayabilir. Bu sebep, seçim, şans veya kader olabilir. Olmayabilir de.

Şu anda Seville on Roxy'deki hikâye baştan başlıyor. Hikâye aynı değil ve maceralar da tamamen yeni.

Belki de eve kapalı Claire, penceresini açmak suretiyle dış dünyayla yeniden tanışıyor. Ayrıca Domuz'la randevusuna hazırlanması gerek. Sonra da iş görüşmesi için evden çıkması gerekecek. Ama hepsi bir

defada olmaz, teker teker.

Belki de Jimenez ve Garth balkonda sigara keyfi yapıyorlardır. Üstlerinde bellerinden bağlı sabahlıkları olabilir. İkisi birlikte yuvarlak ve kıllı göbeklerini akşama karşı sergiliyor olabilirler. Hatta birlikte yaşamayı bile konuşuyor olabilirler. Ama şu aşamada henüz ikisi de hazır değil, çünkü bu girişimlerinin nereye kadar gideceğini ikisi de bilmiyor.

Petunia Delilah ve Danny bir tane daha çocuk sahibi olmak istiyorlardır belki de. Ama buna karar vermek için henüz erken de olabilir. Herman sonunda onlarla yaşamaya da başlayabilir çünkü başka gidecek yeri yok. Yapması gereken tek şey Petunia Delilah'ya sormaktır. Petunia Delilah da zaten kabul edecektir. Ama önce sağlık görevlileriyle birlikte şu bozuk asansörden çıkmaları gerekiyor.

Hatasını anlayan Connor Radley, belki de sonraki kız arkadaşına karşı, olması gerektiği gibi davranacak ve hak ettiği değeri verecek. Ya da yine eskisi gibi biri olacak, kim bilir? Ne olursa olsun, Katie'ye yaptığı yanlışları düzeltmek için çok geç.

Hiç şüphe yok ki şıpsevdi Katie yeniden âşık olacak. Her zaman âşık olur zaten. Aşk onun süper gücü gibidir. Ancak bir sonraki sefere daha dikkatli davranacak. Katie'nin duygularını mantığıyla frenlemesi insanlık için büyük bir kayıp olur. Varsın düşünmeden, acemi-ce âşık olsun, sadece kalbinin sesini dinlesin. Bir sonraki aşkı ona iyi davranacak. Romantik akşam yemeklerinde sohbet edecekler, Katie yeni bir mont denerken sevgilisi çantasını tutacak ve her yanında oluşunda ona gülümseyecek. Bir sonraki aşkı daha uzun ömürlü olacak ama yine de bir ömür sürmeyecek.

Her şeyin bir sebebi vardır. O sebepler bazen birilerinin seçimi, bazen hoş tesadüfler, bazen de ilahi bir şey olabilir. Her şey bir nedene bağlı olarak gerçekleşir ama çoğunlukla sonunda elde edilecek kazanımlar veya kayıplar net olarak değil bulanık olarak görünür.

Bazı şeyler de öylesine olur. Kontrolsüzce olur. Bir insan sabah kahvaltısında kahve içmeyi veya mısır gevreği yemeği seçebilir, ama kahvaltı etmemeyi seçemez. İnsanlar eşlerini veya dinlerini seçebilirler, arabalarının markasına karar verebilirler, ancak sevmeyi, inanmayı veya sonsuza kadar yaşamayı seçemezler.

Bazen oluruna bırakmak gerekir.

Belki Ian'ın başka maceraları da olacak. Faye suyunu içmeden önce şişedeki şeyi fark ederse olacaklar Ian'ın kontrolünde veya onun elinde olmaz. Ian yerini bırakıp atlamayı seçti. Şimdiyse burada, bu şişenin içinde ve orada kalmak zorunda. Ian'ın orada olduğunu bilmek bir yandan iyi, çünkü hâlâ yaşadığını biliyoruz, hâlâ aramızda. Şu anda Faye'in şişesinde kapana kısılmış durumda ama kafasına takmıyor bu durumu. Hiç endişelenmiyor. Bunun iki sebebi var: Birincisi, Japon balıklarının endişelenme yetenekleri yoktur. İkincisi, ellerinden ancak bu kadarı gelir.

Tüm olanları ve olacakları sadece Seville on Roxy bilebilir. Her şey Seville'in dört duvarı arasında, çatısının altında, garajının üstünde olacaktır. Apartman, ayak bileğinden zincirlenmiş, batmakta olan güneşin ışığının arkasında bıraktığı karanlıkta dikiliyor. Apartman sakinlerinin hiçbirinin kendi hayatını yaşamadığının tek tanığı o. Hepimiz birbirimizin hayatını yaşıyoruz aslında. Seville on Roxy, hepimizi izleyen bir gözcü; tüm gerçekleri gören sessiz bir tanık gibi.

Seville on-yirmi yılda bir yeniden boyanıp tadilat-tan geçecek. Ara sıra orası burası akacak ama tamir edilecek. Köşelerinde dökülen yerleri olacak, kalorifer kazanı değişecek, sıvası yenilenecek. Bir ara muhit kötüleşecek ama sonra yine düzelecek. Yakında modern yalıtım yapılacak ve güvenlik sistemi kurulacak. Günün birinde öyle bir an gelecek ki burası tamamen terk edilecek ve bir gün yine dolacak.

Ama şu anda burada duruyor. Gelecek yıl tamamlanacağı belirtilen Baineston on Roxy'ye iki blok mesafede. Orada yüz seksen lüks daire satışta. Köşeleri tırtıklı afişe bakılırsa şimdiden yüzde kırkı satılmış.

BİR JAPON BALIĞININ DÜŞTÜĞÜ GÜN

Hayatın boyunca bir fanusun içine hapsolmaya razı olursan tek bir macera bile yaşamadan ölüp gidersin.

Her şey, Ian adındaki Japon balığının yirmi yedinci kattan aşağı atlamasıyla başlıyor. Macera arzusuyla yanıp tutuşan Ian ilk fırsatta fanusundan kaçıp balkon korkuluklarını aşıyor ve kendini havada buluyor. Düşüşü boyunca da apartman sakinlerinin hayatlarına tanıklık ediyor.

Bu kitapta sevgilisiyle metresleri arasında kalan yakışıklı lisansüstü öğrencisini; kendi sırrı içinde hapsolmuş inşaat işçisini; kimsenin kâle almadığı, kendini işe yaramaz gören kapıcıyı; doktoru tarafından yasaklanan dondurmali sandviç için yanıp tutuşan anne adayını; eve kapanmış, seksi konuşmaları ve kiş yapmayı yaşam biçimi olarak benimsemiş yalnız kadını; okula gitmeyip dedesi tarafından eğitilen ve zamanda yolculuğun mümkün olduğuna inanan küçük Herman'ı tanıyacaksınız. Bütün bu insanların aynı yerde ve aynı zamanda yaşamalarının yanında bir ortak yanları daha var: Her biri yaşamını derinden etkileyecek bir karar vermek zorunda. Onlar kararlarını verdikçe, siz de onların ardındaki aşkın, yeni hayatların, ölümün, acı ve tatlı gerçeklerin hikâyelerine tanık olacaksınız.



 teras    teraskitap

32t

